

Въведение

Добре дошъл при тази книга.

Бих искал да се замислиш над нещо необикновено.

Бих искал да се замислиш над възможността тази книга да е била създадена точно за тебе.

Ако можеш да приемеш тази представа, вярвам, че си изправен пред едно от най-силните преживявания в живота си.

А сега ми се иска да се замислиш дори над нещо още по-необикновено.

Бих искал да се замислиш над възможността тази книга да е била създадена за тебе *чрез тебе*.

Ако можеш да си представиш свят, в който нищо не се случва ма тебе, а всичко се случва чрез тебе, ще си получил посланието, което си възнамерявал да изпратиш сам на себе си тук, в рамките на седем изречения.

Не би могъл да искаш една книга да ти го предаде по-бързо, отколкото го прави тая.

Добре дошъл в този миг.

„Добре си дошъл“ в него, защото по твой собствен замисъл този миг трябва да те доведе до благословеното преживяване, което ти предстои.

Търсил си отговори на най-значимите жизнени въпроси, търсил си ги многократно и сериозно, иначе сега нямаше да бъдеш тук.

Този процес на търсене е протичал вътре в тебе, независимо от това дали си го превърнал във важна, съществена част от външния си живот; той те е подтикнал да вземеш в ръце тази книга.

Разбирайки това, ти си разбулил една от най-големите тайни: *защо нещата се случват точно по този начин*.

Ето всичко това в четиринадесет изречения.

Добре дошъл на тази среща с Твореца.

Не би могъл да я избегнеш. Всеки ще се срещне с Твореца. Въпросът не е дали, а кога ще се срещне.

Който сериозно търси истината, по-рано ще преживее тази среща. Честността е магнит. Тя привлича Живота. Живот е просто едно друго име на Бога.

Който търси честно, получава честно. Животът не лъже сам себе си.

Ето как и ти се озова тук, пред тези думи. Сам

намери пътя си към тях. Това не е случайно. Проследи пътя си, внимателно обмисли как се озова тук и ще го разбереш.

Вярваш ли в Божественото Вдъхновение? Аз вярвам. Вярвам, че си го изпитал ти. Вярвам, че съм го изпитал аз.

Някои хора не обичат друг да им каже, че са били вдъхновени от Бога. Както разбирам, те имат няколко основания за това.

Първо, повечето хора не вярват, че някога *самите те* са получили вдъхновение от Бога, при това — пряко, чрез непосредствено общуване. Ако някой заяви това, веднага буди у тях подозрение.

Второ, твърдението, че Бог е вдъхновил някого, им звучи малко надменно. Защото, като се има предвид източникът на подобно вдъхновение, то по никакъв начин не може да бъде оспорвано.

Трето, с онези, които са заявили, че са получили Божествено Вдъхновение, никога не е било лесно да се живее, да се общува. Пример за това са Моцарт, Рембранд, Микеланжело или много от папите, както и безброй хора, извършили безумства в името на Бога. И накрая, ние сме превърнали онези, за които наистина вярваме, че са били вдъхновени от Бога, в такива светци и светици, че дори не знаем как да се държим, как нормално да общуваме с тях. Простичко казано, колкото и да им се възхищаваме, колкото и чудесни да ни се виждат, те ни карат да се чувстваме неудобно.

Тъй че представата Бог-е-моят-извор-на-вдъхновение направо ни плаши. Може би е за добро. Не би трябвало да преглъщаме всяко нещо, което ни се каже, само защото някой си твърди, че носи послание от Най-Високо.

Но как бихме могли да бъдем уверени, че знаем дали нещо е Божествено Вдъхновение? Как можем да бъдем сигурни кой говори вечната истина?

Да, това е големият въпрос. Но тук се крие и голямата тайна. Няма защо да го знаем. Нужно ни е да знаем само своята истина, а не истината на някой друг. Разберем ли това, разбрали сме всичко. Разбрали сме, че казаното от другите не трябва да бъде Истината, а само да ни доведе до нашата собствена

истина. И ще го направи. Не може в крайна сметка да не го направи. Всичко в света ни води към *нашата* съкровена истина. *Това е неговата цел.*

Всъщност това е целта на самия Живот.

Животът е истина, която Се разкрива пред Себе Си.

Бог е Животът, разкриващ Се пред Себе Си.

И да искаш, не можеш да спреш този процес. Но можеш да го ускориш.

Точно това правиш тук.

Точно затова си се озовал пред тази книга.

Тази книга не твърди, че е Истината. Тя има намерение да те отведе при твоята вътрешна мъдрост.

Не е необходимо да се съгласяваш с написаното, за да достигнеш до нея. Всъщност съгласието или несъгласието нямат значение. Ако се съгласиш, ще е за-

щото виждаш в тази книга своята собствена мъдрост.

Ако не се съгласиш, то ще е, защото не виждаш своята собствена мъдрост. И в двата случая ще бъдеш върнат към своята собствена мъдрост.

И тъй, благодари на себе си за тая книга, защото тя те върна към яснотата за нещо много важно.

Най-висшият авторитет е вътре в тебе, в теб самия.

Защото всеки от нас има пряка връзка с Божественото.

Всеки от нас притежава способността да намери достъп до вечната мъдрост. Аз наистина вярвам, че Бог непрестанно вдъхновява всекиго от нас. И докато всички ние сме имали това преживяване, някои от нас са избрали да го назоват другояче:

Усет към необикновеното.

Съвпадение.

Късмет.

Случайност.

Странно, необикновено преживяване.

Неочаквана среща.

Може би дори Божествена Намеса.

Склонни сме изглежда да приемем, че Бог се намесва в живота ни, но сме неспособни да прегърнем идеята, че Той наистина може пряко да ни вдъхнови да мислим, да пишем, да кажем или да направим нещо определено. Струва ни се, че бихме стигнали

прекалено далече.

Аз ще стигна прекалено далече.

Ще кажа, че Бог ме е вдъхновил да напиша тази книга, а тебе — да я вземеш в ръце. А сега нека се опитаме да проверим тази идея с помощта на основанията ти да се плашиш от нея.

Първо, както казах по-горе, аз съм наясно, че Бог непрестанно вдъхновява всекиго от нас. Не защото мисля, че ти и аз сме неповторими, единствени или че Бог ни е надарил с необикновена, единствена по рода си сила, или пък ни е отредил някаква особена съдба, позволявайки ни да общуваме с Божественото. Вярвам, че всеки от нас е в състояние непрестанно да общува по този начин и че може съзнателно да го прави, когато пожелае. Всъщност, както разбирам, това обещават много от религиите в света.

Второ, не вярвам, че, ако някой е преживял миг на пряка връзка с Божественото, неговите изказвания, постъпки или писания са непогрешими. С цялото дължимо уважение към всяка религия или движение, което заявява, че неговият основател или сегашен водач е непогрешим, вярвам, че е възможно и хората, осенени с божествено вдъхновение, да правят грешки. Всъщност вярвам, че обикновено ги правят. Затова не вярвам, че всяка дума в Библията, в Бхавад Гита или в Корана е вярна в буквален смисъл, че всяко изказване на папата ex cathedra е точно или че всяко действие на Майка Тереза е било свършено правилното в момента. Вярвам, че Майка Тереза е получила божествено вдъхновение, но да получиш божествено вдъхновение и да бъдеш непогрешим не е едно и също.

Трето, животът с мене може да бъде много труден (никой не знае това по-добре от онези, които са живели с мене) и както аз не те обвинявам за твоите несъвършенства, тъй и не мисля, че моите собствени несъвършенства са пречка да получа Божията помощ и пряко ръководство. Всъщност, *вярвам точно в обратното*. И накрая, не вярвам, че има опасност да стана до толкова „свят“, че някой да се почувства неудобно с мене. Всъщност отново вярвам точно в обратното. Ако хората се чувстват неудобно с мене, то сигурно е, защото не съм достатъчно свят. За мен е истинско предизвикателство да вървя по пътя, за който говоря.

Мога да напиша наистина вдъхновяващи неща, мога да кажа наистина вдъхновяващи неща, но понякога се улавям да върша неща, които съвсем не са вдъхновяващи.

Поел съм по своята пътека, но далеч не съм стигнал набелязаната цел. Нито пък ми изглежда, че съм се доближил до нея. Разликата между мен, какъвто бях и какъвто съм днес, е само тая, че поне *намерих* своята пътека. Но за мен това е сериозен напредък. През по-голямата част от живота си дори не знаех накъде вървя, после пък се чудех защо не съм стигнал там.

Сега зная накъде вървя, къде отивам. Отивам си у Дома и с напълно ясно съзнание преживявам връщането си към своето общуване с Бога. И нищо не може да ми попречи да стигна там. Бог ми го обеща. Най-после повярвах на това обещание.

Бог ми показва и пътя. Всъщност, не *пътя*, а *един* от пътищата. Защото най-великата Божия истина е, че не един единствен път, а много пътища водят към Дома. Хиляда пътеки водят към Бога и всяка от тях ще те отведе там.

Наистина, всички пътеки водят към Бога. Защото няма къде другаде да отидеш.

Тази книга казва това. Казва как да стигнеш до Дома. Разглежда изживяването на Единение с Божественото или онова, което наричам Общуване с Бога. Описва пътя на това изживяване, пътя, който преминава през илюзиите ни и стига до Основната Действителност.

Тази книга говори с един глас. Вярвам, че това е Божият глас, Божието вдъхновение, Божието присъствие, преминаващо през мене и през тебе. Ако не вярвах, че Божият глас, Божието вдъхновение, Божието присъствие може да премине през всеки от нас, бих се отказал от вярата си, че Бог може да вдъхнови всички религии в света.

Не съм склонен да го сторя. Вярвам, че в това религиите са прави — Бог влиза в живота ни по истински и осезаеми пътища и не е необходимо да бъдем светци или мъдреци, за да ни се случи това.

Не ми е нужно да споделяш това мое вярване, нито пък да повярваш дори в думичка от написаното.

Всъщност бих бил най-щастлив, ако не го направиш.
Не вярвай на нищо, което ще намериш тук.

Знай.

Просто знай.

Знай дали нещо от казаното тук е твоята истина. Ако е, истината ще ти звънне — защото ще си се обединил отново със своята вътрешна мъдрост. Ако не е, също ще го знаеш — защото пак ще си се обединил отново със своята вътрешна мъдрост. И в двата случая ще си извлякъл огромна полза, защото в момента на това обединяване отново ще си преживял *своето собствено общуване с Бога*.

А това е било намерението ти, когато си дошъл тук.

Пред тези страници.

И на тази планета.

Встъпление

Бог ти е говорил многократно, по много начини, в продължение на много години, но рядко толкова пряко, колкото тук.

Сега Аз ти говоря, като че ли го правиш Ти, а това е ставало в много малко случаи в течение на цялата ви история.

Малко хора са имали смелостта да Ме чуят по този начин — сякаш чуват себе си. А още по-малко са споделили с други онова, което са чули. Тези малцина, които са се вслушали и споделили чутото, са променили света.

Езоп, Конфуций, Лао-Дзъ, Буда, Мохамед, Мойсей и Исус са били между тях.

Също така Чуанг-Дзъ, Аристотел, Хуанг-по, Сахара, Махавира, Кришнамурти.

Както и Парамаханза Йогананда, Рамана Махарши, Кабир, Ралф Уалдо Емерсън, Тич Нат Ханх, Далай Лама, Елизабет Клинтън.

Също и Шри Ауробиндо, Майка Тереза, Мехер Баба, Махатма Ганди, Кахлил Гибран, Баха Аллах, Ърнест Холмс, Саи Баба.

Включително и Жана д'Арк, Франсиз Асизски, Джоузеф Смит... и още много, които не споменавам тук. Списъкът може да бъде продължен. Но в срав-

нение с общия брой на населявалите някога вашата планета, броят на тези хора е съвсем малък. Малцината, които споменавам, бяха Мои вестоносци — защото те извадиха на показ и огласиха широко Истината, скътана в сърцата им, толкова добре, колкото я разбираха, толкова искрено и чисто, колкото я знаеха. И въпреки че всеки от тях го направи, използвайки несъвършения филтър на своята преценка, те ви подтикнаха ясно да осъзнаете необикновена мъдрост, която облагодетелства целия човешки род.

Поразително е сходството в техните прозрения. Възникнали в съвсем различно време и място, разделени от множество народи и столетия, всички те биха могли да бъдат изречени по едно и също време, толкова нищожни са отликите, толкова необозримо е общото между тях.

Настъпи време списъкът да бъде продължен, да бъдат включени и нови, живеещи днес хора, като Мои последни вестоносци.

Ще говорим в един глас.

Освен ако не го сторим.

Вие ще направите избора, както е ставало винаги.

Защото във всеки Миг на вечното Сега вие сте вземали решенията си и сте ги изразявали с действията си.

В началото Моите мисли са ваши, а вашите — Мои. Защото в началото не може да бъде иначе. Има само един Източник на Онова, Което Съществува, и този единствен Източник е Онова, Което Съществува.

Всички неща водят началото си от този Източник, после проникват през цялото „е-не“, през цялото съществуване, овладяват го и се разкриват като Индивидуализации на Цялото.

Индивидуалните интерпретации, тълкувания, изпълнения на това едно единствено послание пораждат чудото на Единството в множество форми.

Това Единство в много форми наричат Живот.

Животът е Бог в неговото тълкувание, изпълнение, интерпретация. Тоест, *преведен* в много форми.

Първото равнище на превода е от уеднаквената нефизическа в индивидуализираната нефизическа форма.

Второто равнище на превода е от индивидуали-

зираната не-физическа в индивидуализираната физическа форма.

Третото равнище на превода е от индивидуализираната физическа в уеднаквената физическа форма.

Четвъртото равнище на превода е от уеднаквената физическа в уеднаквената не-физическа форма.

Тогава цикълът на Живота е завършен.

Продължаващият процес на „превода“, преобразяването на Бога поражда безкрайно разнообразие в рамките на Божието единство. Това разнообразие в единството наричам „индивидуализация“. То е индивидуален израз на онова, което не е обособено, но може да бъде изразено индивидуално.

Целта на индивидуалния израз, индивидуалното изразяване за Мене е да изживея Себе Си като цяло чрез изживяването на Моите части.

И въпреки че цялото е по-голямо от сбора на частите, аз мога да го изживея само познавайки сбора.

А това сте вие.

Вие сте Сборът от частите на Бога.

Вече неведнъж съм ви казвал, че мнозина от вас са чули израза *син* на Бога. Определение, което също е точно. Вие сте синове и дъщери на Бога. Но независимо от това какви етикети или наименования използвате, ще стигнете до същото. Вие сте Сборът от частите на Бога.

Такова е и всичко около вас. Всичко, което виждате и което не виждате. Всичко, Което Съществува, Всичко, Което Някога Е Съществувало, и Всичко, Кое-то Някога Ще Съществува, съм Аз. И всичко, което съм, Аз съм сега.

Аз Съм Онова, Което Съм — както многократно съм ви казвал.

Не съществува нищо, което някога съм бил и съм спрял да бъда. Както не съществува нищо, което някога ще бъда и което не съм сега. Не мога да стана нещо, което не съм сега, нито пък мога да не бъда нещо, което някога съм бил.

Тъй е било в началото, тъй е сега и тъй ще бъде вечно, во веки веков, един свят без край. Амин.

Идвам при тебе сега, в този ден и час, когато вли-
заш в новото хилядолетие, за да можеш да започнеш
нови хиляда години по нов начин: като най-накрая

Ме познаеш, като най-напред Ме избереш, като бъдеш Мене винаги и по всякакъв начин*.

Няма грешка, всичко е разположено точно във времето. Започнах това ново откровение през последното десетилетие, продължих разговора Си с тебе през последните години на столетието и в заключителните мигове на последното хилядолетие ти напомних как можеш да имаш приятелство с Мене.

Сега, през първата година на новото хилядолетие, говорим с тебе в един глас, че можем да преживеем общуване.

Ако избереш да изживееш общуването с Бога, накрая ще познаеш мир, безкрайна радост, пълно изразена любов и безпределна свобода.

Ако избереш истината, ще промениш света
Ако избереш тази действителност, ще я сътвориш
и най-накрая ще изживееш пълноценно, напълно Кой Си Ти Наистина.

Това е най-трудното, което някога си направил, и най-лесното, което някога ще направиш.

Ще бъде най-трудното, което някога си направил, защото ще трябва да се отречеш от това, което мислиш, че си, и да спреш да се отричаш от Мене. Ще бъде най-лесното, което някога ще направиш, защото няма да бъде нужно да правиш нищо.

Всичко, което ще трябва да правиш, е да бъдеш, да съществуващ, а всичко, което ще трябва да бъдеш, е да бъдеш Мене.

Това дори няма да бъде волеви акт, а просто потвърждение. Няма да изисква действие, а само признаване.

Винаги и завинаги съм търсил това признание.

Като Ми отдадеш признание, ти Ме допускаш в живота си. Признаваш, че ти и Аз сме Едно Цяло, че сме Единство. Това е билетът ти за Небесата. Той казва:

Признай Единството.

Спечеля ли достъп до твоето сърце, ти печелиш достъп до Небесата. А твоите Небеса могат да бъдат само на Земята. Всичко може наистина да бъде „на земята, каквото е и в небесата“, когато свърши времето на отделяне и настъпи времето на обединяване.

Обединяване с Мене, обединяване с всички други и обединяване с всичко живо на света.

Идвам още веднъж да ти кажа това чрез днешните си вестоносци. Ще ги разпознаеш като Мои вестоносци, защото всички те ще ти носят едно и също послание.

Всички Ние Сме Едно Цяло.

Само това послание има значение. Всичко друго в Живота е само негово отражение. Всичко друго изпраща това послание.

Фактът, че досега не си го получил (често си го чувал, но не си го получил), е бил причина за всяко нещастие, всяка мъка, всеки конфликт, всяко главоболие, което си преживял. Бил е причина за всяко убийство, всяка война, всяко изнасилване, всеки грабеж, всяко нападение и насилие — душевно, словесно и физическо. Бил е причина за всяка болест и не-разположение, за всеки сблъсък с онова, което наричате „смърт“.

Представата, идеята, че ме сме Едно Цяло е илюзия.

Повечето хора вярват в Бога. Те просто не вярват в Бог, който вярва *е тях*.

А Бог вярва в тях. И ги обича повече, отколкото мнозинството от тях могат да си представят.

Представата, че още в далечни времена Бог е замлъкнал с каменно лице и е спрял да говори на човешкия род, е невярна, погрешна.

Представата, че Бог се е разсърдил на човешкия род и го е изритал от Рая, е невярна, погрешна.

Представата, че Бог Се е обявил за съдия, че ще отсъжда и решава кои членове на човешкия род ще отидат на небето и кои — в преизподнята, е невярна, погрешна.

Бог обича всяко човешко същество, което някога е живяло, живее и някога ще живее.

Бог желае всяка душа да се върне при Него и не може да допусне това Божие желание да не бъде изпълнено.

Бог не е отделен от нищо и нищо не е отделено от Бога.

Бог не се нуждае от нищо, защото Бог е всичко, което съществува.

Това е добрата новина. Всичко друго е илюзия.

Човешкият род дълго е живял с илюзии. Не за-

щото е много глупав, а защото е много умен. Хората интуитивно са разбрали, че илюзиите имат своя цел, при това — твърде важна. Повечето хора просто са забравили, че знаят това.

Забравили са и че *самото им забравяне е част от онова, което са забравили*, а по този начин — и част от илюзията.

Дошло е време хората да си спомнят това.

Ти си един от ония, които ще вървят начело в този процес. Това съвсем не е изненадващо, като се има предвид какво се е случило в живота ти.

Стигнал си до тази книга, за да си спомниш за Илюзиите На Хората, тъй че никога да не се хванеш пак в тяхната клопка, а отново да постигнеш общуване с Бога, изживявайки живота си с ясното съзнание за Основната Действителност.

Прекрасно е, съвършено е, че си направил това. И то, очевидно, не е случайно.

Дошъл си тук, за да се убедиш от собствен опит, чрез *собственото си преживяване*, че Бог живее вътре в тебе, че винаги, когато поискаш, можеш да се срещнеш с Твореца.

Творецът може да бъде срещнат в това преживяване и намерен вътре в тебе и навсякъде около тебе. Но погледът ти трябва да проникне зад Илюзиите На Хората. Трябва да ги отхвърлиш, преодолееш, игнорираш.

Ето Десетте Илюзии. Вникни добре, тъй че, като се сблъскаш с тях, да можеш да ги разпознаеш.

1. Нуждата съществува.
2. Неуспехът съществува.
3. Разединението съществува.
4. Недостигът съществува.
5. Изискването съществува.
6. Присъдата съществува.
7. Осъждането съществува.
8. Ограничеността от условия съществува.
9. Превъзходството съществува.
10. Невежеството съществува.

Първите пет от тях са Физическите Илюзии, свързани с живота на твоето физическо тяло. Следващите пет са Метафизическите Илюзии, свързани с нефизическата действителност, действителността извън

физическия свят.

В това наше обсъждане всяка от тези илюзии ще бъде подробно изследвана. Ще разбереш как всяка от тях е била създадена и как е засегнала живота ти. И преди обсъждането да приключи ще разбереш как можеш да отстраниш всяка последица от тези илюзии, която би желал да отстраниш.

А сега, като първа стъпка в процеса на всяко открито обсъждане, трябва да бъдеш готов да прогониш недоверието си към всичко, което чуеш. Ще бъдеш поканен да го сториш тук. Моля те, откажи се временно от всички предишни представи и знания, които може да си имал за Бога и Живота. По всяко време можеш да се върнеш към тях. Не става дума да ги изоставиш завинаги, а само за миг да ги оставиш настрана, за да *допуснеш, че е възможно да има нещо, което не знаеш, и знанието за което може да промени всичко.*

Изследвай, за миг, реакцията си на представата, че Бог общува с тебе точно сега.

В своето минало си намирал всякакъв род основания да не приемеш, че би могъл да имаш истински разговор с Бога. Ще те помоля да оставиш настрана тази илюзия и да допуснеш, че приемаш това съобщение пряко от Мене.

За да те улесня, ще говоря за Себе Си в трето лице в голяма част от това обсъждане. Разбирам, че малко би те поизнервило, ако Ме чуеш да използвам първо лице единствено число. И тъй, въпреки че ще го правя от време-навреме-навреме (само за да ти напомня кой ти дава тази информация), през по-голямата част от времето ще говоря за Себе Си просто като за Бога. Въпреки че на първо време ще ти изглежда невероятно да получаваш пряко съобщение от Божеството, разбери, че това съобщение е достигнало до тебе, за да си спомниш, най-после, Кой Си Ти Наистина и какви илюзии си си създал. Скоро ще разбереш задълбочено, че всъщност сам си предизвикал идването на тази книга в твоите ръце. Засега просто Ме слушай, когато ти казвам, че през повечето мигове на живота си ти *изживяваш една илюзия.*

Десетте Илюзии На Хората са много големи, могъщи илюзии, които сте създали през най-ранната част

от своя жизнен опит на Земята. А всеки ден създавате стотици по-малки илюзии. И тъй като вярвате в тях, сте сътворили една културна история, която ви позволява да преживявате тези илюзии и да ги превърнете в действителност.

Разбира се, те не са наистина изглимози. Но вие сте сътворили един свят на Алиса в Страната на Чудесата, в който те изглеждат съвсем истински. И като Лудият Шапкарь* ще отречете, че онова, което е Лъжливо, е лъжливо, а онова, което е Истинско, е истинско.

Всъщност вече отдавна правите това.

Една културна история е история, която се предава от ръка на ръка през поколения, векове и хилядолетия. Това е история, която разказвате — на себе си за себе си.

Тъй като се основава на илюзии, вашата културна история поражда по-скоро митове, отколкото разбирания на действителността.

Културната история на Човечеството гласи, че:

1. Бог има свой дневен ред. (Нуждата съществува).
2. Резултатът от живота е под съмнение. (Неуспехът съществува.)
3. Вие сте разделени от Бога. (Разединението съществува.)
4. Няма достатъчно. (Недостигът съществува.)
5. Има нещо, което трябва да направите. (Изискването съществува.)
6. Ако не го направите, ще бъдете наказани. (Присъдата съществува).
7. Наказанието е вечно проклятие. (Осъждането съществува.)
8. Затова любовта поставя условия. (Ограничеността от условия съществува).
9. Познаването и отговарянето на условията води до превъзходство. (Превъзходството съществува).
10. Не знаете, че това са илюзии. (Невежеството съществува.)

Тази културна история е вкоренена у вас, тъй че я изживявате напълно. Това, казвате си един на друг, „е точно както си е“.

Векове наред сте си казвали това един на друг.

Всъщност, хилядолетие след хилядолетие. Толкова

дълго, че около тези илюзии и истории са израснали митове. Някои от най-известните митове са били сведени до общи представи, като...

- Песента ти ще бъде изпята.
- Оцеляване на най-приспособения.
- Плячката отива при победителя.
- Роден си в Първороден Грях.
- Смъртта е възмездие за греха.
- Мое е отмъщението, каза Господ.
- Онова, което не знаеш, няма да те нарани.
- Един Бог знае.

... и много други, също толкова разрушителни и безполезни.

Ето как, въз основа на тези илюзии, истории и митове — които нямат нищо общо в Основната Действителност — много хора са започнали да мислят за Живота по следния начин:

„Родили сме се във враждебен свят, направляван от Бог, който иска да правим едни неща и да не правим други и ще ни накаже с вечни мъки, ако не изпълним повелята му.

Първото ни преживяване в Живота е отделянето от майка ни, Извора на Живота. Това създава контекста на цялата ни действителност, която изживяваме като една от разделите с Извора На Целия Живот

Отделени сме не само от целия Живот, но и от всичко друго в Живота. Всичко, което съществува, съществува отделно от нас. И ние сме отделени от всичко друго, което съществува. Не искаме да е така, но е така. Искामе да бъде иначе и наистина се стремим да бъде иначе.

Опитваме се да изживеем отново Единение с всичко и особено — един с друг. Може би не знаем точно защо го правим, но изглежда, че е инстинктивно. Чувстваме, като че ли е естествено да го правим. Единственият ни проблем е, че изглежда другият не прави достатъчно, за да ни задоволи, че изглежда не получаваме достатъчно от другия или другото, за да бъдем задоволени. Независимо кой е другият или какво е другото, към което се стремим, изглежда ни, че не можем да получим достатъчно от него. Не можем да имаме достатъчно любов, не мо-

жем да имаме достатъчно време, не можем да имаме достатъчно пари. Не можем да получим достатъчно от нищо, което мислим, че ни е нужно, за да бъдем щастливи и удовлетворени. В мига, когато си помислим, че имаме достатъчно, решаваме, че искаме още.

Тъй като „нямаме достатъчно“ от нищо, което мислим, че ни е нужно, за да бъдем щастливи, трябва „да правим нещо“, „да вършим някаква работа“, за да получим толкова, колкото можем да получим. От нас се изискват различни неща в замяна на всичко — от Божията любов до естествените дарове на Живота. Не ни е достатъчно просто „да бъдем живи“. Затова и ние, както всичко в Живота, не сме си достатъчни.

Тъй като просто „да бъдеш“, не е достатъчно, не стига, започва състезанието. Щом онова, което е тук, не е достатъчно, трябва да се състезаваме за него.

Трябва да се състезаваме за всяко нещо, включително и за Бога.

Трудно е това състезание. Борим се за своето оцеляване. В този контекст оцелява само най-приспособеният. И плячката отива при победителя. Ако загубим, преживяваме истински ад на Земята. А пък ако загубим състезанието за Бога, преживяваме ад отново — този път за вечни времена.

Всъщност смъртта е сътворена от Бога, защото нашите предци са направили погрешен избор. Адам и Ева са имали вечен живот в Райската Градина. Но после Ева е изяла плода от дървото на Познанието за Добро и Зло и гневният Бог я е изгонил от Градината заедно с Адам. Този Бог ги е осъдил завинаги — тях и тяхното потомство — на смърт, като първо наказание. Оттогава нататък животът в тялото щял вече да бъде ограничен, а не вечен. Същото щяло да стане и с Живота като цяло, със самия Живот.

Но Бог ще ни върне нашия вечен живот, ако не нарушаваме никога правилата Му. Неговата любов е безусловна, само отплатата Му не е. Бог ни обича дори когато ни осъжда на вечно проклятие. Боли Го повече от нас, защото наистина иска да се завърнем у дома, но не може да стори нищо, ако се държим зле. Изборът е наш.

Затова номерът е в това да не се държим зле. Трябва да се стремим към това. За да го сторим, трябва да узнаем истината за волята на Бога: какво иска да правим и какво — да не правим. Не можем да се харесаме на Бога, нито — за избегнем обидите към Него, ако не знаем кое е право и кое — криво. Затуй трябва да научим истината по този въпрос. Просто е да се разбере истината, лесно е да се узнае. Единственото, което трябва да сторим, е да се вслушваме в думите на пророците, проповедниците, учителите, мъдреците, в основоположника на нашата религия. Ако видим, че има повече от една религия, а оттам — повече от един основоположник, трябва да сме сигурни, че сме направили верния избор. Ако направим погрешен избор, ще изгубим. Ако сме направили верния избор, ще бъдем по-добрите, ще превъзхождаме другите, защото истината ще биде на наша страна. Позицията на „по-добрите“ ни позволява да предявим претенции върху наградата от състезанието, без всъщност да сме я заслужили в истинско състезание. Така ще можем да се обявим за победители още преди началото на състезанието. Ясно осъзнавайки това, можем да си присвоим всички предимства и да напише своите „Правила на Живота“ по такъв начин, че за другите да се окаже невъзможно спечелването на истинските големи награди.

Ние не правим това от безчестно, а просто за да си осигурим победата — както го изисква справедливостта, тъй като щом хората, принадлежащи към нашата религия, националност, раса, пол и политически убеждения знаят истината, те заслужават да станат победители.

Тъй като заслужаваме да победим, имаме право да се държим зле с другите, да воюваме с тях, дори, ако е необходимо — и да ги убиваме, за да постигнем този резултат.

Може да съществува и друг начин на з»сивот, друго намерение на Бога, друга, по-велика истина, но и да съществуват, ние не ги знаем. Всъщност не е ясно дори дали е редно да ги знаела Може пък да не е редно дори да се опитваме да ги узнаем, още по-малко — истински да познаем и разберем Бога. Да се опиташ

би било самонадеяно, а да заявиш, че действително си го направил, е богохулство.

Бог е Непознатото Познание, Неподвижният Двигател, Великото Невидимо. Затова не можем да знаем истината, която трябва да знаем, за да изпълним условията, които трябва да изпълним, за да спечелим любовта, която трябва да получим, за да избегнем осъждането, което се стремим да избегнем, за да си възвърнем вечния живот, който сме имали, преди да започне всичко това.

Невежеството ни е нещастие, но не трябва да ни създава проблеми. Всичко, от което имаме нужда, е да вземем на вяра онова, което мислим, че знаем наистина — нашата културна история — и да живеем, да действваме в съответствие с нея. Точно това сме се опитвали да правим, всеки от нас — в съответствие със своите собствени вярвания, и по този начин сме създали живота, който живеем сега, както и действителността на Земята, която продължаваме да сътворяваме."

Ето как е изградила мисленето си преобладаващата част от човешкия род. Всеки от вас си има своите мънички вариации, но тъй в основни линии живеете своя живот, тъй оправдавате изборите, които правите, и обяснявате резултатите от тях.

Някои от вас не приемат всичко това, но всички вие приемате част от него. Приемате тези твърдения като съществуваща действителност, не защото отразяват съкровената ви мъдрост, а защото *някой друг ви е казал, че са верни.*

На определено равнище всеки от вас е накарал, принудил себе си да повярва в тях.

Това се нарича „да накараш да повярва“, „принуда да повярваш“.

Но вече е време да се откажете от това „да накараш да повярва“, от тая „принуда да повярваш“ и да преминете към истинския свят. Това няма да е лесно, защото Основната Действителност ще се окаже доста различна от онова, което мнозина във вашия свят приемат за действително. Ще ви се наложи буквално „да бъдете на тоя свят, но не от него“.

И какъв смисъл би имало това, ако животът ви върви добре? Никакъв. То не би имало никакъв сми-

съл. Ако сте удовлетворени от живота си и от света — такъв, какъвто е, не би имало смисъл да търсите промяна в своята действителност и да спрете цялото това „да накараш да повярва“, цялата тази „принуда да повярваш“.

Това послание е насочено към онези, които не са удовлетворени от своя свят — такъв, какъвто е.

Сега ще изследваме, една по една, Десетте Илюзии.

Ще видите как всяка от тях ви е подтикнала да сътворите живота на вашата планета — такъв, какъвто го живеете сега.

Ще забележите, че всяка илюзия се изгражда върху предишната. Много от тях звучат доста сходно.

Защото са сходни. Всички те са просто видоизменения на Първата Илюзия. Те са все по-големи деформации на първичната деформация.

Ще забележите също, че всяка нова илюзия е била създадена, за да поправи недостатъка, за да запълни пукнатината в предходната илюзия. Накрая, уморени да поправяте недостатъци и да запълвате пукнатини, просто решавате, че не разбирате нито една от тях.

Това е и последната Илюзия — Невежеството Съществува.

Тя ви е позволила да свиете рамене и да преустановите опитите си за разгадаване на тайната.

Но развиващото се съзнание не би могло да позволи задълго такова отстъпление. Само в рамките на няколко кратки хилядолетия — наистина, твърде късо време в историята на Вселената — стигнахте до точката, в която невежеството вече не е благослов.

Вие почти сте надраснали вашата примитивна култура. Почти сте направили качествен скок в разбиранията си. Почти сте прозрели... Десетте Илюзии.

Илюзията за Нуждата

Първата илюзия е: **НУЖДТА СЪЩЕСТВУВА**

Това е не само Първата, а и най-голямата Илюзия.

Върху нея са изградени всички други илюзии.

Всичко, което преживявате в момента, целият ви житейски опит, всичко, което чувствате всеки миг, се корени в тази представа и в мислите ви, породени от нея.

Във Вселената нужда не съществува. От нещо се нуждае само оня, който изисква някакъв определен резултат. Вселената не изисква никакъв определен резултат. Вселената е резултатът.

И в съзнанието на Бога нужда не съществува.

Бог щеше да има нужда от нещо само ако изискваше някакъв определен резултат. Бог не изисква никакъв определен резултат. Бог е оня, който създава *всички* резултати.

Ако Бог имаше нужда от нещо, за да създаде резултат, откъде щеше да го вземе? Извън Бога не съществува нищо. Бог е Всичко, Което Е, Всичко, Което Е Било и Всичко, Което Някога Ще Бъде. Не съществува нищо, което не е Бог.

Може би ще схванете по-добре тази идея, ако вместо думата „Бог“, използвате думата „Живот“. Двете думи са взаимозаменяеми, тъй че няма да промените значението, а само ще разширите и задълбочите разбирането си.

Не съществува нищо, което не е Живот. Ако Животът имаше нужда от нещо, за да създаде резултат, откъде щеше да го вземе? Извън Живота не съществува нищо. Животът е Всичко, Което Е, Всичко, Което Е Било и Всичко, Което Някога Ще Бъде.

Бог няма нужда от нищо, за да се появи, освен от онова, което се появява.

Животът няма нужда от нищо, за да се появи, освен от онова, което се появява.

Вселената няма нужда от нищо, за да се появи, освен от онова, което се появява.

Такава е природата на нещата. *Такъв* е начинът, по който те съществуват, не начинът, по който си въобразяваш, че съществуват.

Във своето въображение сте създали представата за Нуждата. Тя произлиза от изживяването ви, че имате нужда от нещо, за да оцелеете. Но я си представете, че хич не ви е грижа дали ще живеете или ще умрете. Тогава от какво щяхте да имате нужда?

От нищо, нищичко.

А представете си, че би ви било невъзможно да не живеете. Тогава от какво щяхте да имате нужда?

От нищо, нищичко.

Ето това е истината за вас. Невъзможно е да не

оцелеете. Не може да *не успеете* да живеете. Въпросът не е *дали* а *как* ще живеете. Тоест, каква форма ще приемете? Какво ще е вашето изживяване?

Казвам ви следното: нямате нужда от нищо, за да оцелеете. Оцеляването ви е сигурно. Дал съм ви вечен живот и никога няма да ви го отнема.

Като чуете това, може да си кажете: да, оцеляването е едно, а щастието — друго. Можете да си въобразите, че имате нужда от нещо, за да живеете *щастливо* — че можете да бъдете щастливи само при определени условия. Това не е истина, но вие сте вярвали, че е истина. И тъй като вярването поражда изживяването, вие сте изживявали живота и по този начин и затова сте си представяли един Бог, който също изживява Живота по този начин. Но по отношение на Бога това е толкова невярно, колкото и по отношение на вас. Единствената разлика е, че Бог *го знае*. Когато и *вие* го узнаете, ще бъдете като Бога. Ще сте овладели живота си и цялата действителност ще се промени.

И ето тук е великата тайна. Не щастието е резултат от определени условия, а определени условия възникват като резултат от щастието.

Това твърдение е толкова важно, че заслужава да бъде повторено.

Не щастието е резултат от определени условия, а определени условия възникват като резултат от щастието.

Това твърдение остава в сила и при всяко друго състояние на битието.

Не любовта е резултат от определени условия, а определени условия възникват като резултат от любовта.

Не съчувствието е резултат от определени условия, а определени условия възникват като резултат от съчувствието.

Не изобилието, богатството е резултат от определени условия, а определени условия възникват като резултат от изобилието, богатството.

Заменете което и да е състояние на битието, което бихте могли да си представите или измислите. Винаги ще остане вярно, че Битието предшества и създава изживяването.

Тъй като не сте разбрали това, сте си представяли, че определени неща трябва да се появят, за да бъдете щастливи — представяли сте си и един Бог, за когото същото е в сила.

Но щом Бог е Първопричината, какво би могло да възникне на първо място, ако Бог не е причина и за появата му? И щом Бог е всемогъщ, какво би могло да възникне, без това да стане по Божи избор?

Възможно ли е да възникне нещо, чиято поява Бог да не може да спре? А ако Бог не е избрал да спре появата му, не е ли тя нещо, което Бог е избрал да се случи?

Разбира се, че е.

Но защо Бог би избрал да се появят неща, които биха го направили нещастен? Не бихте могли да се съгласите с отговора на този въпрос.

Нищо не може да направи Бога нещастен.

Не можете да повярвате в това, защото то би изисквало да повярвате в един Бог, който няма нужда да осъжда, а такъв Бог вие не можете да си представите. А не можете да си представите такъв Бог, защото не можете да си представите и такъв човек. Не вярвате, че самите вие можете да живеете по този начин, а *не можете да си представите и един Бог, по-велик от вас,*

Когато успеете да разберете, че можете да живеете по този начин, ще узнаете и всичко, което трябва да се знае за Бога.

Ще узнаете, че втората ви преценка е била вярна.

Бог *не* е по-велик от вас. И как би могъл да бъде? Нали Бог е Това, Което Сте Вие и вие сте Това, Което Е Бог.

Но *вие* сте по-велики, отколкото си мислите, че сте.

Майсторите знаят това. Точно сега по вашата планета крачат Майстори*, които знаят това. Тези Майстори идват от много различни традиции, религии и култури, но имат една обща черта.

Нищо не може да направи Майсторите нещастни.

В ранните дни на вашата примитивна култура повечето хора не са били достигнали тази точка на майсторство. Единственото им желание е било да избягнат болката и нещастieto. Яснотата на съзнанието им е била твърде ограничена, за да разберат, че болката не трябва да поражда нещастие, и тъй тяхна-

та жизнена стратегия е била изградена около онова, което по-късно бе формулирано като Принцип на Удоволствието. Стремели са се към всичко, което им е носело удоволствие, и са бягали от всичко, което ги е лишавало от удоволствие (или им е причинявало болка).

Така се е родила Първата Илюзия — представата, че Нуждата Съществува. Тя би могла да бъде наречена и първата грешка.

Нуждата не съществува. Тя е плод на въображението. В действителност нищо не ви е нужно, за да бъдете щастливи. Щастието е душевно състояние. В ранни времена хората не са били в състояние да схванат това. И тъй като са чувствали, че им са нужни определени неща, за да бъдат щастливи, предположили са, че същото е вярно и за целия Живот. В това предположение е била включена и онази част от Живота, която са започнали да разбират като Пo-Великата Сила — сила, която следващите поколения са възприемали като живо същество, назовавано с голямо разнообразие от имена, между които Аллах, Яхве, Йехова и Бог.

Хората в ранните времена не са се затруднявали да си измислят и представят сила, по-голяма от тяхната. Всъщност; това им е било необходимо. Имали са нужда от обяснение за нещата, които са се случвали наоколо и върху които те не са имали власт.

Грешката тук не е била в предположението, че съществува Бог (съчетанието на силата и енергията на Всичко, Което Съществува), а в предположението, че тази Цялостна Сила и Пълна Енергия би могла да има нужда от каквото и да било; че Бог по някакъв начин е зависим от някой друг или нещо друго, за да бъде доволен или щастлив, съвършен или удовлетворен. Било е все едно да се каже, че Пълнотата не е пълна, че тя има нужда от нещо, което да я *направи* пълна. Било е основно противоречие — но те не можели да разберат това. Мнозина не го разбират и днес.

Създаването на един зависим Бог е довело и до възникването на културна история, в която Бог има свой *дневен ред*. С други думи, съществуват неща, от чието възникване той има нужда, както и начини, по които те ще възникнат, за да бъде Бог накрая щастлив.

Хората са ограничили тази културна история до един мит, който е бил увековечен като „Да бъде Волята Ти“.

Идеята ви, че аз *имам* Своя Воля, ви е тласнала към опита да си представите каква е Моята Воля. Това упражнение много бързо доведе до яснотата, че сред човешкия род няма всеобщо съгласие по този въпрос. А ако не всеки знае или не всеки е съгласен с това каква е Божията Воля, естествено не всеки ще може да я *изпълни*.

Най-умните сред вас са използвали това разсъждение, за да обяснят, защо животът на някои хора се развива по-добре от живота на други. Но тогава пред вас се е изправял нов въпрос. Как би било възможно да не се изпълни Божията Воля, ако Бог наистина е Бог?

Очевидно, Първата Илюзия е имала сериозен недостатък, значителна пукнатина. Това би трябвало да разкрие, че представата за Нуждата е невярна, погрешна. Но на някакво много дълбоко равнище хората са знаели, че не могат *да се откажат* от Илюзията, защото тогава ще изгубят нещо жизнено важно.

Били са прави. Но са сторили една грешка. Вместо да разглеждат Илюзията като илюзия и да я използват за предначертаната цел, те са решили, че трябва *да поправят нейния недостатък, да запиллят нейната пукнатина*.

Така, за да поправят недостатъка на Първата Илюзия, за да запълнят нейната пукнатина, те са създали Втората Илюзия.

Илюзията за Неуспеха

Втората илюзия е: НЕУСПЕХЪТ СЪЩЕСТВУВА

Представата, че Божията Воля (ако допуснем, че Бог има такава) би могла да *не* бъде изпълнена, противоречи на всичко, което сте мислили, че знаете за Бога — тоест, че Бог е все-могъщ, неотклонно присъстващ, че е Върховното Същество, Създателят — но е и някой, когото вие въпреки всичко ентусиазирано прегръщате.

Тя е породила крайно невероятната, но много могъща илюзия, че *Бог може да претърпи неуспех*. Мо-

же да се стреми към нещо, но да не го постигне. Да пожелае нещо, но да не го получи.

Казано накратко, Божията Воля може да не се изпълни.

Тази илюзия се е протегнала доста нашироко. Защото дори ограниченото възприятие на човешкия ум би могло да съзре в нея противоречието. Но човешкият род има богато въображение и може лесно да протегне своята доверчивост до неподозирани размери. Вие сте си представили не само един Бог, който се нуждае от нещо, но и един Бог, който може да претърпи неуспех в задоволяването на своите нужди.

Как само сте успели да постигнете това? Отново чрез прехвърляне, проекция на нещата. Проектирали сте себе си, прехвърлили сте своите качества върху вашия Бог.

Отново една ваша способност, една особеност, пряко извлечена от вашия жизнен опит, е била приписана на Бога. След като сте забелязали, че можете да претърпите неуспех, да не получите, да не придобиете онова, от което си въобразявате, че имате нужда, за да бъдете щастливи, обявили сте, че това е вярно и по отношение на Бога.

Въз основа на тази илюзия, сте създали една културна история, която ви учи, че изходът от живота е под съмнение.

Сметката може да излезе, а може и да не излезе.

Всичко може да бъде наред, а може и да не бъде наред.

Може да свърши добре — освен ако не свърши добре.

Като прибавите към сместа още малко съмнение — дали нуждите на Бога ще могат да бъдат задоволени (ако предположим, че въобще ги има) — вие вече сте достигнали до първата си среща със страха.

Преди да си измислите тази история за Бога, който не винаги може да постигне желаното, вие не сте се страхували, не сте познавали страха. Не е имало от какво да се страхувате. Бог е отговарял за всичко, Бог е бил Цялата Сила, Цялото Чудо и Цялата Слава, тъй че всичко в света е било наред. Какво лошо би могло да се случи?

Но тогава се е родила представата, че Бог може да пожелае нещо и да не го получи. Може да пожелае всички Негови деца да се завърнат при Него на небето,

а те, чрез собствените си действия, да предотвратят това.

Но тази представа също е прекрачила границата на правдоподобност и човешкият разум е видял това противоречие. Как биха могли Божиите творения да попречат на Твореца, щом Творецът и творенията са едно цяло? Как би могъл изходът от живота да бъде под съмнение, щом Оня, който създава изхода, и Оня, който го изживява, са едно цяло?

Очевидно, Втората Илюзия е имала сериозен недостатък, значителна пукнатина. Това би трябвало да разкрие, че представата за Нуждата е невярна, погрешна. Но на някакво много дълбоко равнище хората са знаели, че не могат *да се откажат* от илюзията, защото тогава ще изгубят нещо жизнено важно. Отново са били прави. Но отново са сторили грешка. Вместо да разглеждат илюзията като илюзия и да я използват за предначертаната цел, те са решили, че трябва *да поправят нейния недостатък, да запълнят нейната пукнатина.*

Така, за да поправят недостатъка на Втората Илюзия, за да запълнят нейната пукнатина, те са създали Третата Илюзия.

Илюзията за Разединението

Третата Илюзия е: РАЗЕДИНЕНИЕТО СЪЩЕСТВУВА
Единственият начин да се избяга от загадката на Втората Илюзия е било да се създаде трета — Творецът и творенията ме са едно цяло.

Това е изисквало от човешкия разум да измисли възможност от невъзможното — да си представи, че Онова, Което Е Едно Цяло, не е Едно Цяло, че Онова, което е Обединено, всъщност е разделено.

Това е Илюзията за Разединението — представата, че разделението съществува.

Представителите на човешкия род са стигнали до заключението, че ако творенията са отделени от Твореца и ако Творецът им позволи да правят каквото си искат, те биха могли да направят нещо, *което Творецът не иска те да направят.* При тези условия Волята на Твореца би могла да не бъде изпълнена. Бог би могъл да пожелае нещо и да не го получи.

Разединението създава възможността за Неуспех, а Неуспехът е възможен само ако Нуждата съществува. Така едната илюзия е поставена в зависимост от другата.

Първите три илюзии имат решаващо, ключово значение. Те са толкова важни — като основа и ключ към останалите, че отделните културни истории са били предназначени да ги обяснят и да създадат сигурност, че те *ще бъдат* обяснявани — често, отчетливо и изчерпателно.

Всяка от тези култури е създавала своята специфична история, но всички те са изградили едни и същи основни опорни точки, всяка — по различен начин. Една от най-известните е историята за Адам и Ева. Тя разказва, че първият мъж и първата жена били създадени от Бога и живеели щастливо в Градината на Едема или Рая. Там се наслаждавали на вечен живот и общение с Божеството.

Бог им казал, че в замяна на дарения им идиличен Живот изисква от тях само едно. Не яжте, поръчал им, плодовете от Дървото на Познанието за Добро и Зло.

Според тази легенда, Ева все пак вкусила от забранения плод. Не се подчинила на заповедта. Но грешката не е била изцяло нейна. Била е изкушена от змията, която в действителност е била онова същество, което сте нарекли Сатана или Дявол.

А кой всъщност е този Дявол? Той е, както разказва една история, паднал ангел, Божие творение, което е дръзнало да пожелае да бъде толкова велико, колкото е Творецът. Това, твърди историята, е най-голямото престъпление, върховното богохулство. Всички творения би трябвало да почитат Твореца и никога да не се стремят да станат толкова велики или по-велики от него.

В този специфичен вариант на най-разпространената културна история вие сте се отклонили от нормалния образец, приписвайки Ми някои качества, които не са отразени в човешкия опит.

Хората творци всъщност искат техните потомци да се стремят да бъдат толкова велики, ако не и по-велики от тях. Най-голямото удовлетворение за всички здрави родители е да видят децата си богати, над-

хвърлили тяхното собствено жизнено равнище, надминали техните собствени постижения.

От друга страна, както се е разказвало, Бог е бил обиден и унижен от това. Сатана, падналият ангел, е бил отбягван, отхвърлен от ятото, прокълнат и внезапно в Основната Действителност са се оказали две сили — Бог и Сатаната, както и два места, където те са действали — раят и адът.

Съгласно по-нататъшното развитие на историята, точно по желание на Сатаната хората са били изкушени да не се подчинят на Божията Воля. Сега вече Бог и Сатаната са встъпили в съперничество за човешката душа. И, колкото и да е невероятно, в това съперничество Бог *би могъл да загуби*.

Всичко това доказвало, че в крайна сметка Аз не съм все-могъщият Бог... или че съм все-могъщ, но не искам да използвам могъществото Си, защото честно съм искал да дам на Сатаната равен шанс. *Или*, че става дума не честно да дам на Сатаната равен шанс, а да дам на човешките същества свободна воля. *Освен* ако упражните свободната си воля по начин, който не одобрявам — тогава ще ви предам на Сатаната, който ще ви измъчва во веки веков.

Такива са развиващите се паралелно истории, които са прераснали в религиозната доктрина на вашата планета.

В историята за Адам и Ева мнозина вярват, че Аз съм наказал първия мъж и първата жена затова, че Ева е вкусила от забранения плод, като съм ги изгонил от Райската Градина. И (ако повярвате в това), *Аз съм наказал всеки мъж и всяка жена, живели когато и да било след това*, стоварвайки им бремето на първия човешки грях и осъждайки ги също да бъдат отделени от Мене през целия си земен живот.

Чрез тази и други също толкова колоритни истории първите три илюзии са били предавани в такава драматична форма, че особено децата скоро няма да ги забравят. Тези истории тъй успешно са вселявали страх в детските сърца, че всяко поколение ги е разказвало отново и отново. Така първите три илюзии са били вкоренени дълбоко в човешкото съзнание.

1. Бог има свой дневен ред. (Нуждата Съществува.)

2. Изходът от живота е под съмнение. (Неуспехът съществува.)

3. Вие сте отделени от Бога. (Разединението съществува.)

Докато представата, че Нуждата и Неуспехът съществуват, е решаваща по отношение на останалите илюзии, то представата, че Разединението Съществува, оказва най-силно влияние върху човешките дела. И до ден днешен човешкият род изпитва влиянието на Третата Илюзия.

Ако мислите, че Третата Илюзия е вярна, жизненият ви опит ще бъде един.

Ако мислите, че тя не е вярна, че просто е една илюзия, жизненият ви опит ще бъде съвсем различен. Тези две разновидности на жизнения ви опит драматично ще се различават една от друга.

Засега почти всеки на вашата планета вярва в истинността на Илюзията за Разединението. Като последица от това хората се чувстват отделени от Бога и един от друг.

Чувството, че са отделени от Мене, затруднява изключително хората в желанието им да се свържат с Мене по какъвто и да било разумен начин. Те или не Ме разбират, или се боят от Мене, или молят за помощта Ми — или въобще Ме отричат.

Вършейки това, хората са пропуснали чудесната възможност да използват най-могъщата сила във Вселената. Примирили са се с живот, над който си въобразяват, че нямат никакъв контрол, при условия, които мислят, че не могат да променят, създавайки преживявания и резултати от тях, които вярват, че не могат да избегнат.

Живеят живот на тихо отчаяние, предлагайки мъката си, страдайки охотно, вярвайки, че безшумната им смелост ще им спечели достатъчно благоразположение, за да отидат в рая, където ще получат отплата.

Страданието без неоправдани, излишни оплаквания може да е полезно за душата по много причини, но спечелването по този начин на отплата в небесата не е една от тях. Смелостта сама по себе си е награда, а не може да се намери достатъчно основание да причиняваш на другите страдание — което правиш,

като се оплакваш.

Затова Майсторът никога не се оплаква и с това ограничава страданието извън, както и вътре в себе си. Но Майсторът се въздържа от оплаквания, не *за да* ограничи страданието, а защото не тълкува болката като страдание, а просто като болка.

Болката е едно преживяване. Страданието е преценка за това преживяване. Преценката на мнозина е, че болката, която изживяват, е нещо нежелателно, неуместно и не би трябвало да се появи. Но степенята, в която болката се приема като нещо съвършено, е и степенята, в която страданието може да бъде отстранено от живота. Чрез това свое разбиране Майсторите преодоляват всяко страдание, въпреки че не могат да избегнат всяка болка.

Дори и хора, недостигнали майсторство, са преживявали разликата между болка и страдание. Пример за това може да бъде болезненото вадене на зъб. Тази болка може да е силна, но е добре дошла.

Чувството за отделеност от Мене пречи на хората да Ме използват, да Ме викат, да бъдат приятели с Мене, да впрегнат пълноценно в действие всички възможности на моята градивна сила, било то за да прекратят страданието, било то с друга цел.

Чувството за отделеност един от друг позволява на хората да си причиняват всякакъв род неща, които никой от тях не би причинил сам на себе си. Тъй като не са в състояние да видят, че причиняват тези неща сами на себе си, те достигат отново и отново до нежелани резултати, както в ежедневието си, така и в живота на планетата си.

Неведнъж е казвано, че човешкият род се сблъсква със същите проблеми, с които се е сблъсквал от зората на своята писана история — и това е вярно, но във все по-малка и по-малка степен. Алчността, лакомията, насилието, ревността, завистта и други прояви, които знаете, че не са полезни за никого, са разобличени, засега все още от малцина представители на човешкия род. Това е признак за развитието ви.

Но усилията на вашето общество са насочени не толкова към стремежа да се преодолеят тези прояви, колкото към стремежа да бъдат наказвани. Някои хора още не разбират, че докато не променят обществе-

ните условия, които създават и извикват нежеланите прояви, няма да променят нищо.

Истински обективният анализ доказва това, но много хора не обръщат внимание на тези доказателства и продължават опитите си да решават обществените проблеми със същата енергия, която ги е създавала. Стремят се да сложат край на убийствата чрез убийства, на насилието — чрез насилие, опитват се да потушат гнева с гняв и, докато правят всичко това, не успяват да съзрат лицемерието си, с което го вкореняват още по-дълбоко.

Разпознаването и признаването на първите три Илюзии като илюзии ще освободи всекиго от отричането на Единството на всичко в Живота и от заплахата да бъде унищожен целият живот на планетата ви. Много хора продължават да разглеждат себе си като отделени един от друг, от другите живи същества и от Бога. Виждат как се унищожават взаимно, но заявяват, че не разбират как го правят. Казват сигурно, че то не става чрез техните лични действия. Не могат да проследят връзката между своите индивидуални решения и избор, от една страна, и света като цяло, от друга.

Това са вярванията на мнозина и, ако искаш да ги видиш променени, от тебе, който наистина разбираш Причините и Последиците, зависи да ги промениш. Защото вашите събратя, човешки същества, смятат, че отсичането на хиляди дървета всяка седмица заради вашите неделни вестници няма да окаже отрицателно влияние върху Цялото.

И че бълването на всякакъв род замърсители в атмосферата, за да не се промени обичайният начин на живот, няма да окаже отрицателно влияние върху Цялото.

И че употребата на гориво от природни изкопаеми вместо на слънчева енергия, няма да окаже отрицателно влияние върху Цялото.

Пушенето на цигари, яденето на месо при всяко хранене, употребата на голямо количество алкохол няма да окаже отрицателно влияние върху Цялото, твърдят те и са уморени от онези, които им казват противното.

Всичко това *няма да окаже отрицателно влия-*

ние, твърдят те и са уморени от онези, които им казват противното.

Поведението на отделния човек, твърдят те, не може да окаже толкова силно влияние върху Цялото, да има толкова отрицателни последици, че Цялото да бъде *унищожено*. Това би било възможно само ако не би имало разделение, ако в действителност Цялото би си причинило всичко това — само на себе си. А това изглежда глупаво. Третата Илюзия е вярна. *Ние сме отделени.*

Все пак отделните действия на всички тези, отделени едно от друго същества, които не са едно цяло — нито помежду си, нито с Живота, всъщност изглеждат да имат съвсем реално влияние, реални последици за самия Живот. И сега, накрая, все повече и повече хора започват да признават това в хода на развитието си от примитивно културно мислене към по-развито общество.

Това става благодарение на работата, която вършите вие и други като вас. Защото надигате глас. Бие те тревога. Обединили сте се в стремежа си да пробудите всеки друг по негов собствен начин, някого — тихо и индивидуално, друг — в група с околните. В отминалите дни далеч нямаше толкова много като вас — готови и способни да пробудят другите. И тъй масата хора живееше дълбоко потопена в илюзиите и беше озадачена. Защо фактът, че всички те са отделени един от друг, би трябвало да създаде проблеми? Как тъй всичко освен съвместният живот — един за всички, всички за един — не би могло да се осъществява без сблъсъци и борба?

Хората започнаха да си задават подобни въпроси. Очевидно, Третата Илюзия е имала сериозен недостатък, значителна пукнатина. Това би трябвало да разкрие, че представата за Разединението е невярна, погрешна. Но на някакво много дълбоко равнище хората са знаели, че не могат *да се откажат* от Илюзията, защото тогава ще изгубят нещо жизнено важно. Отново са били прави. Но отново са сторили грешка. Вместо да разглеждат Илюзията като илюзия и да я използват за предначертаната цел, те са решили, че трябва да *поправят нейния недостатък, да запелият нейната пукнатина.*

Така, за да поправят недостатъка на Третата Илюзия, за да запълнят нейната пукнатина, те са създали Четвъртата Илюзия.

Илюзията за Недостига

Това е Четвъртата Илюзия: НЕДОСТИГЪТ СЪЩЕСТВУВА

Тя произтича от Третата Илюзия, защото без представата за Разединението представата за Недостига не може да има никакво основание. Ако съществува само Едно Нещо и това Едно Нещо Сме Всички Ние, не би могло да има никакъв вид недостиг, защото това Едно Нещо е всичко и тогава...

То е достатъчно за Самото Себе Си.

Това е твърдение, изразяващо природата на Бога. То обаче не е преживяването, жизненият опит на хората, защото те, *хората, си въобразяват, че са отделени от Бога*, както и един от друг. Но човекът не е отделен от Бога, щом като Бог е Всичко, което съществува. Затова хората нито са, нито могат да бъдат отделени един от друг.

Това е твърдение, изразяващо природата на хората.

Би било неточно да заключим, че идеята за Разединението е била „лоша идея“, че не е служила на своето предназначение. В действителност тя била *благословенна* идея, позволяваща на Цялото да разбере, че е сбор от своите части, при това — по-голямо от този сбор. Илюзията великолепно служи на своето предназначение, *когато я използваш като средство за създаване на преживявания и жизнен опит.*

Когато забравиш, че разделението е илюзия, си въобразяваш, че тя е действителното състояние на нещата. Тогава тя, илюзията, престава да създава преживявания, а сама *се превръща* в преживяване и жизнен опит.

Все едно да се преструваш на ядосан, за да накараш някого да стане по-внимателен и грижлив, а после наистина да се ядосаш. Или да се преструваш, че проявяваш интерес към някого, за да накараш някой трети да ревнува, само за да откриеш, че илюзията за интереса ти се е превърнала в нещо истинско, действително...

Средството се превръща в преживяване.

В хода на този процес ти наистина си повярвал, че си отделен; че Разединението е възможно в обединения свят, който наричате Вселена.

Тъй че Аз описах Третата Илюзия като най-могъща и това е вярно. Тя има огромно влияние върху ежедневните ви преживявания и опит. А най-важното, вярването ви в разделението е довело до представата ви, че „няма достатъчно“.

Когато съществуваше само Едно Нещо и вие знаете, че сте Едно Нещо, никога не се поставяше въпросът, че може да няма достатъчно. Винаги имаше достатъчно от вас и достатъчно за вас. Но когато решихте, че съществува нещо *повече* от Едно Нещо, тогава (само тогава) вече можеше да изглежда, че няма достатъчно от другото нещо.

Това „друго нещо“, което мислите, че съществува, е материята на Живота. Но вие *сте* Животът, а онова, което е Животът — е Самият Бог.

Но докато си въобразявате, че сте отделени от Бога, ще си въобразявате и че сте нещо друго, различно от онова, което е Бог — а той е самият Живот. Можете да си мислите, че сте онова, което *живее*, но не можете да си представите, че сте Самият Живот.

Това отделяне ма Самия Себе Си *от* Самия Себе Си е онова, което сте нарекли изгонване от Райската Градина. Внезапно там, където е имало вечен живот, вече има смърт. Внезапно там, където е имало изобилие, вече няма достатъчно.

Внезапно изглежда като че ли много страни на Живота си съперничат за Самия Живот. Нещо невъзможно в Основната Действителност, но възможно във вашето въображение. Можете да си въобразите дори, че сте в състезание — с птиците, с пчелите, с всяко друго живо същество и с всяко друго човешко същество.

Можете да сътворите кошмар, където всичко, което подкрепя живота ви, изглежда като че ли го ограничава. И тъй наистина ще се опитате да потиснете силата на всичко, което ви подкрепя.

Казано ви е било, че имате *владения, доминион*, а вие сте решили, че имате *господство, власт*. * Тъй всъщност сте започнали война с природата, както и с

естествения ред на нещата.

Използвали сте науката и технологиите, за да изкривите, манипулирате, пречупите природата, тъй че да я подчините на волята си. Бавно разрушавате нейния естествен вид в опита си да изживеете себе си такива, каквито вече сте по природа.

А вече сте такива, каквито искате да бъдете — вечни, неограничени и слети в едно цяло с всичко друго — само че още не си спомняте това. И тъй вие се опитвате да потискате Живота в стремежа си да имате по-богат и охолан Живот. И дори не виждате какво правите.

Животът се превръща в единствения общ знаменател, единственото, което ви разделя. Всеки иска Живота и нещата, които го поддържат. И тъй като си мислите, че сте повече от един, боите се, че може наоколо да няма достатъчно Живот за всички ви. Този страх поражда и следващата ви въображаема действителност — смъртта.

Животът, който сте смятали за вечен (преди да си въобразите, че сте разделени, никога и през ум не ви е минавало, че би могло не винаги да „бъдете“), сега вече ви сте струва ограничен между своето начало и своя край.

Това е Илюзията за Недостига, изиграна докрай на най-високо равнище.

Преживяването за началото и края на живота ви всъщност не е нищо друго освен появата и изчезването на представата ви, че сте „отделени“. Може да не знаете това на съзнателно равнище. Но на по-високо равнище то винаги е ясно.

Именно на това по-високо равнище вие се стремите да прекратите преживяването си за отделеност, да си спомните, че то е илюзия, която *сами сте създали*.

Но вече многократно съм ви казвал, че сега му е времето още веднъж да обсъдим *защо* сте я създали. Създали сте Илюзията за Разединението, за да изживеете действителността на Единението. Можете да преживеете тази действителност само когато сте извън нея. Когато сте част от Цялото, не можете да изживеете себе си като Цялото, защото освен него не съществува нищо друго. А в отсъствието на онова, което не сте, не съществува и онова, което сте.

В отсъствието на студеното няма горещо. В отсъствието на високото, няма ниско. Ако всички са ниски, *никой не е нисък*, защото „нисък“ не съществува като нещо, което може да бъде познато. То може да съществува като понятие, но понятие, което не можете пряко да опознаете и преживеете. То може да бъде само абстрактна идея, но никога и ваша преживяна действителност.

В този контекст никога не ще можете истински да познаете себе си, да узнаете Кои Сте Вие в Действителност.

Но нашето желание е да познаем истински себе си, да узнаем Кои Сме Ние в Действителност. Затуй трябва да създадем най-напред преживяването за това Кои Не Сме. И щом не можем да го създадем в Основната Действителност, трябва да го сторим чрез илюзия.

По този начин можем да се насладим на това, което е в действителност, и да го познаем. По този начин можем да преживеем Кои Сме Ние в Действителност.

Цялото.

Единственото.

Ние сме Колективната, Единствената Действителност в Многообразни Форми — *приемайки* Многообразни Форми, за да можем да забележим и преживеем великолепието и славата на нашата Единствена Действителност.

Това е просто обяснение за предназначението на относителността. Давал съм ви го вече многократно в нашия диалог. Повтарям го и тук, за да успеете да го разберете напълно и тъй да се събудите от своя сън. Докато се събудите от съня си, Илюзията за Разединение от Живота ще създава привидната нужда от оцеляване. Преди отделянето никога не сте поставяли под въпрос оцеляването си. Едва когато направихте крачка встрани от Живота (от Мене) и си въобразихте, че сте отделени, Животът се превърна в нещо, от което „няма достатъчно“. Започнахте да вземате решения за онова, което чувствахте, че трябва да направите, за да оцелеете — за да имате повече живот.

Това се превърна в първата ви цел, в новия ви основен инстинкт. Дори започнахте да мислите, че основанието да се съединявате по двойки е осигуряването на оцеляването ви като човешки род. Изгубихте из

поглед факта, че се съединявате в отговор на единствения истински инстинкт, любовта.

Нарекохте новия си основен инстинкт Инстинкт за Оцеляване, основавайки се на идеята си, че може да не оцелеете. Тази идея е невярна, защото оцеляването ви е осигурено завинаги, за вечни времена. Но не си спомняте това и тъй си мислите, че няма достатъчно Живот, като се има предвид колко части на живота си съперничат за него.

И всъщност го виждате точно така. Въобразявате си, че се *състезавате с* цялата останала „материя на Живота“ заради самия Живот. Състезавате се със своето истинско аз за повече от това истинско аз. Вярването ви в Недостига ви доведе дори до заключението, че *няма достатъчно Бог*.

Не само че няма достатъчно Живот (което превеждате като вяра в смъртта), не само няма достатъчно от „материята на Живота“ (което превеждате като вяра в оскъдицата), а няма и достатъчно от Онова, Което Е Създадо Живота (което превеждате като вяра в един ограничен Бог).

Тъй като всички тези *неща са ограничени*, трябва да се състезавате за тях. И това вярване ви тласна към разрушаване на планетата ви и на самите себе си. Разрушавате себе си дори и в съперничеството си за Бога, което наричате религии. Убивали сте се взаимно, стремейки се понякога да унищожите цели цивилизации в това ваше болно съперничество за Бога. Не си признавате, че сте вършили всичко това, защото тъй бихте признали, че има нещо неточно във възгледите ви за живота и света, а особено — във възгледите ви за Бога, нещо, което никога не бихте били способни да сторите.

Подобно признание би изисквало огромно смирение, а в днешни дни смирението не заема съществено място във философията и теологията на вашата планета.

Особено надменни са геологите ви, които твърдят и заявяват, че имат отговор за всичко — без да оставят нерешен въпрос или да изпитват съмнение в нещо.

Но нещо в тези вярвания не е наред, нещо не върши работа. Идеята, че няма достатъчно — нито от Бога,

ните от „материята на живота“, нито от самия Живот — е довела до нещо повече от просто състезание. Довела е до брутални *репресии*, до *потисничество* и до всеобща *депресия*. Религиите явно и откровено са потиснали изследванията, държавните власти са потиснали несъгласните с политиката им и в резултат от това милиони хора живеят в икономическа и психична депресия. Всичко това произлиза от идеята, че Недостигът Съществува — защото достатъчното количество и задоволеността биха разрешили всички тези проблеми.

Ако мислехте, че всичко около вас е достатъчно, нямаше да има повече самоунищожителни действия, борба и войни за ресурси, кавги за Бога.

Но то *не е* достатъчно. Това ви е ясно.

Все пак, щом няма достатъчно, как може някой да *получи* достатъчно? Как оцеляването може да бъде осигурено *без* караници и убийства?

Очевидно, Четвъртата Илюзия е имала сериозен недостатък, значителна пукнатина. Това би трябвало да разкрие, че представата за Недостига е невярна, погрешна. Но на някакво много дълбоко равнище хората са знаели, че не могат *да се откажат* от илюзията, защото тогава ще изгубят нещо жизнено важно.

Отново са били прави. Но отново са сторили грешка. Вместо да разглеждат илюзията като илюзия и да я използват за предначертаната цел, те са решили, че трябва *да поправят нейния недостатък, да запълнят нейната пукнатина*.

Така, за да поправят недостатъка на Четвъртата Илюзия, за да запълнят нейната пукнатина, те са създали Петата Илюзия.

Илюзията за Изискването

Това е Петата Илюзия: ИЗИСКВАНЕТО СЪЩЕСТВУВА. Съществуването на Недостига бързо и неизбежно е довело до идеята за следващата Илюзия.

Ако има достатъчно, няма нужда да правите нищо, за да получите онова, което желаете или от което имате нужда. Само да протегнете ръка — и то вече е при вас. Но хората не са решили, че нещата стоят така. Казали са, че *няма достатъчно*. И тогава са се

изправили пред въпроса: как може някой да получи достатъчно? Как може някой да *отговори на изискванията за това*⁷

Въобразили сте си, че трябва да правите нещо, за да получите от онова, от което няма достатъчно — нещо, което би ви позволило да предявите върху него претенции, без те да бъдат оспорвани. Представете си, че само по този начин можете да получите каквото и да било — включително и Бога — при делба във ваша полза, без караници и убийства.

Въобразявате си, че това е Изискването.

Казали сте си, че изпълнението му — каквото и да било то — е „онова, което е нужно“. Тази представа е останала у вас устойчива и непоклатима до ден днешен. Дори е ставала все по-силна. Вярвате, че ако направите онова, което е необходимо да направите, можете да бъдете онова, което искате да бъдете.

Ако искате да бъдете щастливи, ако искате да се чувствате сигурни, ако искате да бъдете обичани, има неща, които трябва да направите, за да постигнете тази цел. Не можете да бъдете всичко това, ако нямате достатъчно. А не можете да имате достатъчно, ако не направите онова, което трябва, за да получите достатъчно — *да отговаряте на изискванията за това*. Ето в какво вярвате. И понеже вярвате в него, сте издигнали *правенето* на най-високо място в своята космология.

Дори Бог казва, че има неща, които трябва да правите, за да отидете на небето.

Ето как сте изградили възгледите си.

Това е Изискването.

Сега обърнете внимание как всичко това е основано на Третата Илюзия — че сте отделени. Ако бяхте само Един, Едно цяло, винаги щеше да има достатъчно и тъй нямаше защо да правите нещо, за да бъдете каквото и да било.

А тази представа за отделянето, на свой ред, е била основана на Втората Илюзия — че Неуспехът Съществува. Тъй като не успял да получи онова, което искал, Бог отделил хората от Себе Си.

А Неуспехът, на свой ред, е основан на Първата Илюзия — че Нуждата съществува. Бог не би могъл

да претърпи неуспех, ако не искаше нищо, а Бог не би искал нищо, ако нямаше нужда от нищо.

В действителност има само една Илюзия, а всички други са нейни видоизменения. Всичко друго е разширяване на тази единствена Илюзия с различен нюанс.

Тъй Илюзията за Изискването не е нищо друго освен различно подемане на Илюзията за Нуждата, каквито са и Илюзията за Неуспеха и тъй нататък, като се мине през всички Илюзии на Хората. Ще го видите ясно, ако изследвате всяка илюзия като издънка на предходните илюзии. То изглежда като наблюдаване на балон, който се пука.

Твърдението, че съществува Изискване, което трябва да бъде изпълнено, за да се придобие нещо, което не достига — включително и Божията любов — се е оказало едно от най-важните решения, взети някога от човешкия род. Последвали са го цели поредици и списъци от правила и регулаторни механизми, от ръководни принципи и процедури, Божи и човешки закони, в съответствие с които сте си въобразявали, че трябва да живеете живота си.

Ето малка част от нещата, които сте решили, че трябва да правите, за да живеете добре на земята.

Бъди добро момче или момиче.

Не отговаряй дръзко.

Получавай добри бележки и постъпи в университета или колежа.

Дипломирай се с получаване на магистърска степен или докторат и си намери добра работа.

Ожени се и имай деца.

Бъди добър родител и дай на децата си повече, отколкото ти е било дадено.

Запазвай спокойствие и самообладание.

Прави, каквото ти е казано.

Не върши лоши неща или — поне не се оставяй да те хванат.

Следвай водача.

Не задавай много въпроси и не задавай нито един погрешен. Грижи се всеки да бъде щастлив.

Не се включвай в група, за чието щастие се грижиш, ако заради тебе друг ще бъде изключен.

Не се натрапвай никому, особено когато остарееш.

А ето малка част от нещата, които сте решили, че трябва да правите, за да се харесате на Бога и да отидете в рая.

Не прави нищо лошо — и забрави, че не трябва да бъдеш хванат, защото тъй или иначе ще те хванат.

Ако *наистина* направиш нещо лошо, за Бога, моли се за прошка и обещавай никога повече да не го правиш.

Бъди добро момче или момиче.

Не си играй със себе си.

Не си играй и с никой друг. Не по *този* начин...

Всъщност, въобще не си играй много. Опитай се да разбереш, че удоволствията на тялото в най-добрия случай те отвличат от онова, което наистина си дошъл да правиш на земята, а в най-лошия случай са абсолютен грях спрямо Бога.

Ако трябва да имаш удоволствия, не им се наслаждавай.

Не се наслаждавай на парите.

Не се наслаждавай на секса.

Преди всичко — не се наслаждавай на секса.

Никога, за нищо на света, нямай сексуална връзка извън брака и никога, за нищо на света — повече от един човек, близък „по този начин“.

Ако трябва да правиш секс по друга причина, освен за продължаване на рода, прегръщай се, но не се наслаждавай свободно и без задръжки.

Не вземай пари за нещо, което наистина ти прави удоволствие и ако спечелиш много пари, непременно раздай по-голямата част от тях.

Вярвай в истинския, правия Бог.

За Бога, *вярвай в истинския, правия Бог*.

Моли се за прошка и Божия милост затова, че си роден несъвършен, както — и Бог да ти помогне успешно да изпълниш условията, за да бъдеш обичан отново.

Хората вярват и в много други неща. Тук бяха изброени само няколко примера. Ето какво трябва да правиш. Ето го Изискването и ще е добре да го разбереш.

Кой е поставил това Изискване? Кой го е сложил на мястото му?

Казвате, че Аз съм го направил.

Твърдите, че авторът е Бог. И тъй като около вас няма достатъчно от Бога, вие предявявате претенции върху Мене, за да оправдаете въздигането си като победители в своите състезания.

Твърдите, че сте Една Нация под Крилото на Бога или — че сте Избраният Народ, или че вие изповядвате Единствената Права Вяра.

Предявявате претенции върху Мене и го правите толкова яростно, ожесточено, защото знаете, че ако предявите претенции върху Мене, после можете, в Мое име, да предявите претенции и върху всичко, което пожелаете.

Векове наред сте правили това, размахвайки високо своите свещени книги, своите кръстове и своите знамена, за да оправдаете вземането на онова, от което няма достатъчно, с всички „необходими“ средства — включително и с убийства. Стигнали сте дори дотам да наречете подобно събитие *свещена война*, опитвайки се да затворите раните в душата си, като отваряте рани в телата на другите.

Извършвали сте най-небогуугодни дела в името на Бога и всичко това — защото сте си мислили, че Аз имам Изискване, което трябва да изпълните, за да получите Мене и Моята любов и цялото съдържание на Живота.

Докато продължавате да вярвате, че има нещо, което трябва да направите, ще се мъчите да откриете какво е то, а след това ще се мъчите да го постигнете. Постигането, осъществяването му ще се превърне във ваш бог. Но ако извършването на правилните, праведните неща ви носи щастие и ви позволява да се завърнете у дома при Бога, защо цялата тази борба да направите тези неща ви е накарала да се почувствате толкова нещастни и със сигурност изглежда, че ви е *отдалечила* от Бога?

А, може би още по-важно, как ще бъде определено дали всичко това си е струвало да се направи? С каква мярка, в каква система ще бъде решено дали Изискването е било изпълнено?

Това е нещо, което никога не сте знаели. Това е

въпросът, който хората започнаха да си задават. Очевидно, Петата Илюзия е имала сериозен недостатък, значителна пукнатина. Това би трябвало да разкрие, че представата за Изискването е невярна, погрешна. Но на някакво много дълбоко равнище хората са знаели, че не могат *да се откажат* от Илюзията, защото тогава ще изгубят нещо жизнено важно. Отново са били прави. Но отново са сторили грешка. Вместо да разглеждат Илюзията като илюзия и да я използват за предначертаната цел, те са решили, че трябва да *поправят нейния недостатък, да запълнят нейната пукнатина*. Така, за да поправят недостатъка на Петата Илюзия, за да запълнят нейната пукнатина, те са създали Шестата Илюзия.

Илюзията за Присъдата

Това е Шестата Илюзия: ПРИСЪДАТА СЪЩЕСТВУВА. Решението ви, че трябва да направите нещо, за да придобиете нещо, от което няма достатъчно — включително и Бог — е изисквало от вас да отговорите на трудния въпрос: *как ще бъде определено дали някой е изпълнил Изискването или не?*

Отговорът ви на тоя въпрос е предизвикал изобретяването на Присъдата.

Някой, заключили сте вие, трябва да стане окончателен арбитър. Тъй като Творецът е въвел Изискването, изглежда логично той да реши кой е изпълнил това Изискване и кой не го е изпълнил.

Дълго време човешкият род е поддържал мисълта, че има нещо, което трябва да направите, за да се харесате на Бога — и ако не успеете да го сторите, това ще има ужасяващи, страхотни последици. Разбираемо е, че сте стигнали до подобно заключение. Огледали сте се и сте видели, че животът на някои се нарежда, върви добре, а на други – зле. Примитивният разум е запитал : *защо?* И е стигнал до примитивният отговор.

Щастието се е усмихнало на онези, които са спечелили благосклонността на боговете. Боговете трябва да бъдат удовлетворени, защото после те съдят.

Около това ярване са се родили и развили всякакъв род жертвоприношения и ритуали, всички те

— създадени, за да умиловият строгите, страшни божества.

В онези ранни дни чувството ви за Недостиг е било толкова силно, че сте си представяли дори и боговете в съперничество един с друг. Толкова много са били боговете, на които е трябвало да се у годи, че често не е било лесно да се сетиш какво да сториш, за да ошастливиш всеки от тях.

Всяко ново нещастие, всяка жестока буря, всеки ураган, всяка суша, или глад, или лична несполука са били разглеждани като доказателство, че някой бог е бил неудовлетворен — или, понякога, че те са воювали помежду си.

Как другояче да си обясним всичко това?

Сега виждаме, че тези вярвания са възникнали в древни времена и в течение на хилядолетия са се пречиствали и изяснявали. Повечето хора днес не вярват, че съществува дълъг списък от раздразнителни богове, които трябва да бъдат омиловиявани. Повечето хора днес вярват, че съществува само един раздразнителен Бог, който трябва да бъде омиловиявен. И макар да изглежда, че човешкият род отдавна вече е надраснал примитивните представи, създал е един Бог от типа „Аз-ще-ви-дам“, тези идеи продължават да господстват в теологиите на вашата планета. Този Бог от вида на Божество Като Отмъстител никога не е преставал да бъде любимец на вашите общества. Използвали сте както личните, така и световните бедствия, като свидетелства за неговото съществуване. Дори и съвсем напоследък, като например при избухването на епидемията от СПИН, мнозина — сред тях и някои религиозни водачи — заявиха, че тези житейски нещастия са Божие наказание за индивидуалното или колективно неморално поведение на човешкият род.

Голяма част от хората продължават да приемат, че съществува Изискване, поставено от Мене, което трябва да изпълняват, за да заслужат наградата — да идат на небето. Те продължават да приемат, че *съществува* система за Съдене, чрез която се определя кой е изпълнил Изискването и кой — не.

От друга страна, някои религии заявяват категорично, че, каквото и да прави, никой не може да

изпълни Изискването. Дори и ако води примерен, съвършен живот, без каквито и да било заблуди и грешки. Това става, заявяват ученията, защото всеки е *роден* несъвършен (някои религии го наричат Първороден Грях), с петно на душата, още преди да е започнал живота си.

Това петно не може да бъде заличено с никакво действие на човека, нито дори чрез искреното му покаяние, а само с Божията милост. А Бог, проповядват те, няма да дари милостта си, ако човекът не пристъпи към Него по точно определен начин.

Тези учения заявяват, че аз съм твърде своеобразен Бог и няма да даря с небесни радости никого, ако не направи онова, което кажа.

Твърдят, че в това отношение съм упорит и неумолим; че наистина няма значение колко добри, щедри и мили са били хората. Няма значение колко са се разкайвали за прегрешенията си, няма значение какво са правили, за да се поправят. Наистина, дори и да са дали най-големия принос за подобряването на живота на планетата откак свят светува, това също няма значение — ако не са дошли при Мене по правия път, изричайки правилните думи, изповядвайки правата вяра, те не могат да седнат вдясно* от Бога, Всемогъщия Отец.

Тъй като тук се изисква такава правота, идеята би могла да бъде наречена праведна, добродетелна, честна...

Като последица от своето вярване, че по този начин Бог е уредил нещата между Себе Си и целия човешки род, съществата, принадлежащи към него, са уредили точно по същия начин и своите взаимоотношения.

Откъсвайки страница от Божията книга (което е добро за Мене, положително трябва да е добро и за тебе), хората са си лепнали „петно“ и един на друг, още преди те *самите* да започнат живота си. Както вече съм го описвал, направили са това и с другите, принадлежащи към „погрешния“ род, цвят или религия. Прибавили са към тях и „погрешната“ националност, местност, квартал, политически убеждения, сексуална ориентация и всички други „погрешности“, които са избрали да си измислят. Вършейки всичко това,

човешките същества са си „играели на Бог“.

Да, казвали сте, Бог ви е внушил тези предразсъдъци, защото пръв е лепнал петното на несъвършенство върху вашите собствени души и предварително ви е осъдил, дори преди да ви даде възможност да докажете себе си по един или друг начин.

Затова пред-осъждането, предварителното осъждане, тоест *предрасъдъкът* е в реда на нещата — иначе как нещо, приемливо за Бога, би било неприемливо за човека?

И каква причина бих имал Аз да обявя всички ви за несъвършени още в момента на раждането ви? Направил съм го, проповядват ученията, защото първите хора са били лоши.

Ето, виждате как отново сте се връщали назад към първите три илюзии, за да оправдаете Четвъртата, Петата и Шестата. Така всяка илюзия е създавала следващата, а всяка нова илюзия е доказвала предидущите.

Културната ви история разказва, че когато Адам и Ева са съгрешили, са били изгонени от Рая, губейки своето щастие и право на вечен живот — заедно с вашите. Това е станало, защото Аз съм ги осъдил не само на живот, изпълнен с ограничения и борба, а и на смърт в неговия край (Четвъртата Илюзия) — неща, които не биха преживели преди своето прегрешение. Други културни истории и геологии, възникнали и съществуващи на вашата планета, не са приели сценария за Адам и Ева, но независимо от това са създали своите собствени доказателства за Изискването. И повечето от тях се съгласяват със следното. В Божиите очи хората са несъвършени и трябва да направят нещо, за да постигнат съвършенство — описвано различно като Пречистване, Спасение, Просветление... и каквото и да било друго.

Тъй като вярвате в човешкото несъвършенство и щом вярвате, че сте получили тази оценка от Мене, чувствате се съвършено свободни да я прехвърлите и върху другите. През цялото време сте очаквали от другите онова, което ви е било казано, че аз очаквам от вас: съвършенство.

И накрая се е стигнало дотам, че хората са минавали през живота, изисквайки съвършенство от оне-

зи, които те сами са наричали несъвършени — тоест, от хората.

Най-напред те са се отнасяли тъй към самите себе си. Това е първоначалната им, често най-скъпо струваща грешка.

После са се отнасяли тъй и към другите. Това е втората им грешка.

Направили са невъзможно и за самите себе си, и за другите някога да изпълнят...

Изискването.

Родителите са изисквали съвършенство от своите несъвършени деца, а децата — от своите несъвършени родители.

Гражданите са изисквали съвършенство от своите несъвършени правителства, а правителствата — от своите несъвършени граждани.

Църквите са изисквали съвършенство от своите несъвършени последователи, а последователите — от своите несъвършени църкви.

Съседите са изисквали съвършенство от другите съседи, расите — от другите раси, нациите — от другите нации.

Приели сте като действителност Илюзията за Присъдата; после сте приели, че Бог ви съди, а вие имате правото да съдите всеки друг. И го съдите.

Вашият свят се втурва да съди особено яростно всеки, който е получил наградите — слава, власт, успех — които би трябвало да отидат само при някого, който е съвършен, а вашият свят осъжда всеки, у когото открива и най-малкото несъвършенство.

Станали сте толкова фанатични, че сте направили фактически невъзможно хората да станат водачи, герои, идоли във вашия настоящ ден и време — ограбвайки си по този начин точно това, от което се нуждае обществото ви.

Поставили сте си сътворена от самите вас клопка, неспособни да се освободите от Присъдата, Наказан и ето, което сте си наложили един на друг, и от Присъдата, Наказанието, което вярвате, че Бог ви е наложил. Но защо простото наблюдение върху самите себе си ви кара да се чувствате толкова неудобно? Нима простото наблюдение върху нещо съществуващо е в действителност Присъда? Не би ли могло то да бъде

просто едно наблюдение? А какво ще стане, ако някой ме е изпълнил Изискването? Какво значение би имало това?

Това са въпросите, които хората започнаха да си задават.

Очевидно, Шестата Илюзия е имала сериозен недостатък, значителна пукнатина. Това би трябвало да разкрие, че представата за Присъдата е невярна, погрешна. Но на някакво много дълбоко равнище хората са знаели, че не могат *да се откажат* от Илюзията, защото тогава ще изгубят нещо жизнено важно. Отново са били прави. Но отново са сторили грешка. Вместо да разглеждат Илюзията като илюзия и да я използват за предначертаната цел, те са решили, че трябва *да поправят нейния недостатък, да запълнят нейната пукнатина.*

Така, за да поправят недостатъка на Шестата Илюзия, за да запълнят нейната пукнатина, те са създали Седмата Илюзия.

Илюзията за Осъждането

Това е Седмата Илюзия:

ОСЪЖДАНЕТО СЪЩЕСТВУВА

Трябва да има някаква последица от Присъдата. Ако наистина съществува Присъда, трябва да има и едно *защо*.

Очевидно, някой е бил съден, за да се определи дали той трябва да получи отплата, че е изпълнил Изискването.

Тъй са си построили хората своята представа. Опитвайки се да вникнете, търсейки отговори, вие сте се върнали към първоначалните си културни истории и към първите Илюзии, върху които те са били изградени.

Казали сте си, че Аз съм ви отделил от Себе Си, когато за пръв път не сте успели да изпълните Изискването Ми.

Когато сте били съвършени, сте живели в един съвършен свят, Рая, и сте се наслаждавали на вечен живот. Но когато сте извършили Първородния Грех и сте станали несъвършени, преживяването ви

за съвършенство е приключило във всяка насока. Най-съвършеното нещо във вашия съвършен свят е било, че никога няма да умрете. Смъртта не е съществувала. Но след края на своето преживяване за съвършенство, вие сте приели Четвъртата Илюзия като факт. Недостигът съществува. Няма достатъчно. Няма дори достатъчно Живот.

Тъй *последницата* е трябвало да бъде смърт. Това е наказанието, че не е изпълнено Изискването.

Но как би могло да е вярно? — питали са се напредничавите мислители измежду вас. Сега *всеки* умира. Е, как би могла смъртта да бъде наказание, че не е изпълнено Изискването? Дори онези, които *са го изпълнили*, умират!

Може би причина за смъртта е просто съществуването на Недостиг във Вселената. Недостигът е бил състояние на нещата. Научили сте това от Четвъртата Илюзия.

Но ако смъртта е последица от Недостига, какъв би бил резултатът от неизпълнение на Изискването? Тук нещо не е било наред. Нещо не се е връзвало. Върнали сте се към първоначалния си мит. Бог е изгонил Адам и Ева от Райската градина, защото не са изпълнили Изискването. Това е създадо Разединението, то, на свой ред — Недостига, той пък — Изискването.

Тъй Недостигът е бил последица от Божието наказание. Наказанието е било отделяне, а последицата от него — Недостиг. Смъртта е недостиг на Живот — и тъй, като продължение на това, смъртта е била наказанието.

Ето как сте стигнали до своите заключения. Цел на смъртта е било да ви накаже, че не сте изпълнили Изискването. Защото без смъртта би съществувало само онова, което винаги е съществувало — тоест, Вечен Живот. А ако сте можели да живеете вечно, какви биха били последиците от това, че не сте изпълнили Божието Изискване?

Ето онова, което винаги е било наричано награда. Това е то! — сте си казали. Вечният Живот е *награда*. Но сега сте били изправени пред нова загадка. Ако смъртта съществува, не би могло да има Вечен Живот.

Хмммм.

Тук се крие предизвикателство. Как да се намери път, за да могат и двете да съществуват — макар да изглежда, че се изключват взаимно.

Решили сте, че смъртта на физическото тяло не означава и вашия край. Тъй като съществуването на смъртта изключва възможността за вечен живот, решили сте, че животът продължава вечно след физическата смърт.

Но ако животът продължава вечно *след физическата смърт*, какъв е нейният смисъл?

Няма смисъл. И тъй, трябва да се измисли вашето преживяване *след* смъртта... *някакав друг изход, друг резултат.*

Нарекли сте го Осъждане.

Ако си помислите, това е съвсем на място. Съответства напълно на Втората Илюзия — изходът от живота е под съмнение; Неуспехът Съществува!

Сега вече можете да получите тортата и да я изядете. Сега вече можете да имате и смъртта, и Вечния Живот, наказанието и наградата. Като поставите и едното и другото след смъртта, ще сте в състояние да превърнете самата смърт не в наказание, а в *окончателно доказателство за Недостига* — най-впечатляващо свидетелство за верността на Четвъртата Илюзия.

Сега вече наистина едната Илюзия започва да подкрепя другата. Преплитането им става свършено. Работата ви е свършена. Появила се е действителността, създадена от вашата културна история, кристализирала в безкрайното ви творчество и предаване на митове.

Митовете поддържат Историята, а Историята поддържа Илюзиите. Това е свръхструктурата на цялата ви космология. Това са подпорите, върху които се изгражда цялото ви разбиране.

И всички те са неверни, погрешни.

Смъртта не съществува. Да кажеш, че тя съществува, е все едно да кажеш, че ти не съществуваш, защото ти, като всеки човек, си Самият Живот.

Да кажеш, че смъртта съществува, е все едно да кажеш, че Бог не съществува, защото Той е всичко, което съществува (точно това е Бог), а ако всички

неща, в различни форми, са едно обединено цяло (кое-то те са), то тогава, ако едно нещо умре, всички неща умират — което би значило, че и Бог умира. Ако едно нещо умре, Бог умира.

Това, разбира се, не може да се случи. Затова, знай — Смъртта и Бог взаимно се изключват. Не е възможно да съществуват едновременно.

Ако съществува смърт, не съществува Бог. Или би трябвало да се заключи, че Бог не е всичко, което съществува. Това поражда интересен въпрос. Има ли нещо, което да не е Бог?

Ако вярваш, че има Бог, но и нещо, което не е Бог, тогава вярваш и в още много други неща. Не само в Дявола, а и във всичко помежду им, между Дявола и Бога.

Ако, от друга страна, вярваш, че Бог е енергията на Самия Живот и че тази енергия не само е във всичко, а и е всичко — тоест, че *енергията формира всичко, което е придобило форма* — тогава ти остава малка крачка до разбирането, че смъртта не съществува, не може да съществува.

Това наистина е вярно. Аз съм енергията на Живота. Аз съм онова, което дава и което е придобило форма. Всичко, което виждаш, е Бог, в процес на оформяне.

Всички вие сте Бог, в процес на оформяне.

Или, другояче казано, *вие сте Информацията на Бога*.*

И по-рано съм ви казвал това, но сега вече можете наистина да го разберете.

Много от онова, което съм ви казвал в нашите разговори, е повтаряно многократно, защото, разбира се, тъй е било замислено. Трябва добре да схванете всяка дадена ви по-рано идея, преди да схванете новата идея, която се мъчите да разберете.

Някои от вас ще искат да напредват по-бързо.

Някои от вас ще кажат: „О, да, вече го проумях“ Но дали наистина сте го проумели? Начинът ви на живот е мярка за това кое сте и кое не сте проумели. Той е отражение на най-дълбоките ви разбирания.

Ако животът ви е преживяване на постоянна радост и пълно блаженство, значи наистина сте го проумели. Това не значи, че в живота ви няма условия, кои-

то ви причиняват мъка, страдание и разочарования. То значи, че живеете в радост въпреки тези условия. Преживяването ви няма нищо общо с тях. Това е безусловната любов, за която съм говорил многократно. Можете да я преживеете по отношение на другия човек или по отношение на Самия Живот. Когато изпитвате безусловна любов към Живота, тогава обичате Живота *точно по начина, по който той се проявява, точно тук, точно сега*. Това е възможно само ако „виждате съвършенството“.

Казвам ви, че всичко и всеки е съвършен. Като видите и разберете това, ще сте направили първата стъпка към майсторството. Но не можете да видите това, докато не разберете точно какво се опитва да прави всеки и какво е предназначението на всичко под небето.

Засега, щом разберете, че предназначението на тези повторни връщания към основните положения в тоя диалог е да ви доведат към вашето все по-дълбоко и по-дълбоко разбиране и все по-близо и по-близо до майсторството, ще ги приемате с удоволствие. Защото ще разбирате ползата от тях. И ще приемате с радост този дар.

Това ще ви донесе спокойствие — в този миг и във всички мигове на живота ви, независимо че по-рано може да сте ги оценили като много неприятни. Ще изпитате спокойствие дори и в мига преди своята смърт, защото ще виждате и смъртта като нещо съвършено.

Ще изпитвате и създавате спокойствие дори с още по-голямо майсторство, след като разберете, че *всеки миг е* едно умиране. Всеки миг е край на живота ви, такива, каквито сте били, и е начало на новия ви живот, такива, каквито сега сте избрали да бъдете. Всеки миг вие пресътворявате себе си наново. Правите го съзнателно или несъзнателно, с яснота или без яснота за онова, което се случва.

Не ви е необходимо да се сблъскате с мига, който по-рано наричахте „смърт“, за да изпитате повече живот. Можете да изпитате повече живот когато си поискате, по сто различни начина, в сто различни момента — в мига на раждането си, в мига на смъртта си или във всеки миг между тях.

Но ви обещавам преди всичко следното. Най-много, най-силно ще изпитате живота в мига на физическата си смърт — и това най-много от всичко ще ви убеди, че съществува повече живот, че животът продължава и продължава, без някога да свърши. В този миг ще осъзнаете, че никога не е било недостатъчно. Никога не е имало недостатъчно Живот, нито недостатъчно от „материята на Живота". Това завинаги ще разруши Четвъртата Илюзия. Но тя би могла да изчезне и *преди* тоя миг. Това е предназначението на това Мое послание. Пътят към създаването на повече живот е преживяването на повече смърт. Не оставяйте смъртта да бъде нещо, което ви се случва веднъж-в-живота! Изживявайте всеки миг в живота си като смърт, защото той наистина е такъв — когато пре-определяте смъртта просто като край на едно преживяване и начало на друго. Като правите тъй, всеки миг вие имате по едно мъничко погребение на онова, което току-що е отминало, което току-що е умряло. А после можете да се обърнете и да творите бъдещето, разбирайки, че съществува бъдеще, че съществува *повече Живот*. Като узнаете това, представата, че няма достатъчно, ще бъде разрушена и вече можете да започнете оползотворяването на всеки златен Миг от Сега по нов начин, с ново разбиране и по-дълбока оценка на ценността му, с по-голяма яснота и по-будно съзнание. И животът ви никога вече няма да бъде същият.

* * *

След като веднъж сте разбрали, че *винаги* има *още Живот, повече Живот*, ще се научите да *използвате* илюзията, че няма достатъчно Живот по начин, който ще ви служи. Това ще позволи на илюзията да ви помага, вместо да ви пречи, докато следвате пътя си и се завръщате у дома.

Можете да се отпуснете, защото знаете, че има още време, повече време, независимо от илюзията, че времето ви изтича. Можете да творите много по-успешно и ефикасно, защото знаете, че имате *още Живот, повече Живот*, независимо от илюзията, че животът ви свършва. Можете да намерите мир и радост, независимо от илюзията, че няма достатъчно от

всичко онова, което мислите, че ви е нужно в живота, защото знаете, че *има достатъчно*. Има достатъчно време, има достатъчно Живот, има достатъчно от „материята на живота“ и всичко това ще ви позволи да живеете в щастие за вечни времена.

Когато си позволите да изпитате чувството, че има достатъчно от всичко, от което някога сте мислили, че няма достатъчно, в начина ви на живот ще настъпят необикновени промени.

Когато узнаете, че има достатъчно, ще престанете да си съперничите, да се състезавате с другите. Ще спрете да си съперничите за любов, пари, секс, власт или каквото и да било друго, от което сте имали чувството, че няма достатъчно.

Съперничеството свърши.

Това променя всичко. Сега, вместо да си съперничите и да се състезавате с другите, за да получите онова, което искате, започвате да го дарявате. Вместо да се борите за повече любов, започвате да дарявате повече любов. Вместо да воювате за успех, вече искате да се убедите, че всеки друг има успех. Вместо да сграбчвате повече власт, започвате да подкрепяте другите.

Вместо да търсите възхищение, внимание, сексуално удовлетворение и емоционална сигурност, откривате, че сте станали техен източник. Всъщност, всичко, което сте желали, сега давате на другите. И чудното във всичко това е, че, като давате, получавате. Внезапно вече имате *повече* от всичко онова, което сте дарили.

Причината за това е ясна. Тя няма нищо общо с факта, че направеното от вас е „морално правилно“, плод на „духовно просветление“ или пък „Божия Воля“. Свързана е само с простата истина: в стаята няма никой друг.

Има само един от нас.

Но Илюзията казва, че не е така. Казва, че всички вие сте отделени — и един от друг, и от Мене. Казва, че няма достатъчно — дори и от Мене — и тъй, трябва да направите нещо, за да имате достатъчно. Казва, че ще бъдете наблюдавани внимателно, за да е сигурно, че го правите. Казва, че ако не го направите, ще бъдете осъдени.

Това не изглежда много приятно. И все пак, ако има едно единствено нещо, което са ви казвали всички ваши културни истории, то е, че Бог Е Любов. Върховна Любов. Завършена Любов. Неизмерима Любов. Но ако Бог Е Любов, как би могло да съществува Осъждането? Как би могъл Бог да ни обрече на неописуеми и вечни мъки?

Това са въпросите, които хората започнаха да си задават.

Очевидно, Седмата Илюзия е имала сериозен недостатък, значителна пукнатина. Това би трябвало да разкрие, че представата за Осъждането е невярна. Но на някакво много дълбоко равнище хората са знаели, че не могат *да се откажат* от Илюзията, защото тогава ще изгубят нещо жизнено важно.

Отново са били прави. Но отново са сторили грешка. Вместо да разглеждат Илюзията като илюзия и да я използват за предназначаната цел, те са решили, че трябва *да поправят нейния недостатък, да за запълнят нейната пукнатина.*

Така, за да поправят недостатъка на Седмата Илюзия, за да запълнят нейната пукнатина, те са създали Осмата Илюзия.

Илюзията за Ограничеността от Условия

Това е Осмата Илюзия:

ОГРАНИЧЕНОСТТА ОТ УСЛОВИЯ СЪЩЕСТВУВА

За да съществува Осъждане, трябва да има нещо, което не разбираме за любовта.

Това е било вашето заключение, когато сте си измислили Ограничеността от Условия като характеристика на живота, за да разрешите дилемата, пред която сте били изправени.

Всичко в живота трябва да зависи от условия. Не е ли очевидно? — запитали се някои от мислителите измежду вас. Не сте ли разбрали Втората Илюзия?

Изходът от живота е под съмнение.

Неуспехът съществува.

Това значи, че може да не успеете да спечелите Божията любов. Тя е ограничена от условия. Трябва да изпълните Изискването. Ако не го изпълните, ще

бъдете отделени. Нали на това ви учи Третата Илюзия?

Вашите културни истории са били много убедителни. В тези разговори аз надълго се спрях на историите в западната култура, защото разговорите започнаха в нейните рамки. Но източните култури, както и всички човешки култури и традиции в широкото си многообразие, също са изградили своите истории върху някои от Десетте Илюзии или върху всички тях.

Както вече обясних, съществуват повече от десет илюзии. Ежедневно вие създавате стотици от тях. Всяка от вашите култури е създала своите собствени, но по един или друг начин всички те се основават на едни и същи погрешни схващания. Това доказва и фактът, че всички те са довели до едни и същи резултати.

Животът на вашата планета е изпълнен с изживявания като алчност, лакомия, насилие, убийства и, почти навсякъде — на ограничена от условия любов. Стигнали сте до това изживяване, водени от представата си, че и любовта на Върховното Същество, е ограничена от условия. Или, ако не вярвате във Върховно Същество, а в Самия Живот, също си представяте Живота като процес, протичащ в контекста на Ограниченост от Условия. Тъй да се каже, едно условие зависи от друго. Някои от вас биха нарекли това Причинно-следствена Връзка.

Но коя е все пак Първата Причина?

Никой от вас не е бил в състояние да отговори на този въпрос. Дори и най-големите ви учени не са били в състояние да разгадаят тази мистерия. Дори и най-големите ви философи не са били в състояние да разрешат този проблем.

Кой е сътворил Онова, Което Твори?

Ако си представите Вселена, построена върху причинно-следствена връзка, съвсем честно — коя е причината за Първата Причина, за Първопричината?

Ето тук вашите учители се объркват. Ето тук свършва пътеката. Ето тук стигате до ръба на своето разбиране.

Сега трябва да прелетим над този ръб.

Във Вселената няма Ограниченост от Условия.

Онова, Което Е, е Онова, Което Е и няма условия, при които то не е.

Разбирате ли?

Не е възможно „Онова, Което Е“, да не бъде. Няма условия, при които това би било вярно. Точно затова Животът е вечен. Защото Животът е Онова, Което Е, а Онова, Което Е, никога не може да не бъде.

Животът винаги е бил, е и винаги ще бъде, един свят без край.

Тъй е и с Бога. Защото Бог е онова, което е Животът.

Тъй е и с любовта. Защото любовта е онова, което е Бог.

Затова и любовта не познава условия. Любовта просто е.

Любовта не може да не „бъде“ и не съществуват условия, при които тя би могла да изчезне.

Можете да заместите думата „любов“ с думата „Живот“ или „Бог“ в горното изречение и то ще остане също толкова вярно.

Любов, ограничена от условия, е оксиморон*.

Схванахте ли това? Разбрахте ли това? Двете взаимно се изключват. Преживяването на Ограниченост от Условия и преживяването на любов не могат да съществуват по едно и също време на едно и също място.

Представата ви, че това е възможно, разрушава вашия свят.

Вашата цивилизация е избрала да изживее Осмата Илюзия на много високо равнище. В резултат от това самата ви цивилизация е застрашена от изчезване.

Вие не сте застрашени от изчезване. Не бихте и могли да бъдете. Защото сте Самият Живот. Но формата, в която се изявява Животът, в настоящия момент — цивилизацията, която сте създали и почти сте разрушили — не е защитена от промени. Чудото на това Кой Сте Вие е, че можете да промените формата си, когато пожелаете. Всъщност, правите го през цялото време.

Ако, по какъвто и да било начин, се наслаждавате на формата, в която сега преживявате себе си, защо да я промените?

Целият човешки род е изправен днес пред този въ-

прос.

Бил ви е даден рай, в който да живеете. Получили сте достъп до всяка възможна радост във физическия живот. Наистина сте в Градината на Едема (Райската Градина). Тази част от културната ви История е вярна. Но не сте били и никога не трябва да бъдете отделяни от Мене. Можете да изживявате присъствието си в този рай толкова дълго, колкото ви се иска. Или пък можете за миг да го унищожите.

Какво избирате?

Почти сте избрали второто.

Това ли е вашият избор?

Много внимателно обмислете въпроса. Пътят ви зависи от неговия отговор.

Въпреки че във Вселената отсъства истинска Ограниченост от Условия, вие твърдо сте повярвали, че тя съществува. Сигурно съществува и в Божието царство. Всяка от религиите ви проповядва това. Тъй че тя би трябвало свободно да се шири и във Вселената. Решили сте, че е факт. И така мнозина са посветили целия си живот на опита да си представят кои условия биха ви позволили да си създадете живот и онова, което ще го последва — каквито бихте желали, ако не сте изпълнили Изискването. Ако сте го изпълнили, няма проблем. Но какво ще стане, ако не сте го изпълнили? Подобни търсения са ви довели до задънена улица, защото условия *ме съществуват*. Можете да имате живота, който желаете, та дори и онова, което ще го последва, *ако само изберете това*.

Но не сте повярвали в тази истина. Решението не би могло да бъде толкова просто, сте си казали. Не, не... необходимо е да изпълните Изискването!

Не разбирате, че сте съзидателни същества — творци. Нито пък разбирате, че и Аз съм такъв. Въобразявате си, че мога някак си да претърпя неуспех — да не постигна онова, което желая (всички Мои деца да се завърнат при Мене). А това би означавало, че не съм истинско съзидателно същество — творец, а съм зависим от нещо. Ако бях истински творец, бих бил в състояние да сътворя всичко, което си избира. Но изглежда, че съм зависим от определени условия в стремежа си да постигна желаното.

Хората не са можели да си представят какви усло-

вия би трябвало да изпълнят, за да се върнат у дома при Бога. Тъй те не са направили най-доброто, което са могли..., а просто *са си измислили нещо*. И то е било обяснено чрез онова, което наричате религии. Религиите са могли да обяснят не само Изискването, но и начина, по който някой би могъл да си възвърне Божията любов, дори ако не е изпълнил това Изискване. Тъй се е родила концепцията за *спасението*. Съществували са условия, за да получиш любовта Му. Бог казва: „Обичам те, ако“, а те са това „ако“.

Ако хората бяха погледнали обективно на нещата, фактът, че всяка религия обяснява прошката и спасението по различен начин, щеше да им докаже колко измислено е всичко това. Но хората не са показали особено убедително своята способност да бъдат обективни. Мнозина не са развили тази способност и до ден днешен.

Продължавате да заявявате, че нищо не сте си измислили. Казвате, че условията за връщането ви при Бога са били установени от Мене. А ако има няколко стотици различни религии, сочещи няколко стотици различни условия, то не е защото Аз съм ви изпратил объркано послание, а защото човешкият род просто не го е разбрал правилно.

Разбира се, *вие* сте го разбрали правилно. Само онези *други хора*, в онези *други религии* не са го разбрали правилно.

Е, има много пътища за разрешаване на този проблем. Може да не им обръщате внимание. Може да се опитате да ги обърнете в правата вяра. Може да решите просто да ги отстраните.

Човешкият род е опитал всички тези неща. И вие сте имали право да го сторите, нали? Чувствали сте се отговорни да го сторите, нали? Нима това не е било Божие дело? Нима не сте били призвани да убедите и обърнете другите в правата вяра, за да могат и те да узнаят кое е правилно? И нима извършените от вас убийства и етнически прочиствания не са били оправдани, когато другите не са се оставяли да бъдат убедени? Нима не е имало нещо, някакво неписано „нещо“, което ви е давало това право?

Ето въпросите, които хората започнаха да си за-

дават.

Очевидно, Осмата Илюзия е имала сериозен недостатък, значителна пукнатина. Това би трябвало да разкрие, че представата за Ограничеността от Условия е невярна, погрешна. Но на някакво много дълбоко равнище хората са знаели, че не могат *да се откажат* от Илюзията, защото тогава ще изгубят нещо жизнено важно.

Отново са били прави. Но отново са сторили грешка. Вместо да разглеждат Илюзията като илюзия и да я използват за предначертаната цел, те са решили, че трябва *да поправят нейния недостатък, да запълнят нейната пукнатина.*

Така, за да поправят недостатъка на Осмата Илюзия, за да запълнят нейната пукнатина, те са създали Деветата Илюзия.

Илюзията за Превъзходството

Това е Деветата Илюзия:

ПРЕВЪЗХОДСТВОТО СЪЩЕСТВУВА

Хората са стигнали до заключението, че ако Ограничеността от Условия съществува, познаването на тези условия би трябвало да е необходимо, за да може човек да създаде и да се наслаждава на живота — и на онова след него — такива, каквито ги желае.

Това заключение е било неизбежно, както и следното. Оня, който знае условията, е постигнал по-добър успех от оня, който не ги знае.

На човешкия род не му е било необходимо много време, за да махне от горното изречение думите „постигнал“ и „успех“.*

Така се е родила идеята за Превъзходството.

Превъзходството се е използвало по много начини. Сред тях на първо място е било намирането на неоспоримо основание, че си направил необходимото, за да си осигуриш „достатъчно“ от всичко налично — включително и от Божията любов. Познаването на условията ти е давало правото да не обръщаш внимание на другите или да се опитваш да ги обърнеш в правата вяра, или просто да отстраниш онези от тях, които не познават условията или не са съгласни с тях.

Затова стремежът да опознаеш условията на Жи-

вота се е превърнало в основна грижа. Познанието за условията на Живота е било наречено наука. Познанието за условията на онова, което ще последва живота, е било наречено съвест. За някого, който е познавал и разбирал тези условия, са казвали, че е „добро-съвестен" или че е „съвестен".

А „възвишена съвест и съзнание" се е постигала със сериозно изучаване на нещо, наричано теология, от theo+logy или простичко — наука за Бога.

След дълги научни занимания се е стигнало до заключението, че има определени обстоятелства, при които Изискването може да бъде изпълнено, и други — при които това е невъзможно. Има, също така, и определени обстоятелства, при които някой може да получи прошка, че не е изпълнил Изискването.

Тези обстоятелства са познати днес като „условията".

Във вашия жизнен опит към понятието „да имаш" е било добавено и „да правиш".

Ако имаш достатъчно ум, можеш да правиш неща, наречени получаване на добри бележки, завършване на училище като първенец на класа, намиране на добра работа. А после можеш да постигнеш онова, което се нарича успех.

Ако имаш достатъчно пари, можеш да направиш нещо, наречено купуване на чудесна къща, а после можеш да постигнеш онова, което се нарича сигурност.

Ако имаш достатъчно време, можеш да направиш нещо, наречено излизане в отпуска или ваканция, а после можеш да постигнеш онова, което се нарича почивка, освежаване, отпускане.

Ако имаш достатъчно власт, можеш да направиш нещо, наречено определяне на собствената съдба, а после можеш да постигнеш онова, което се нарича да бъдеш свободен.

Ако имаш достатъчно вяра, можеш да направиш нещо, наречено намиране на Бога, а после да постигнеш онова, което се нарича спасение.

Ето как сте устроили своя свят. Ако някой има подходящото, необходимото, може да прави подходящото, необходимото — онова, което ще му позволи да постигне отдавна желани цели.

Трудността идва оттам, че хората не могат лесно да направят всички неща, които искат да направят, ако нямат всички неща, които, както казвате, им е нужно да имат.

Не могат да намерят добра работа и да стигнат до върха, дори и да имат ум за това, ако нямат и подходящия произход. Не могат да си купят чудесна къща, дори и да имат пари за това, ако нямат и подходящия цвят на кожата. Не могат да намерят Бога, дори и да имат вяра, ако не принадлежат към подходящото вероизповедание.

Да имаш подходящите неща не е гаранция за удовлетворяването на желанията ти, но ти дава добър начален старт.

Колкото повече знания за тези условия придобивал (или се е мислело, че придобива) някой, толкова повече се е считало, че той превъзхожда другите. Както вече споменах, това Превъзходство е давало на хората власт (или ги е поощрявало да си присвояват властта) да правят каквото чувстват, че е необходимо, за да си осигурят повече от Живота и повече от Бога — тъй като и от двете не е имало достатъчно.

Затова е трябвало да правите онова, което е трябвало да правите: защото е нямало достатъчно. Тъй сте си казвали. Целият ваш човешки род е приел това заклинание.

Вие сте повече от един и затова наоколо няма, достатъчно. Няма достатъчно храна, няма достатъчно пари, няма достатъчно любов, няма достатъчно Бог.

Трябва да се състезавате за тях.

А ако ще се състезавате, ще трябва да имате някакъв начин да определите кой е победил.

Отговорът е бил — Превъзходството.

Оня, който превъзхожда другите, побеждава — а Превъзходството се основава на определени условия. Те дават възможност победителят да бъде обявен предварително.

За момента те обявяват, че мъжете превъзхождат жените. Нима това не е очевидно? — попитали някои от мислителите измежду вас. (Разбира се, въпросът бил задаван главно от мъже.)

По подобен начин е било провъзгласено Превъз-

ходството на белите.

След туй, по-късно — на американците.

И, то се знае — на християните.

Или то беше на руснаците? На евреите? Или на жените?

Може ли всичко това да бъде вярно? Разбира се, че може. Всичко зависи от оня, *който е създал системата*.

Най-ранните същества, превъзхождащи другите, не са били мъже..., с което всъщност мъжете се съгласили. Е, в края на краищата, не са ли жените носителки на живота? А няма животът не е най-висшето желание на всекиго? Тъй през периода на матриархата всички са приемали превъзходството на жените.

По същия начин бялата раса не е била първа, а оттук — и превъзхождаща другите.

В действителност и днес не може да й се припише Превъзходство. Нито на мъжете. Нито на евреите. Нито на християните. Нито на мюсюлманите, будистите, хиндуистите, нито дори на демократите или републиканците, на консерваторите или комунистите, нито *когато и да било на когото и да било*.

Ето я истината — истината, която ще ви направи свободни, истината, чието изричане не можете да позволите, защото тя ще направи всекиго свободен.

Не съществува такова нещо като Превъзходство.

Вие изцяло сте си го измислили.

Приписали сте превъзходство на онова, което мислите *самите вие* въз основа на своите предпочитания, желания и разбирания (които всъщност са крайно ограничени). Обявили сте претенциите си, че сте подобри, претенции, основани на *вашиите* перспективи, *вашиите* цели и *вашия* дневен ред.

Но някои от вас претендират, че това е Моя програма, Мой дневен ред. Бог е оня, който е назовал Избания Народ, Единствената Права Вяра или единствения път за спасение.

Всичко това ни връща към Първата Илюзия — Нуждата Съществува.

Въобразявате си, че тъй като има нужда от нещо, Бог е съставил и своя програма, свой дневен ред.

Това е била първата ви грешка и тя е довела до

оная, която би могла да бъде последна. Защото ще ви кажа следното. Идеята ви за Превъзходство би могла да бъде последната грешка, която сте направили когато и да било.

Хората мислят, че превъзхождат природата и тъй се опитват да господстват над нея. Вършейки това, разрушават естествената околна среда, която е създадена, за да ги защитава и да бъде техен рай.

Хората мислят, че превъзхождат други хора и тъй се опитват да господстват над тях. Вършейки това, разрушават същността на семейството, което е било създадено, за да ги обгърне с любов.

Чрез вярванията си в Илюзиите вашият, човешкият род е затруднил изключително много Живота и натрупването на своя жизнен опит. Чрез използването на Илюзиите, не както е било замислено, сте превърнали онова, което е било замислено като красив сън, в жив кошмар.

Но точно сега можете да промените всичко това. Разглеждайте Илюзиите в съответствие с тяхното предназначение — като действителност, замислена с определена цел — и след това престанете да ги изживявате, сякаш са нещо истинско.

И главно — спрете да изживявате Деветата Илюзия с такава убеденост. Всъщност използвайте Илюзията, за да откриете, че Превъзходството не е нещо истинско. Щом Всички Ние Сме Едно Цяло, Превъзходство не може да съществува. Няма нещо, което може да превъзхожда само себе си.

Всички неща са Едно Цяло, Едно Нещо и не съществува нищо друго. „Всички Ние Сме Едно Цяло" е нещо повече от красив лозунг. *То е точно описание на Основната Действителност.* Когато разберете това, ще започнете да изживявате живота — и да се отнасяте едни към други — по нов начин. Другояче ще видите връзката между всички неща. Ще видите взаимоотношенията им на по-високо равнище. Яснотата на съзнанието ви ще се разшири, а вникването в същността на нещата ще се изостри. *Погледат ви буквално ще прониква ветре.*

Тази нарастваща способност да надзъртате дълбоко в живота ще ви позволи да прозрете Илюзията и да разпознаете — „да познаете отново"* — своята

действителност. Точно по този начин ще си спомните Кои Сте Вие в Действителност.

Това движение — от незнание до повторно познание — може да протече бавно. Пътешествието може да бъде направено с малки крачки. Малките крачки често довеждат до голям напредък. Никога не забравяйте това. Такава малка стъпка би била да се сложи край на „по-добрия“.

Идеята за Превъзходството е най-изкусителната идея, която някога е посещавала човешкия род. Тя може само за миг да превърне сърцето в камък, топлото в студено, „да“ в „не“.

Едно едничко изречение, произнесено от амвона, църковния аналой, трибуната, в парламента или в среща на световните лидери на най-високо равнище, би могла да промени всичко.

„Нашият път не е най-добър, а само друг, различен.“

С това смирено изказване би могло да започне лечението, преодоляването на разделението между вашите религии, затварянето на пропастта между вашите политически партии, потушаването на конфликтите между вашите народи и националности.

С една едничка дума бихте могли да сложите край на всичко това. „Намасте“.*

Богът у мене поздравява Бога у тебе.

Колко просто. Колко красиво. Наистина — чудесно.

Но колко трудно може някой, хванат в клопката на Илюзията, да види Бога у всекиго и във всяко нещо. Всеки човек трябва да бъде наясно с Илюзията — да бъде наясно, че това е една илюзия.

Но дори ако това не е илюзия, а действителност, как бихме могли точно когато чувстваме своето превъзходство, да се държим по най-долен и недостоен начин? Защо точно когато се чувстваме по-добри се държим по-лошо?

Очевидно, Деветата Илюзия е имала сериозен недостатък, значителна пукнатина. Това би трябвало да разкрие, че представата за Превъзходство е невярна, погрешна. Но на някакво много дълбоко равнище хората са знаели, че не могат да се откажат от Илюзията, защото тогава ще изгубят нещо жизнено важно.

Отново са били прави. Но отново са сторили грешка. Вместо да разглеждат Илюзията като илюзия и да я използват за предназначаната цел, те са решили, че трябва да *поправят нейния недостатък, да запълнят нейната пукнатина.*

Така, за да поправят недостатъка на Деветата Илюзия, за да запълнят нейната пукнатина, те са създали Десетата Илюзия.

Илюзията за Невежеството

Това е Десетата Илюзия:

НЕВЕЖЕСТВОТО СЪЩЕСТВУВА

Колкото повече Илюзии се трупали една върху друга, толкова по-трудно можели хората да проумеят Живота. Задавали си все повече и повече въпроси, на които не можели да намерят отговор. Ако това е вярно, защо онова е тъй? Ако онова е вярно, защо това е тъй? Не след дълго вече и философите, и учителите започнали да кършат ръце. „Не знаем“, казвали, „и не знаем дали е възможно *да узнаем.*“

Тъй се родила идеята за Незнанието, Невежеството.

Тази идея служела на толкова много цели, че се разпространила бързо и скоро станала последният отговор.

Просто не знаем.

Човешките институции започнали да намират в нея не само убежище, а и някакъв вид власт. „Не знаем“ се превърнало в „*ме се полага, не е редно да знаем*“, което пък станало „*не ви е нужно, не ви и трябва да знаете, накрая — и в „от онова, което не знаете, не ви боли*“.

Това дало на религиите и на властите, за тяхна радост, правото да казват каквото си изберат, без да се дължни да дават някому отговор.

„Не ни се полага, не е редно да знаем“ всъщност се превърнало в религиозна доктрина. Във Вселената има някои тайни, които Бог не иска да знаем, гласяла тази доктрина, и да се пита за такива неща е богохулство. Тази доктрина бързо се разпространила и преминала от религията към политиката и властта. Резултатът: във вашата история е имало пер-

од, през който за задаването на определени въпроси в определено време, по определен начин е можело да ти отсекаат главата.

В буквалния смисъл на думата.

Тази забрана върху разпитването, разследването и изследванията издигнала невежеството до равнището на желано качество. Считало се за много мъдро и за много добър тон да не задаваш въпроси. Това се превърнало в одобрявано поведение. Всъщност — в *очаквано* поведение.

И докато днес наказанието за престъпление като неуместно разпитване далеч не изглежда толкова строго, както в отминалите дни, има някои места на планетата ви, където нещата много малко са се променили. Някои тоталитарни режими и до тоя час настояват да бъдат чувани само гласовете на одобрение, а гласовете на несъгласие да бъдат заглушавани, понякога — с най-груби средства.

Подобно варварско поведение бива оправдавано с призови, че то е „необходимо за осигуряване на реда.“ Протестите на международната общественост биват посрещани с възмутено изсумтяване, като правителствата заявяват, че това са „вътрешни работи“.

Ще ви кажа следното: същността на любовта е свободата. Всеки, който каже, че ви обича и че се грижи за вас, ще зачита свободата ви.

Това е толкова просто. Не се взирайте по-надалеч и по-надълбоко, за да го разберете по по-сложен път/ И по-рано съм ви казвал, и пак ще ви кажа. В основата на човешкия опит и преживяване стоят само две енергии: любов и страх.

Любовта дарява свобода, страхът я отнема. Любовта отваря, а страхът затваря. Любовта кани свободната изява, страхът я наказва.

Прилагайки тази мярка, ще разбереш дали някой те обича или се бои от тебе. Не го слушай какво казва. Гледай го какво прави.

Любовта те кани винаги да прескочиш границите на невежеството. Да задаваш всякакви въпроси. Да търсиш всякакви отговори. Да изричаш всякакви думи. Да споделяш всякакви мисли. Да подкрепяш всяка система. Да се кланяш на всеки Бог.

Да живееш със своята истина.

Любовта винаги те кани *да живееш със своята истина.*

Така можеш да разбереш, че това е любов.

Аз те обичам. Аз ви обичам. Затова дойдох да ви кажа, че *невежеството, незнанието е една илюзия.*

Вие знаете всичко, което може да се знае за това
Кои Сте Вие в Действителност — а това е същността на
любовта. Няма нищо, което трябва да научите. Трябва
само да си припомните.

Казвали са ви, че не можете да познаете Бога и че
дори да питате за Мене, е обида спрямо Мен.

Това не е вярно.

Нито едно от тези твърдения не е вярно.

Казвали са ви, че имам нужда да направите нещо
за Мене и че, ако не го получите от вас, не ще можете да
се върнете у дома, в Единение с Мене.

Това не е вярно.

Нито едно от тези твърдения не е вярно.

Казвали са ви, че сте отделени от Мене, както —
и един от друг.

Това не е вярно.

Нито едно от тези твърдения не е вярно.

Казвали са ви, че няма достатъчно и че затова
трябва да си съперничите, да се състезавате помежду
си за всичко, включително и за Мене.

Това не е вярно.

Нито едно от тези твърдения не е вярно.

Казвали са ви, че ако не направите в това състе-
зание онова, което Аз изисквам, ще бъдете наказани и
че това наказание е осъждане на вечни мъки.

Това не е вярно.

Нито едно от тези твърдения не е вярно.

Казвали са ви, че любовта Ми към вас е ограниче-
на от условия и че ако узнаете и изпълните Моите
условия, както и всички условия, необходими, за да
победите в състезанието за живот, ще докажете свое-
то превъзходство.

Това не е вярно.

Нито едно от тези твърдения не е вярно.

И накрая, казвали са ви, че *ме знаете* и *никога не
ще можете да узнаете*, че тези твърдения не са верни,
защото това далеч надхвърля способностите ви за раз-
биране.

Това не е вярно.

Нито едно от тези твърдения не е вярно.

А СЕГА ЕТО КЪДЕ Е ИСТИНАТА...

1. Бог няма нужда от нищо.
2. Нито Бог, нито вие можете да претърпите неуспех.
3. Нищо не е отделено от нищо.
4. Има достатъчно.
5. Не е нужно да правите нищо.
6. Никога няма да бъдете съдени.
7. Никога няма да бъдете осъдени.
8. Любовта не познава условия.
9. Едно нещо не може да превъзхожда себе си.
10. Вие вече знаете всичко това.

Да Учите Добре Децата Си

Научете децата си на тези истини.

Научете децата си, че нямат нужда от нищо извън себе си, за да бъдат щастливи — нито от човек, нито от място, нито от нещо — и че истинското щастие се намира вътре в тях. Научете ги, че са *достатъчни сами на себе си*.

Научете ги на това и ще сте им дали велик урок.

Научете децата си, че неуспехът е измислица, че всеки опит е успех и че всяко усилие постига победа, като първото е не по-малко достойно за уважение от последното.

Научете ги на това и ще сте им дали велик урок.

Научете децата си, че са дълбоко свързани с всичко в Живота, че са Едно Цяло с всички хора и че няма никога да бъдат отделени от Бога.

Научете ги на това и ще сте им дали велик урок.

Научете децата си, че живеят в свят на великолепно изобилие, че има достатъчно за всекиго и че най-великото е не *да тръпаш*, а *да споделяш* и тогава ще получиш най-много.

Научете ги на това и ще сте им дали велик урок.

Научете децата си, че от тях не се изисква нищо, за да бъдат достойни за почтен и пълноценен живот, че няма нужда да се състезават с никого за нищо и **че** Божията благословия ще получат всички. 1

Научете ги на това и ще сте им дали велик урок.

Научете децата си, че никога няма да бъдат съдени, че няма защо да се тревожат дали винаги посъпват правилно и че не ще трябва нищо да променят, за да „станат по-добри“, да изглеждат прекрасни и съвършени в очите на Бога.

Научете ги на това и ще сте им дали велик урок. Научете децата си, че последици и наказание не са едно и също, че не съществува смърт и че Бог никога никого няма да осъди.

Научете ги на това и ще сте им дали велик урок. Научете децата си, че за любовта няма условия, че не трябва никога да се тревожат дали няма да изгубят вашата или Божията любов и че най-големият дар, който могат да поднесат на света, е тяхната, безусловно споделена любов.

Научете ги на това и ще сте им дали велик урок. Научете децата си, че да бъдеш неповторим, не значи да бъдеш по-добър, че претенцията им за превъзходство над другите не би означавала да са видели Кои Са в Действителност и че най-здравословно е да се каже: „Моят път не е по-добър, а само по-различен.“

Научете ги на това и ще сте им дали велик урок. Научете децата си, че не съществува нищо, което не биха могли да направят, че илюзията за Невежеството може да бъде изтрита от лицето на земята и че онова, от което всеки се нуждае, е само да се върне назад към себе си, като си спомни Кой Е Той в Действителност.

Научете ги на това и ще сте им дали велик урок.

Научете ги на това не с думи, а с дела; не като им го кажете, а като им го покажете. Защото децата ще ви подражават, ще искат да станат като вас и дори — да се състезават с вас въз основа на онова, което правите.

А сега върви и научи на това не само децата си а и всички хора, всички нации. Защото всички хора са твои деца и всички нации са твой дом, когато потегляш на път, в пътешествието си към майсторството.

Потеглил си по този път, в това пътешествие преди много векове и много жизнени цикли. Това е пъ-

тешествието, за което дълго си се готвил и което те е довело тук, в това време и на това място.

Това е пътешествието, което те зове, днес — много по-настойчиво, отколкото когато и да било по-рано, в което чувстваш, че напредваш с нарастваща бързина. Това е неизбежният резултат от копнежа на душата ти. Гласът на сърцето ти, говорещ с езика на тялото ти. Изявата на Божественост вътре в тебе. И този глас те зове днес — както не те е зовял никога по-рано, защото днес го чуваш, както не си го чувал когато и да било.

Време е да споделиш със света своето велико прозрение. Това е прозрението на всички умове, които някога са търсили честно, на всички сърца, които някога са обичали вярно, на всички души, които някога са усещали ясно Единството на Живота.

След като веднъж си усетил това, не можеш да бъдеш доволен от нищо по-малко. След като веднъж си го преживял, няма да искаш нищо друго, освен да го споделиш с всички, до чийто живот си се докоснал. Защото това е Действителността и тя се изправя като ярка противоположност на Илюзията. Ти ще бъдеш в състояние да преживееш Действителността благодарение на Илюзията. Но ти не си Илюзията и твоето „аз“, което си преживял в рамките на Илюзията, не е оня Който Си Ти в Действителност.

Не можеш да си спомниш Кой Си Ти в Действителност, докато си въобразяваш, че Илюзията е нещо действително, реално. Трябва да разбереш, че Илюзията си е една илюзия — която ти си сътворил, със съвършено реална цел, но самата Илюзия не е нещо действително, реално.

Точно това си успял тук да си спомниш, по-ясно, отколкото си можел да си го спомниш когато и да било по-рано.

Преобразяването на твоя свят ще зависи от твоето припомняне. Смисълът на думата *обучение, възпитание* не е да „вкараш“, а „да извлечеш“. Истинското, правилното обучение е извличане от съзнанието на ученика на онова, което вече е там. Майсторът знае, че то вече е там и затова няма нужда да го поставя, или „вкарва вътре“. Майсторът се стреми само да подтикне *ученика* да забележи, че то вече е там.

Да обучаваш някого значи да му помогнеш не да научи нещо, а да си го спомни.

Цялото учене е спомняне. Цялото учене е припомняне. Всички уроци са възстановени спомени.

Не е възможно да научиш някого на нещо ново, защото няма какво ново да се научи. Всичко, което някога е било, и всичко, което някога ще бъде, *е сега, точно сега.*

Душата има достъп до цялата тази информация.

Всъщност, душата е всичко това... в процес на създаване, на формиране.*

Душата е Тялото Божие в процес на образуване, на формиране.

Аз съм в непрестанен процес на създаване, на формиране. Този процес е бил наречен развитие, еволюция. Той никога не свършва.

Ако мислите за Бога, не като за процес, а като за „завършено“ същество, не сте си спомнили точно как стоят нещата. Ето великата тайна: *Бог никога не е завършен.*

И не е завършил създаването на нищо. Включително и твоето създаване.

Бог никога не е завършвал създаването ти.

Защото *ти* си онова, което е и *Бог*. И тъй като Бог не е завършил създаването на Бога, не е възможно да е завършил твоето създаване.

И ето я сега Божествената двойственост. Вече бях казал, че всичко, което някога е било, и всичко, което някога ще бъде, *е сега, точно сега.* Но казах също и че процесът на развитие, еволюция е безкраен и затова никога няма да приключи. Как може- и двете неща да са верни?

Отговорът е свързан с природата на времето, както ти я разбираш. В действителност времето не съществува, съществува само непрестанно протичащ процес в безкрайния Миг на Вечното Сега.

Бог е процес.

Невъзможно е да разбереш това в рамките на човешката логика или на ограничения човешки разум.

Тези ограничения са се наложили сами, и то — с определена цел. Това ни връща към причината за цялата Илюзия, която многократно вече беше обяснена — и ще бъде обяснена още веднъж преди края на нас-

тоящия разговор.

Засега просто знай, че Бог никога не е завършен. Процесът, в чийто ход Аз изживявам Себе Си, е непрестанен, безкраен и не спира нито за миг.

Дори и сега тази специфична част от Мене, която се проявява като човешки живот, се преобразява. Сам ти в настоящите дни си избрал да играеш съзнателна роля в това преобразяване. Този твой избор се изразява дори и само в простото действие — да вземеш в ръце тази книга. Нямахте да го направиш, още по-малко — да я прочетеш дотук, ако на някакво много дълбоко равнище нямахте намерението да се върнеш към ясно съзнание.

Дори ако си въобразяваш, че четеш тази книга критично и скептично, това е само преходна представа. Основната цел, с която си встъпил в това общуване, е да постигнеш великото припомняне.

Това припомняне се проявява сега навсякъде във вашия свят, пронизва цялото ви човешко общество. То започна да се развива сериозно и доказателства за това можеш да видиш навсякъде около себе си.

Наближавате втория етап в процеса на преобразяване живота на вашата планета и той може да привърши за много кратко време — няколко десетилетия, едно или две поколения — както изберете.

Първият етап на това преобразяване отне много повече време — всъщност няколко хилядолетия. Но дори това, в космически измерения, е много кратък срок. Точно през този период от пробуждането на човечеството личностите, които сте нарекли учители, Майстори, гуру или аватар, си бяха поставили задачата да припомнят на другите Кои Са Те в Действителност.

Когато броят на хората, докоснати от тази ранна група и нейните учения, нарасне и достигне критичната маса, ще преживеете ускоряване на духовното развитие, което може би ще наречете прелом — и тогава ще започне вторият етап на преобразяването. Вече възрастните са започнали да учат младите — и от тази гледна точка движението е доста бързо.

Вашият човешки род сега е в точката на прелома.

Много хора чувстват този промяна при влизането ви в новото хилядолетие. Това беше ключов момент —

целият свят се насочи към осъзнаване на нещата и тук сега ти играеш своята роля.

Ключът за продължаване на това движение лежи в ръцете на вашата младеж. Ако възпитанието и образованието на подрастващите включи днес някои принципи в живота, човешкият род може да направи качествен скок в развитието си напред, нещо, на което е способен.

Изградете училищата си около идеи, не около учебни предмети: същностни, основни идеи като ясно съзнание, честност, отговорност; подтеми като прозрачност, споделяне на блага и знания, свобода, пълно самоосъществяване, радостна прослава на секса, човешки връзки и разнообразие в единството.

Научете децата си на тези неща и ще сте им дали велик урок. А преди всичко, научете ги какво е Илюзията, научете ги как – и защо – да живеят с нея, а не в нея.

Да видиш Илюзиите като илюзии

Как можеш да видиш Илюзията като илюзия, когато тя изглежда толкова реална, действителна? И защо изглежда толкова реална, ако е илюзия?

Хората започват да си задават тези въпроси при преминаването на човечеството към преживяването на своето собствено съзнателно развитие. Сега тук ще намериш отговорите и ще излезеш извън Илюзията за Невежеството.

Ще ти дам тези отговори, за да ги обмислиш.

Спомни си, че, *както при всички вести, получени от Бога*, е добре да приемеш всичко прочетено като ценно, но не като непогрешимо. Знай, че за себе си ти си най-големият авторитет. Каквото и да четеш — Талмуда или Библията, Бхавад Гита или Корана, Канона Пали или Книгата на Мормоните, или пък който и да било свещен текст — не поставяй авторитета извън себе си. По-добре се вслушай, взри, проникни в себе си, за да видиш дали намерената истина е в съзвучие с истината, която откриваш в сърцето си. Ако е тъй, не казвай на другите: „Тази книга е вярна“, а: „Тази книга е вярна за мене.“

И ако другите те попитат за начина, по който живееш, благодарение на истината, която си намерил у себе си, бъди сигурен, че ще отговориш: „Моят път не е по-добър, а само по-различен.“

Това е и целта на настоящата вест. *Тази вест само сочи друг начин, по който да се гледа на нещата.* Ако чрез нея светът ти стане по-ясен, добре. Ако те постави в по-тесен допир с твоята съкровена истина, добре. Но внимавай да не я превърнеш в ново „свето писание“, защото тогава просто ще си заменил една система от вярвания с друга.

Не търси система от вярвания, а ясна представа за онова, което знаеш. Използвай всичко намерено, което би те върнало към тази ясна представа. Разбери, че живееш в една илюзия и че нищо в нея не е реално, действително. Но Илюзията ти *сочи* онова, което е реално, и може да ти създаде преживяване за него. Как можеш да видиш Илюзията като илюзия, когато тя изглежда толкова реална? И защо изглежда толкова реална, ако е илюзия?

Ще отговоря най-напред на втория въпрос.

Илюзията изглежда толкова реална, защото толкова много хора вярват, че тя не е илюзия.

Във вашия свят на Алиса в Страната на Чудесата всичко е такова, каквото вярваш, че е. Има хиляди, милиони примери за това. Ето два от тях.

Някога сте вярвали, че слънцето обикаля около земята — наистина за вас това е било така. Всички ваши данни *са го доказвали*. Толкова сигурни сте били в тази истина, че сте развили около нея цялата астрономическа наука.

Някога сте вярвали, че всяко физическо тяло се придвижва от една точка до друга във времето и пространството. *Всички ваши данни са го доказвали*. Толкова сигурни сте били в тази истина, че сте изградили около нея цялата система на физиката.

А сега слушай внимателно. Чудното в тези науки и системи е, *че те са работели успешно, вършели са работа.*

Астрономията, която сте създали върху основата на вярването си, че земята е център на Вселената, *е свършила работа, успяла е* да обясни видимите явления, онова, което сте виждали в движението на планетите по нощното небе. Наблюденията ви са подкрепяли вашето вярване, създавайки онова, което сте нарекли познание.

Физиката, която сте създали върху основата на

вярването си за материалните частици, е *свършила работа*, успяла е да обясни видимите явления, онова, което сте виждали във физическия свят. Наблюденията ви отново са подкрепяли вашето вярване, създавайки онова, което сте нарекли познание.

Едва по-късно, когато сте успели по-отблизо да разгледате онова, което сте виждали, сте променили мнението си за тези неща. Но тази промяна на мнението ви не е била постигната лесно. Първите хора, които са я предложили, са били наречени еретици, а по-късно — безразсъдни или заблудени. Идеите им за новата астрономия, според която земята обикаля около слънцето, или за квантовата физика, според която материалните частици не са се движели по непрекъснати линии във времето и пространството, а са били виждани *да изчезват* на едно място и *да се появяват отново* на друго, са били наричани духовно и научно богохулство. Авторите и защитниците на тези идеи са били разубеждавани, съветвани да се откажат от тях, разобличавани, осъждани и дори убивани заради онова, в което са вярвали.

Мнозинството е настоявало, че *вашиите* вярвания са били верните. В края на краищата, нима всички наблюдения не са ги подкрепяли? Но кое е било първичното — вярването или наблюдението? Това е възловият, ключовият въпрос. Това е разследването, което не сте искали да направите.

Възможно ли е да виждате онова, което искате да видите? Бихте ли могли да наблюдавате онова, което очаквате да наблюдавате? Или, ако бъдем по-близо до темата — може ли *погледат ви да се плъзне покрай* онова, което ме *сте очаквали да наблюдавате*⁷

Казвам ви, че отговорът е да.

Дори днес, когато вашата съвременна наука — уморена от грешките в миналото — се кълне, че *първо* ще наблюдава, а *после* ще си вади заключения, на тези заключения все пак не може да се вярва. Защото ви е невъзможно да погледнете на нещо обективно.

Науката е стигнала до заключението, че нищо наблюдавано не остава незасегнато от наблюдателя. Духовниците са го казвали преди столетия. Сега това твърдение е подето от науката. Докторите и лаборан-

тите са се научили да правят двойни, независими едно от друго, изследвания, за да се приближат, доколкото е възможно, до сигурен и точен резултат.

В човешкия опит-всички неща се обсъждат в контекста на онова, което мислите, че вече сте разбрали. Не можете да преодолеете това. Не познавате друг подход.

Другояче казано, гледате на Илюзията отвътре, от гледната си точка вътре в Илюзията.

Нека това бъде вашето ново прозрение и напомняне.

Всяко заключение е една илюзия.

А сега нека се върнем към първия въпрос. Как можеш да разпознаеш Илюзията като илюзия, когато тя изглежда толкова реална, действителна?

Току-що научи, че тя изглежда толкова реална, действителна, не защото наистина е реална, действителна, а защото ти твърдо вярваш в това.

В миналото са ти казвали, че да видиш, значи да повярваш. Но по-късно на преден план е излязла нова идея — *че да повярваш значи да видиш*. И ще ти кажа, че това е вярно.

Ако, когато се срещнеш с Илюзията, *повярваш*, че това е илюзия, ще я видиш като илюзия, дори и да изглежда съвсем реална. После ще можеш *да използваш Илюзията, както е било предназначено тя да бъде използвана* — като инструмент, с чиято помощ да преживееш Основната Действителност.

Ще си спомниш, че трябва да създадеш, да сътвориш Илюзията. Ще я накараш да бъде онова, което искаш тя да бъде, вместо просто да гледаш нейното сегашно появяване, каквото смяташ, че то *трябва* да бъде, в съответствие с твоето съгласие, че „то е точно каквото си е“.

Но как само би могъл да направиш това?

Ти вече го правиш. Само че не знаеш това и затуй, вместо съзнателен, правиш несъзнателен избор. И то — когато въобще правиш своя избор. През повечето време просто приемаш избора на другите.

Избирал си да избираш онова, което другите са били избрали. И така преживяваш културната история на своите предци — както и те са го правели, дори и преди седем поколения.

Денят, в който ще престанеш да избираш онова, което е било вече избрано за тебе, ще се превърне в миг на твоето освобождение.

Тогава вече няма да *бягаш* от Илюзията, а ще бъдеш освободен от нея. Ще излезеш извън Илюзията, но ще продължиш да живееш с нея, освободен от способността ѝ да ви контролира — тебе и твоята действителност.

След като веднъж си разбрал целта на Илюзията, няма да пожелаеш да прекратиш нейното действие, докато твоята собствена цел не бъде изпълнена.

А твоята цел е не само да познаеш и преживееш в личния си опит Кой Си Ти Наистина, а и да *сътвориш*, оня, Който Би Желал Да Бъдеш Занапред. Задачата ти е да пресътвориш себе си отново във всеки отделен Миг на Сега, в следващата най-величествена проява на най-възвишеното прозрение, което някога си имал за своята същност, и така да покажеш Кой Си Ти. Това е процесът, който сте нарекли развитие, еволюция.

Но няма защо да бъдеш засегнат от този процес по какъвто и да било отрицателен начин. Можеш да бъдеш в тоя свят, но не от него.

Тогава ще започнеш да преживяваш света, както избереш да го сториш. Ще започнеш да разбираш, че самото преживяване е действие, а не реакция; нещо, което правиш, а не нещо, което ти се случва. Когато разбереш това, всичко в живота ти ще се промени. Когато *достатъчна част* от вас разбере това, всичко на *вашата планета* ще се промени. Онези, които са разбрали тази тайна, са били наречени Майстори. Онези, които са проповядвали тази тайна, са били наречени аватари. Онези, които са преживели тази тайна, са били наречени blessed!.*

Затова, бъди blessed!

За да живееш като просветлен Майстор, трябва да станеш еретик и богохулник, защото няма да вярваш в онова, в което вярват всички други, а другите ще отричат твоята нова истина, точно както и ти ще отричаш тяхната стара истина.

Ще отричаш онова, което светът на другите преживява като реално, точно както са правили онези, които са отричали, че земята е плоска. Както в онези дни възгледът ти ще се сблъска лице в лице с онова,

което почива върху привидната страна на нещата и се счита за неоспоримо. Както в онези дни, той ще предизвика спорове и несъгласие, а ти ще опънеш платна, за да прекосиш бурни океани и да откриеш безбрежни хоризонти. И, както в онези дни, ще живееш в един нов свят.

Това е светът, който си очаквал да сътвориш и който си имал намерение да преживееш откак свят светува, от началото на времето. Но тъй като и времето е илюзия, по-точно би било да се каже „от началото на Илюзията“.

Винаги помни — Илюзията не е нещо, което изтърпяваш, а нещо, което избираш.

Не е необходимо да преживееш Илюзията, ако не избереш да го сториш.

Тук си, защото искаш да бъдеш. Ако не беше поискал, нямаше да стане тъй.

Но знай и че Илюзията, в която живееш, е била създадена *от* тебе, а не за тебе — от някой друг.

Хората, които не искат да поемат отговорност за живота, който преживяват, казват, че Бог го е създал и че те нямат друг избор освен да го изтърпят.

Но Аз ти казвам, че светът, в който живееш, е такъв, защото ти си избрал да бъде такъв. Когато пожелаеш да не бъде вече такъв, ще го промениш.

Не са много хората, които могат да приемат тази истина. Защото да я приемат би значило да признаят своето съучастничество, а не могат да принудят себе си да го сторят. По-скоро биха си избрали ролята на неволна жертва, отколкото на неволен съ-творец.

Разбира се, това е обяснимо. Не би могъл да си простиш, ако помислиш, че светът ти е твое собствено творение, резултат от твоите собствени желания и воля. А защо не би могъл да си простиш? *Защото не мислиш, че Аз бих ти простил.*

Учили са те, че има нещо, което се нарича „непростимо“. И как можеш да си простиш нещо, което Бог не би ти простил? Не можеш. И тъй предприемаш следващата най-добра стъпка. *Извиняваш се с това, че нямаш нищо общо със. станалото.* Отричаш отговорността си за нещо, което си въобразяваш, че аз ще нарека неппростим човешки грях.

Това е измъчена логика, защото ако ти не си съз-

дал света, такъв, какъвто е, кой го е сторил? Ако някой каже, че Бог е създал всички ужасни недостатъци в света, ти скачаш да Ме защитиш. „Не, не, не," казваш. „Бог само е дал на човека свободна воля. Човек е създал всички тези неща."

Но ако кажа: „Прав си. Не Аз съм създал и не Аз създавам живота ти, какъвто е. Ти си творец на собствената си действителност", ти ще отречеш и това. Тъй искаш всичко да се развие и по двата начина. Не Бог е създал тези неща и не ти си ги създал. Двата с тебе само тъжно ги наблюдаваме.

Но когато наистина се почувствате гневни и отчаяни, гласовете на някои от вас зазвучават по друг начин. Тръгнат ли нещата достатъчно зле, в последна сметка започвате да ме обвинявате.

„Как може да се случи всичко това?" изкрещавате ми гневно. Някои от вас дори размахват закана юмрук към небето.

Тъй Илюзията се превръща в объркване. Светът не само е жестоко място, а и е бил сътворен от един жесток, безсърдечен Бог.

За да запазите този начин на мислене, трябва да се видите, отделени от Бога, тъй като сами не бихте сътворили толкова жесток и безсърдечен свят. Трябва да си представите един Бог, който би направил онова, което вие никога не бихте направили, а себе си — като подвластни на Неговата прищявка.

Сторили сте го — в религиите си.

Но дори и в това виждате противоречие, защото Бог според вашето *най-възвишено* разбиране също не би направил всичко това. Тогава кой го е *направил*?

И кой го *прави* до ден днешен? *Някой* трябва да носи отговорността, но кой е той?

Ето че влиза Сатаната.

За да разрешите противоречието между любящия Бог и лошите неща, които е направил, за да избегнете своята отговорност за всичко туй, сте създали трета страна.

Свършения „козел опущения".

Дявола.

Сега, най-после, всичко става ясно. Всичко може да се разбере. Между онова, което вие искате, и онова, което искам Аз, е застанал Другият и ни причинява

нещастия.

Вие не носите отговорност за безмилостния, бездушен и безсърдечен свят, в който живеете. Не вие сте го създали.

„Добре де," бихте могли да кажете, „може на някакво равнище и аз да съм го създал, но това не е моя грешка. Дяволът ме накара да го направя."

Една комедийна линия се е превърнала във ваша теология. Или пък вашата теология се е превърнала в комедийна линия?

Само вие можете да решите.

Да Разбереш Целта на Илюзиите

Има начин да се сложи край на объркването, има начин да се види Илюзията като илюзия и тя да бъде използвана.

Можеш да познаеш, че Илюзията не е реална, действителна, когато се убедиш, че можеш лесно да я манипулираш.

Можеш да заявиш, че не си в състояние да го сториш. Можеш да кажеш, че този ред на нещата е прекалено голям, за да зависи от тебе. Но хората ежедневно съзнателно си създават илюзии и живеят в тях. Познаваш ли някого, който си наглася часовника пет или десет, или петнадесет минути напред, за да не закъснява никога?

На вашата планета има хора, които го правят!

Наистина, вместо да си сверят часовниците, те ги нагласяят пет или десет, или петнадесет минути по-напред от точното време. А после, като ги погледнат да видят колко е часът, започват да бързат още повече, защото се преструват, че е с няколко минути по-късно, отколкото е в действителност.

Някои хора наистина забравят, че играят със себе си тази мъничка игра и мислят, че точното време е онова, което всъщност не е. *Тогава илюзията вече представа да им служи. Тя представа да служи на целта, отговаряща на намеренията им.*

Човекът, разбиращ, че времето, което показва часовникът му, е илюзия, създадена от самия него, като види това време, се отпуска, защото знае, че има още няколко минути. Той „преминава на по-висока ско-

рост" и заработва много успешно точно защото се е поотпуснал. Той разбира, че Илюзията не е действителност.

Човекът, временно забравил, че времето, което показва часовникът му, е илюзия, *създадена от самия него*, е изпълнен с тревога и безпокойство, защото *мисли, че Илюзията е действителност*.

Тъй двама души реагират по коренно различен начин при едни и същи обстоятелства. Единият изживява Илюзията като илюзия, а другият я изживява като действителност.

Само когато Илюзията бъде разпозната като илюзия и изживяна като илюзия, тя може да води към *преживяване* на Основната Действителност. Тогава служи на целта, вложена от създателя ѝ.

Сега вече разбираш това много по-добре.

За да използваш Илюзията, трябва да знаеш, че е илюзия, а за да узнаеш, че е илюзия, трябва да я използваш. Този процес се движи в кръг — като самия Живот.

Започва, като отречеш, че Илюзията има нещо общо с действителността. Дълго време си отричал Основната Действителност. Отричал си Кой Съм Аз и Кой Си Ти в Действителност. *Сега просто ще обърнеш отрицанието си в обратната посока.*

Можеш да наречеш това отрицание „потегляне на заден ход“.

Погледни наоколо и заяви простичко: *Нищо в моя свят не е действително, реално.*

Наистина, толкова е просто.

Вече съм ти го казвал — много пъти и по много различни начини. Отново ти го казвам — тук, сега.

Нищо, което виждаш, не е действително, реално.

То е като твоя часовник, нагласен няколко минути напред.

Ти наистина виждаш себе си и окръжаващата действителност, както виждаш този часовник. Тоест, мамиш себе си, мислейки, че онова, което не е тъй, е тъй.

Но трябва да прозреш истината, защото много лесно можеш да забравиш, че *живееш в една илюзия, която сам си създад.*

Някои от вас може да се почувстват потиснати, ка-

то чуват, че преживявате на своята планета нещо, в което сами се карате да повярвате. Но не се отчайвайте, защото светът ви е най-големият дар, който сте получили, чудо, което сте съзрели, съкровище, на което можете да се наслаждавате.

Животът във физическата сфера наистина е славен, великолепен. Целта му е да пренесе щастието ти през ясното му осъзнаване и огласяване, през изявата и осъществяването на онова Което Си Ти в Действителност. Затова върви, влез в този славен, великолепен свят, който сам си сътворил, и превърни живота си на земята в необикновен израз и зашеметяващо преживяване на най-великата и бляскава представа, която си имал някога за себе си.

Не забравяй, че всяко действие е акт на самоопределение. Всяка мисъл носи творческа енергия. Всяка дума изразява твоята истина.

Огледай се и виж какво правиш днес. Това ли е начинът, който избираш, за да се самоопределиш?

Огледай се и виж какво мислиш днес. Това ли искаш да сътвориш?

Огледай се и виж, послушай се и чуй какво казваш днес. Така ли би желал да бъде?

Всеки миг в живота ти е свещен, всеки миг е миг на творчество. Всеки миг е начало. Във всеки миг се раждаш наново.

Това е пътешествието ти към майсторството. То ще те изведе от кошмара, който сам си изградил, и ще те въведе в чудесния сън, прелестната мечта, каквото по своя замисъл трябва да бъде животът ти. Това пътешествие ще те отведе до срещата ти с Твореца.

Да Медитираш върху Илюзиите

Вече беше казано, че когато човешките същества постигнат майсторство, нищо не ще може да ги направи нещастни. Беше казано също, че съществува една велика тайна, която позволява на Майсторите да стигнат до тая точка.

Споделял съм вече с тебе тази тайна, но не съм я определял като „тайна“. И може да не си разбрал, че това прозрение е ключ към всичко.

Ето го отново прозрението. Ето я тайната.

Разединението не съществува.

Това прозрение може да промени всички твои преживявания, целия ти жизнен опит. Това прозрение може да бъде преведено и да прозвучи като твърдение, което, преживявано ежедневно, би обърнало целия ти свят надолу с главата.

Всички Ние Сме Едно Цяло.

Всъщност то би изправило твоя свят отново на крака! Защото, като разбереш, че съществува Едно Нещо и само Едно Нещо, Една действителност и само Една действителност, Едно Същество и само Едно Същество, тогава ще разбереш, че на определено равнище това Едно Единствено Същество трябва да намери и винаги ще намери своя път.

С други думи, *Неуспех не съществува.*

А като достигнеш това равнище на яснота, също ще видиш ясно, че в отсъствието на неуспех това единствено Същество няма нужда от нищо.

Затова Нужда не съществува.

Внезапно, пред това прозрение, доминото отстъпва, то се разпада. Постройката на твоите илюзии се сгромолясва. Трошат се не самите Илюзии, а постройката, която поддържат. Тоест, културните истории, върху основата на които си изградил живота си. Всички тези истории са били митове — от историята за онова, което си въобразяваш, че се изисква, за да върви животът ти успешно точно тук и точно сега, до историята за това как си въобразяваш, че е започнало всичко — и което няма нищо общо с Основната Действителност.

Тъй че, за да напредва човешкият род в своето развитие, той трябва да прекъсне връзката си с тези истории. Това може да се осъществи по няколко начина. Най-добрият е безмълвието.

В безмълвието ще намериш своето истинско битие, своето истинско същество. В тишината ще чуеш дишанието на душата си — и на Бога.

Много пъти вече съм ти казвал и пак ще ти кажа.

Ще ме намериш в безмълвието, в тишината.

Медитирай всеки ден. Запитай се: мога ли всяка сутрин и всяка вечер да отделям по петнадесет минути на Бога?

Ако не можеш, ако нямаш време, ако програма-

та ти е претрупана, ако трябва да свършиш прекалено много други неща, значи си затънал в Майа, Илюзията, много по-дълбоко, отколкото някога си можел да си помислиш.

Но не е много късно — и никога няма да бъде — за да излезеш от Илюзията, да я видиш такава, каквата е, и да я използваш, за да преживееш оня, Който Си Ти Наистина в Основната Действителност.

Започни с отделянето на мъничка част от времето за събуждане всеки ден — само това ще е нужно — за да общуваш за пореден път с Мене.

Призовавам те към общуване с Бога. Каня те да преживееш срещата си с Твореца.

В тоя миг на общуване ще узнаеш, че Единството е истината на твоето битие, на твоето същество. И когато излезеш от медитацията, ще разбереш и видиш от собствен опит, че отричането на тази истина запазва навеки отрицателните последици от Илюзията.

Илюзията е била замислена като твоя радост. Като твое средство, оръдие, инструмент. Никога не е била замислена като твой товар и тъга, като твоя горест и изпитание. И ще престане да бъде такава, когато разбереш Основната Действителност и нейната истина — *Отделяне не съществува.*

Не съществува отделяне ма нищо, *от* нищо. Има само Единение. Има само Единство.

Не сте отделени един от друг, нито от която и да било част на Живота. Нито от Мене.

Тъй като Разединение не съществува, не може да има Недостиг. Защото Единственият, Който Съществува, е достатъчен Сам на Себе Си.

Тъй като Недостиг не съществува, не може да съществува и Изискване. Защото щом нищо не ти е нужно, не трябва и да правиш нищо, за да придобиеш каквото и да било.

Тъй като не трябва да правиш нищо, няма и да бъдеш съден — дали си го направил или не.

Тъй като няма да бъдеш съден, никога няма и да бъдеш осъден и така накрая ще узнаеш, че любовта не може да бъде ограничена от никакви условия.

Тъй като любовта не може да бъде ограничена от никакви условия, никой и нищо не може да превъзхожда другите в Божието царство. Няма ран-

гове нито йерархии, няма някои, обичани повече от другите. Любовта е цялостно и завършено изживяване. Не може да обичаш малко или да обичаш много. Няма количествени измерения за любовта. Някой може да обича по различен начин, но не да дарява различно количество, различна степен любов.

Никога не забравяй това.

Няма количествени измерения за любовта.

Има я или я няма, а в Божието царство винаги я има. Защото Бог не е раздавач на любов, Бог *Е* Любов. А сега ще ти кажа, че ти и Аз сме Едно Цяло, и това е така. Създаден си по Мой образ и подобие. Затова ти също си любов. С една дума, ето Кой Си Ти в Действителност. Ти не си получател на любов, ти сам си онова, което се стремиш да получиш. Това е велика тайна и узнаването ѝ променя живота на хората. Те изразходват целия си живот, за да търсят онова, което вече имат. Имат го, защото сами са онова, което търсят.

Единственото, което трябва да направиш, за да имаш любов, е сам да бъдеш любов.

Ти си обичан, възлюблен от мене. Както и всеки от вас. Всички вие. Никой от вас не е по-обичан, защото всеки от вас ми е еднакво близък, *всеки е едно цяло с Мене* — макар че някои от вас си спомнят по-често за Мене, а оттам и по-често за себе си.

Тъй че не забравяй себе си.

Възлюблен, бъди любов.

Прави го, спомняйки си за Мене.

Защото всички вие сте част от Мене, членове, части от тялото на Бога. И когато си спомниш Кой Си Ти в Действителност, правиш това в буквалния смисъл на думата. Тоест, ти отново ставаш член на Тялото на Бога, на Едно Тяло*.

Има само Едно Тяло.

Едно Същество.

Винаги си спомняй това.

Тъй като Превъзходство не съществува, не съществува някой, който знае повече от другите, нито пък някой, който знае по-малко. Има само някои, които си спомнят повече, и други, които си спомнят по-малко от онова, което винаги са знаели.

Невежество не съществува.

А сега отново иде ред да ти кажа, че това е вярно. Любовта не познава ограничения. Животът няма край. Бог няма нужда от нищо. А ти си едно чудо. Чудото на Бога, станал човек.

Винаги си искал да знаеш това. Винаги си го знаел дълбоко в сърцето си, макар че разумът го е отричал. Отново и отново го е шепнела душата ти, само за да бъде заглушавана от тялото ти и от телата наоколо. Искали са от тебе да се отречеш от Мен. Искали са го точно онези религии, които са те канели да Ме познаеш. Защото са ти казвали, че *не си едно цяло с Мене* и *Аз не съм едно цяло с тебе* и че дори да мислиш тъй, е грях.

Казвали са, че с тебе *не* сме едно цяло, а Творец и творение. Но точно този отказ да приемеш, че ти и Аз сме едно цяло, е причинил цялата болка и мъка в твоя живот.

Каня те да се срещнеш с Твореца.

Ще намериш Твореца вътре в себе си.

Да Използваш Илюзиите

Докато се подготвяш за срещата си с Твореца, ще е полезно да излезеш от своите Илюзии, включително и от Илюзията, че ти и Творецът сте отделени един от друг.

Точно това правим тук. То е било и целта на целия ти разговор с Бога. Защото сега вече се стремиш да живееш със Илюзиите, а не във тях. И точно този честен стремеж те доведе тук, при това наше общуване.

От известно време за всички вас е очевидно, че в Илюзиите е имало сериозен недостатък, значителна пукнатина. Това би трябвало да разкрие, че всички те са неверни, погрешни. Но на някакво много дълбоко равнище хората са знаели, че не могат *да се откажат* от Илюзиите, защото тогава ще изгубят нещо жизнено важно.

И са били прави. Но вместо да разглеждат Илюзиите като илюзии и да ги използват за предназначаната цел, те са решили, че трябва *да поправят техните недостатъци, да запълнят пукнатините в тях.*

Отговорът е бил, че никога не бива да поправяш

недостатъка, да запълваш празнината, а само да я видиш и тъй да си спомниш онова, което винаги си знаел на много дълбоко равнище. И точно затова не би могъл да се откажеш от Илюзиите, без да изгубиш нещо жизнено важно.

И по-рано съм ти обяснявал това в хода на нашия разговор. А сега, в края му, ще ти го обясня отново, за да бъдеш съвсем наясно, че ще си спомниш. Задачата на Илюзиите е да ти осигурят определено място, окръжение, поле, където да пре-сътвориш себе си наново в следващата най-величествена проява на най-възвишеното прозрение, което някога си имал за това Кой Си Ти.

Самата Вселена е такова определено място, поле, окръжение. Това е и нейно определение, и нейна *цел*. Тя осигурява и предлага на живота начин, по който да бъде изразен и преживян физически.

Самият ти, както и всеки друг наоколо, си проява на същото това определено място, поле, окръжение. С други думи, в рамките на това място и поле — *изява на Бога*.

Извън рамките на това определено място, поле, окръжение, ти можеш да познаеш себе си само като Всичко, Което Съществува. Но Всичко, Което Съществува, не може да изяви Себе Си като това, което е, ако не съществува нещо друго.

В отсъствието на това, което не си, Това, Което Си, го няма. Не може да бъде изявено. Не може да бъде познато.

Многократно съм ти го казвал.

Казвал съм ти, че в отсъствието на „бързо“, няма „бавно“. В отсъствието на „горе“, няма „долу“. В отсъствието на „тук“, няма „там“.

В отсъствието на Илюзиите ти също — в буквалния смисъл — не си *нито тук, нито там*.

И тъй, всички вие колективно сте създали тези великолепни Илюзии. Свят, а всъщност — цяла Вселена, която е ваше собствено творение. Тя ви е предоставила определено място, поле, окръжение, в чиито рамки можете да решите и обявите, да изявите, изживеете и осъществите Кои Сте Вие в Действителност.

Направили сте всичко това. Направили са го повечето от вас. Всички вие, които индивидуализирате

Божественото Цяло. Всеки от вас се стреми да познае себе си, да определи себе си.

Кой си ти? Добър ли си? Лош ли си? А какво значи „добър“? Какво значи „лош“? Голям ли си? Малък ли си? А какво значи „голям“? Какво значи „малък“?

Дали си едното или другото? Какво всъщност значи да бъдеш едно от тях? Наистина ли си удивителен, чудесен?

Това е единственият въпрос, който Бог някога си е задавал.

Кой съм аз? Кой съм аз? Кой съм аз?

И кой избирам сега да бъда⁷.

Това е единственият въпрос, който има значение, и душата ти използва живота ти, всеки миг от него, за да вземе решение.

Не да открие, да разбере, да си обясни. *А да реши, да вземе решение.* Защото животът не е процес на откриване, а *процес на творчество, сътворяване.* Всяко действие е акт на самоопределение.

Бог е всеки миг в този процес на само-сътворяване и само-изява. Това правите всички вие, това *правиш и ти тук.* Използваш изживяването на онова, което не си, за да изживееш Онова, Коего Си в Действителност.

Няма, не *съществува* нищо, което ти да не си. Ти си това цяло, всяко нещо, всичко. Бог е Това Цяло.

Всяко нещо. Всичко. Но за да можеш ти (Бог) да познаеш онази част от него, която в момента изживяваш, трябва да можеш да си представиш, че има други части, които ти не си. Това е Великото Въображение. Великата Представа, Фантазия, Химера. Това са Илюзиите на Живота.

Затова използвай тези Илюзии и бъди благодарен за тях. Животът ти е магически фокус, а ти си магьосникът.

Пътешествие към майсторството означава в мига, когато се сблъскаш с една Илюзия, да изразиш Кой Си Ти в цялото му великолепиe и слава. Много важно е в този контекст да признаеш, че Илюзиите изглеждат съвсем действителни, реални.

Да разбереш, че Илюзиите *са* илюзии, е първа стъпка към използването им за предназначаната цел. Но тази стъпка не е единствена. След нея идва реше-

нието ти за това какво означават Илюзиите.

Накрая идва изборът ти кой аспект от Божествено-то (коя част от себе си) ще изживееш в определеното място, поле, окружение (което вие бихте нарекли „ситуация“, „стечение на обстоятелствата“), с което си се сблъскал (което си сътворил).

Ето го този процес накратко:

А. Виж Илюзиите като Илюзии.

Б. Реши какво означават те.

В. Пре-сътвори себе си наново.

Има много начини да изживееш Десетте Илюзии и много начини да ги използваш. Можеш да ги изживееш като действителност в настоящия миг или като спомени от миналото. По втория начин използват Илюзиите напредналите култури и същества.

Високо развитите същества остават наясно с Илюзиите и никога не ги унищожават (спомни си, че тяхното унищожаване би означавало и унищожаването на самия живот, какъвто го познаваме), а ги изживяват по-скоро като част от миналото, отколкото като част от настоящето. Те се подкрепят взаимно в стремежа си винаги да си спомнят Илюзиите, но никога отново да не ги изживяват като че са действителност тук-и-сега. Но независимо дали ги преживяват в настоящето или като спомени от миналото, важното е да ги виждате такива, каквито са — Илюзии. Тогава ще можеш да ги използваш, за каквото си поискаш.

Твоя воля е да изживееш една или друга страна от себе си, а Илюзиите са твои инструменти. Всяка Илюзия може да бъде използвана, за да изявиш повече страни на това Кой Си Ти, и затова можеш да съчетаваш Илюзии, за да изживееш множество страни — или пък да изживееш една отделна страна по множество различни начини.

Засега можеш да съчетаеш Първата и Четвъртата Илюзия — Нуждата и Недостига — за да изживееш специфичен нюанс на истинското си същество, истинското си битие, което бихме нарекли самоувереност. Не можеш да бъдеш самоуверен, ако няма по отнoшение на какво да се почувстваш самоуверен. Използвайки Илюзията за Нужда и Недостиг, можеш първо да приемеш представата, че „няма достатъчно“, а после да я преодолееш. Повтарянето на това ще ти

създаде изживяването на самоувереност, убедеността, че винаги ще има достатъчно от всичко, което ти е нужно. Това изживяване ще бъде проверено и потвърдено от Основната Действителност.

Този смисъл има изразът „да приемеш една представа“. Ти си в процес на пре-сътворяване на себе си и това е истинско *пресътворяване*.

Ако използваме друг измежду безбройните примери, би могъл да съчетаеш Втората и Шестата Илюзия — Неуспех и Присъда — за осъществяването на едно конкретно преживяване. Можеш да си позволиш да си представиш, че си претърпял неуспех, после — да се осъдиш или да приемеш присъдата на другите за това. След туй можеш да се извисиш над „неуспеха“ си, вдигайки юмрук към небето с вик: „Ще ви покажа аз на вас!“ и накрая да възтържествуваш.

Това е чудесно изживяване и мнозина от вас са си го дарявали многократно. Но ако пренебрегнеш факта, че Неуспехът и Присъдата са Илюзии, би могъл да се озовеш в плен на тези преживявания и скоро вече те наистина да ти изглеждат като сурова действителност. Отдалечаването от „суровата действителност“ на живота е път да се излезе от Илюзиите, да се видят те, каквито са наистина.

Всяка от Илюзиите може да бъде съчетана с всяка друга — Разделението с Нуждата, Осъждането с Превъзходството, Невежеството с Превъзходството, Недостигът и Осъждането с Неуспеха и т. н. Поотделно или в съчетание една с друга, Илюзиите съществуват като великолепни *контрастиращи места, окръжения и полета*, които ти позволяват да преживееш Кой Си Ти в Действителност.

Вече многократно съм ти казвал, че в относителния свят не можеш да изживееш Кой Си Ти освен на място, където не си. Целта на Илюзиите е да ти го предоставят — място, окръжение, в рамките на което да изживееш всяка страна от себе си, и възможност да избереш Най-Възвишената Страна на онова, което можеш да си представиш във всеки отделен момент. Разбираш ли сега? Виждаш ли?

Добре. Сега нека разгледаме Илюзиите една по една с някои примери — как би могъл да ги използваш, за да пре-сътвориш наново себе си по описания вече

начин.

Първата Илюзия, Илюзията за Нуждата, можеш да използваш, за да изживееш важна страна от онова, Което Си Ти, да я наречем: онова, което няма нужда от нищо.

Ти нямаш нужда от нищо, за да съществуваши и за да продължиш да съществуваши вечно. Илюзията за Нуждата създава едно поле, окръжение, в рамките на което можеш да изживееш това. Само когато излезеш от Илюзията, можеш да изживееш Основната Действителност. Илюзията създава контекст, в който Основната Действителност може да бъде разбрана.

Съгласно Основната Действителност, всичко, което си мислиш, че ти е нужно, ти вече го имаш. То съществува вътре в тебе. Всъщност, това *си* самият ти. Ти си това, което ти е нужно — и затуй всеки миг даваш сам на себе си всичко, което ти е нужно. Това в действителност означава, че въобще нищо не ти е нужно. За да го разбереш и да го познаеш от собствен опит, трябва да видиш Илюзията за Нуждата като илюзия. Трябва да излезеш от нея.

За да излезеш от Илюзията на Нуждата, трябва да се огледаш и да видиш какво ти е нужно точно сега — тоест какво, което си мислиш, че точно сега нямаш, чувстваш, че трябва да имаш — а после да забележиш, че дори без него, *още си тук*. Изводът от това има огромно значение. Щом си тук, точно сега, без да имаш онова, което мислиш, че ти е нужно, *защо въобще мислиш, че имаш нужда от него?*

Това е ключовият въпрос. Той ще отключи златните двери, дверите към всичко.

Следващия път, когато си въобразиш, че се нуждаеш от нещо, запитай се: „Защо си мисля, че имам нужда от него?“

Това е съвсем освобождаващ въпрос. Свобода, заключена в осем думи.

Ако виждаш ясно нещата, ще разбереш, че нямаш нужда от нищо, каквото и да било „то“, че никога не си имал нужда от него и че всичко туй *сам си го измислил*.

Нямаш нужда дори от въздуха, който дишаш. Ще забележиш това в мига на смъртта си. От въздух се

нуждае само твоето тяло, а ти не си своето тяло. Тялото ти е нещо, което имаш, не нещо, което си. То е чудесен инструмент. Но ти нямаш нужда от сегашното си тяло, за да продължиш процеса на творчество.

Макар да звучи приятно, езотерично, тази информация може би няма да те освободи от страха ти, че ще загубиш своето тяло, семейство и окръжаващи те обстоятелства. Пътят за облекчаване на подобни страхи е откъсване, непредубеденост, безпристрастност — практиката на Майсторите. Те са се научили да постигат това състояние преди да имат доказателства, че животът на тялото е илюзия. А онези, които не са постигнали равнището на майсторство, често получават необходимото доказателство чрез онова, което наричате смърт.

Веднага след като напуснеш своето тяло (тоест след като „умреш“), ще разбереш, че това състояние на съществуване не е ужасяващото преживяване, за което си чувал, а всъщност е преживяване на славно, великолепно чудо. Ще видиш също, че е за предпочитане, че е безкрайно по-добре, да бъдеш свързан със своята физическа форма, *каквито и* връзки да е създавала последната ти физическа форма. Тогава откъсването, непредубедеността, безпристрастието ще е нещо съвсем просто.

Но можеш да управляваш Живота още докато си в своята физическа форма и не е необходимо да чакаш да се разделиш с нея, за да познаеш славата и великолеπιето на Живота и на това Кой Си Ти. Можеш да сториш това, постигайки откъсването, безпристрастието *преди* да умреш. И можеш да го постигнеш чрез простото излизане от Илюзията на Нуждата.

Това излизане се осъществява чрез дълбоко разбиране на живота и на смъртта, включващо и познанието, че смъртта, каквато сте си я измислили, не съществува и че животът продължава вечно. Разбереш ли това, става възможно да се откъснеш от всичко в Живота — включително и от самия живот — защото ще знаеш, че щом животът продължава вечно, *то можеш да имаш отново тези връзки, както и други, които си мислил, че никога повече няма да изживееш.*

В действителност всички тези земни връзки можеш да преживееш в онова, което наричате „след живота“, или във всеки бъдещ живот, тъй че ще имаш преживяванията, които съвсем не си изгубил. Постепенно ще се освобождаваш от своите връзки, докато ясно осъзнаваш необикновените възможности за непрестанно разширяване и растеж, които безкрайният Живот ти предлага.

Но никога няма да спреш да обичаш онези, които си обичал в този или пък в някой предишен живот и ще преживяваш Единение с всички тях на Същностно равнище по всяко време, когато пожелаеш.

Ако усетиш, че ти липсва някой, който още живее на Земята във физическото си тяло, можеш да отидеш при него с бързината на мисълта си.

Ако усетиш, че ти липсва някой, който вече е напуснал тялото си, някой, когото си обичал и е умрял преди тебе, ще можеш да бъдеш отново с него след смъртта си или, по твой собствен избор — и във всеки миг, когато пожелаеш, отново с бързината на мисълта си.

Това е само част от чудото, което предстои да се случи. Ще ти кажа и нещо повече — да, много повече — в следващата си вест, в центъра на която е изживяването на умиране с Бога.

Не можеш да умреш без Бога, но можеш да си представиш, че ти се случва. Това е твоят въображаем ад, страхът от него стои в основата на всеки друг страх, който някога си изпитвал. Но няма от какво да се страхуваш и нищо не ти е нужно, защото е невъзможно да умреш без Бога, както е невъзможно и да живееш без Бога.

Защото Аз съм ти и ти си Аз и ние не сме отделени един от друг. Не можеш да умреш без Мене, защото „без Мене“ е състояние, в което никога не би могъл и няма да се озовеш.

Аз съм Бог, Аз съм и Всичко, Което Е. Тъй като ти си част от Всичко, Което Е, *Аз съм това, което си ти.* Няма част от тебе, която Аз да не съм.

А щом Всичко, Което Е, е винаги с тебе, тогава ти нямаш нужда от нищо — и това е истината за твоето битие. Когато дълбоко разбереш това, ще живееш в тялото си по съвършено различен начин. Ще

станеш безстрашен — а безстрашието ще създава своя собствен благослов, защото липсата на страх създава и липса на каквото и да било, от което можеш да се страхуваш.

Обратно, присъствието на страх привлича към тебе онова, от което се страхуваш. Страхът е силно чувство, а силното чувство е енергия в движение с големи творчески възможности. Затова Аз съм вдъхновил изказването: „Не трябва да се страхуваме от нищо освен от самия страх.“

Можеш да живееш без страх, когато знаеш, че всеки изход в живота е свършен — включително и изходът, от който се страхуваш най-много, смъртта.

Казвам ти го тук. Давам ти сега тази информация.

Ако се вгледаш по-отблизо в живота си, ще видиш, че винаги си имал необходимото, за да минеш към следващия миг и в края на краищата — да стигнеш тук, където си точно сега. За това свидетелства фактът, че *си* тук. Очевидно, нищо повече не ти е било нужно.

Може да си искал нещо повече, но не си *имал* нужда от нищо повече. *Всичките ти нужди са били задоволени.*

Това е изумително откритие и то винаги е вярно.

Всяка привидна проява на обратното е Невярно Свидетелство, Изглеждащо Действително — СТРАХ.* Но „Не се страхувайте, Аз съм с вас“.

Като узнаеш, че всичко ще протече по свършен начин и че няма от какво да се страхуваш, условия, които някога си определял като страшни, вече ти се виждат в съвсем различна светлина. И те наистина вече се виждат не в мрак, а е светлина, на светло, и ти започваш да наричаш страховете си „приключение“.

Такова преосмисляне на нещата може да промени живота ти. Можеш вече да живееш без страх и да изпиташ славата, великолепието, за което си бил създаден. Виждането на Илюзията за Нуждата като илюзия ти позволява да използваш Илюзията за предначертаната ѝ цел — като инструмент, средство, с чиято помощ ще преживееш тази слава и великолепие, ще познаеш себе си — Кой Си Ти в Действителност.

Използването на илюзията, че се нуждаеш от своето тяло, те насърчава за момента да го пазиш, да се грижиш за него, да се увериш, че то няма да бъде засегнато и наранено. По този начин тялото може да бъде

използвано за още по-голяма слава и великолепиe, в съответствие със своето предназначение.

Това е вярно и по отношение на всичко, което си въобразяваш, че ти е нужно. *Използвай* въображението си. Използвай го в съвсем практични насоки. Но помни, че то ти служи само докато го виждаш като илюзия. Щом повярваш, че Илюзията е нещо действително, реално, превръщаш предпазливостта (много целесъобразно използване на Илюзията) в страх и попадаш в негов плен. Любовта се превръща в притежание, а притежанието — в безумие. Попаднал си в капана на привързаността. Изгубил си се в Илюзията.

А щом си се изгубил в Илюзията за Нуждата, наистина си изгубен. Защото това е най-голямата от всички Илюзии. Тя е Първата и най-могъща Илюзия. Илюзията, върху която са изградени всички други. Оня, Който Си Ти, *няма* никакви нужди и затова точно оня, Който Си Ти, е *изгубен*.

Често се казва за някого, че „се опитва да намери себе си“. И това, е съвсем *вярно*. Това е единственото, което се опитваш да направиш — да намериш себе си. Но няма да намериш себе си никъде извън себе си. Онова, което търсиш, може да бъде намерено единствено вътре в тебе.

Спомни си какво ти бях казал. Ако не проникнеш вътре, ще останеш без нищо.*

Само вътре в себе си можеш да намериш своя отговор на въпроса: „Защо мисля, че имам нужда от този външен човек, място или нещо?“ Само вътре в себе си можеш да си спомниш, че нямаш нужда от тях. Тогава ще разбереш смисъла на думите — „*Някога бях изгубен, но сега СМ намерен.*“

Намерил си всъщност истината за себе си. Използвал си Първата Илюзия, за да изживееш себе си като Божествено същество, което няма нужда от нищо, защото всичките му нужди са вече задоволени. Докато се пробуждаш за тази истина, все повече и повече я изживяваш в ежедневната си действителност. И буквално се превръщаш в оня, който знаеш, че си.

Винаги помни това.

Ти се превръщаш в оня, който знаеш, че си.

Втората Илюзия, Илюзията за Неуспеха, можеш

да използваш, за да изживееш своята неспособност да претърпиш неуспех в каквото и да било.

Нищо, направено от тебе, не е неуспех.

То е свързано със стремежа ти да постигнеш, да преживееш нещо и е само част от процеса, в който се стремиш да го постигнеш и преживееш.

А се стремиш да преживееш Кой Си Ти в Действителност. Не можеш да преживееш Това, Което Си, в отсъствието на онова, което не си. Затова знай, че преживяването на онова, което не си, не е *неуспех*, а *начин* да преживееш Това, Което Си.

Казаното току-що е много важно, но е лесно да се плъзнеш край подобно твърдение, без да осъзнаеш огромното му значение. Затова ще го повторя.

Преживяването на онова, което не си, не е *неуспех*, а *начин* да преживееш Това, Което Си.

И тъй, когато те споходи онова, което наричаш „неуспех“, прегърни го с любов, не го осъждай, не го наричай грешка. Защото онова, на което се съпротивляваш, става по-упорито, а онова, в което се взираш, изчезва. Тоест изгубва илюзорната си форма.

Виждаш какво е то в действителност точно както виждаш и Кой Си Ти в Действителност.

Когато използваш Илюзията за Неуспеха, за да видиш какво си научил (си си спомнил) за Живота и какво ще те подтикне да приложиш на практика придобитата мъдрост, тази Илюзия започва да ти служи. С нейна помощ откриваш, че постигаеш успех — винаги във всичко.

Простичко казано, можеш да излезеш от Илюзията само ако видиш всичко като част от процеса, чрез който преживяваш своя успех.

Много хора го разбират интуитивно. Учените са сред тях. Пристъпвайки към важен експеримент, те не само очакват неуспеха, а *го предвкушат с удоволствие*. Истинският учен разбира напълно, че „неуспелият“ експеримент съвсем не е „неуспял“, а само е посочил пътя към успеха.

„Нещо, излизащо както ти се иска“, не е определение за успех, нито пък „нещо, излизащо както не ти се иска“, е определение за неуспех. Всъщност, ако преживееш дълъг живот, ще дойде време, когато ще заявиш, че точно обратното е вярно. Онова, което ще

наречеш поредица от неуспехи, всъщност е поредица от преживявания. А как би могъл да наречеш *неуспех* „последователните, успешни“* преживявания? Но *Илюзията* за Неуспеха е необходима, за да изживееш ободряващата радост от успеха. Ако „успяваш“ във всичко, няма да изживееш успеха в нищо. Просто ще чувстваш, че вършиш добре, каквото вършиш, но няма да го познаеш като успех, нито пък ще изпиташ чудото и великолепието на онова, Коего Си Ти, защото няма да има поле за сравнение, където да го забележиш.

Ако от първия опит запратиш топката в тъчдаун**, това със сигурност ще те зарадва. Но ако го правиш при всеки опит, скоро вълнението ти ще изчезне. Вече няма да има нищо друго *освен* хвърлянията в тъчдаун и затова те ще изгубят всякакво значение и смисъл.

Всичко в живота протича като редуване на противоположни неща, протича циклично. И точно тези цикли му придават смисъл.

Всъщност неуспех не съществува. Съществува само успех, проявяващ се многостранно. Не съществува и нищо, което да не е Бог. Съществува единствено Бог, проявяващ се многостранно.

Виждаш ли сходството? Виждаш ли образаца, модела?

Погледът, който хвърляш, просто променя всичко. Щом то ти стане ясно, тутакси ще изпиташ благодарност и учудване. Благодарност за всички „неуспехи“ в своя живот и учудване, че толкова дълго не си успял да разпознаеш съкровищата, които са ти били дадени.

Най-после наистина ще разбереш, че „Аз не съм ти довел нищо освен ангели“ и че „Аз не съм ти дал нищо освен чудеса.“

В мига, когато го разбереш, ще узнаеш и че никога няма да претърпиш неуспех.

Винаги помни това.

Никога няма да претърпиш неуспех.

Третата Илюзия, Илюзията за Разединението, можеш да използваш, за да изживееш единството си с всичко.

Ако дълго време си обединен с нещо, от един миг

нататък ще престанеш да забелязваш въобще, че съществува и едно „ти“. Идеята, представата за „тебе“ като отделена единица постепенно ще изчезне.

Хората, които много дълго са били заедно, често го изживяват. Започват да губят своята индивидуална неповторимост. Това е чудесно — за определено време. После, когато Обединението се изживява без край, чудото изчезва, тъй като в отсъствието на Разединение Обединението е нищо. Вече не се изживява като екстаз, а като празнота, пустота. В отсъствието на каквото и да е отделяне, *когато и да било*, Единството е изпразнено от съдържание.

Ето защо Аз вдъхнових да бъде написано: нека има разновидности във вашето съществуване заедно. Пийте от чаши, но не от една и съща чаша. Колоните, крепящи постройката, стоят — всяка за себе си. И струните на лютнята са отделени една от друга, макар и да трептят в съзвучието на една и съща музика. Всичко в Живота е процес на Единение и отделяне, Единение и отделяне. Това е истинският ритъм на Живота. Всъщност, това е ритъмът, създал Самия Живот.

И пак ще ти кажа. Животът е цикъл, редуване на различни, противоположни неща. Както и всичко в него. Редуване — насам и натам, насам и натам. Заедно, поотделно. Заедно, поотделно.

Дори когато нещо е разделено на части, те си остават винаги заедно, защото цялото не може да бъде наистина разделено, а само да расте. Затова, дори когато нещо изглежда отделено, то е само една част, което значи, че въобще не е отделено*.

Цялата ви Вселена някога беше обединена, както не можете и да си представите, сгъстена в точка, безброй пъти по-малка от оная в края на изречението. А после се взриви, без наистина да се раздели, само нарасна.

Бог не може да се раздели на части. Можем да изглеждаме като че ли сме отделени, но всеки от нас си остава само една част.* Нашето истинско, вътрешно Единство ще бъде изживяно отново, когато си спомним, че сме части от едно цяло**.

Когато видиш други, които изглеждат отделени от тебе, взри се дълбоко в тях. Взри се *ветре* в тях.

Направи го за по-дълъг миг и ще уловиш същността им.

А после ще се срещнеш със себе си, чакащ там.

Когато видиш различни неща в своя свят — част от природата, други страни на живота, които изглеждат отделени от тебе, взри се дълбоко в тях. Взри се вътре *в тях*. Направи го за по-дълъг миг и ще уловиш същността им.

А после ще се срещнеш със себе си, чакащ там.

В този миг ще познаеш Единението си с всички неща. И колкото повече расте усещането ти за Единство, толкова повече страданието и мъката ще изчезват от твоя живот. Защото страданието е отговор на отделянето, а мъката е известие за неговата истинност. Но това е погрешна представа за истината. Нещо, което само изглежда като истина. Това не е основната, окончателната истина. Истинско отделяне, от когото и да било, от каквото и да било, просто не е възможно. То е илюзия. Чудесна илюзия, защото позволява да се преживее екстазът от Обединяването, но все пак е илюзия.

Използвай Илюзията за Разединението, както занаятчията използва своя инструмент. Изработи с негова помощ своето преживяване на пълно обединяване, а после го използвай пък, за да пре-сътворяваш отново и отново това преживяване.

Когато накрая се озърнеш наоколо и не видиш никого освен себе си, това значи, че вече си се вгледал с очите на Бога. И колкото повече расте усещането ти за Единство, толкова повече болката и разочарованието ще изчезват от твоя живот.

Винаги помни това.

Колкото повече расте усещането ти за Единство, толкова повече болката и разочарованието ще изчезват от твоя живот.

Четвъртата Илюзия, Илюзията за Недостига, можеш да използваш, за да изживееш богатството, изобилието.

Бог е богат, има всичко в изобилие. Такъв си и ти, както и всички хора. В Райската Градина сте имали всичко, но не сте го знаели. Имали сте и вечен живот, но това не е имало значение за вас. Не ви е било впечатление, защото не сте били преживели нищо

Друго.

Райската Градина е мит, но историята е била замислена, за да ви съобщи велика истина. Когато имаш всичко, но не знаеш, че имаш всичко, всъщност нямаш нищо.

Единственият начин, по който можеш да узнаеш какво значи да имаш всичко, е в определен момент да имаш по-малко от всичко. Оттам идва и Илюзията за Недостига.

Твоят недостиг е бил замислен като благослов, чрез който би могъл да узнаеш и преживееш своето пълно, истинско богатство и изобилие. Но е необходимо да излезеш от Илюзията, да я видиш *като* Илюзия и да се отдалечиш от нея, за да имаш това преживяване. Ето как можеш да излезеш от Илюзията за Недостига: запълни недостига, който виждаш, където и да го видиш извън себе си. Защото там се намира Илюзията: извън тебе. И ако след това видиш недостиг извън себе си, *запълни недостига*.

Ако видиш гладни хора, нахрани ги. Ако видиш хора, които имат нужда от дрехи, облечи ги. Ако видиш хора без подслон, приюти ги. Тъй ще имаш преживяването, че не изпитваш никакъв недостиг. Колкото и малко да имаш от нещо, все ще намериш някого, който има още по-малко. Намери го и му дай от богатството и обилието, което имаш.

Стреми се не да получаващ каквото и да било, а да бъдеш негов източник. Помогни на другия да получи от това, което сам искаш да имаш. Помогни на другия да изпълни желанието си, което имаш самият ти. Правейки това, ще си спомниш, че през цялото време си притежавал всички тези неща.

Точно затова е било казано: „Прави за другите това, което искаш и те да правят за тебе.“

Тъй че не обикаляй, питайки: „Какво имаме за ядене? Какво имаме за пиене?“ Погледни птичките в небето. Те нито сеят, нито жънат, нито трупат в хамбара си, но са сити. Кой от вас може, като се тревожи, да прибави нещо към живота си?

И не питай: „Как ще се облечем?“ Замисли се за лилиите в полето, виж как растат. Те нито се мъчат, нито предат. Но ти казвам, че дори и Соломон в зенита на славата си не е бил тъй пременен.

Затова потърси първо път към Царството небесно и после ще получиш всичко друго.

А как можеш да потърсиш Царството небесно? Като го поднасяш на другите. Като *сам бъдеш* Царството небесно, в което другите могат да намерят подслон и сила. Като *дарииш* Царството небесно на всички, до чийто живот си се докоснал. Защото каквото дадеш, това и ще получиш.

Винаги помни това.

Каквото дадеш, това и ще получиш.

Петата Илюзия, Илюзията на Изискването, можеш да използваш, за да се убедиш, че няма нужда да правиш нищо, за да познаеш и изживееш Кой Си Ти в Действителност.

Само правейки нещата, които си въобразяваш, че се изисква да направиш, за да потръгне живота ти, ще стигнеш до пълното познание, че нито едно от тях не е необходимо.

Попитай някои от най-старите измежду вас. Попитай някои, които са играли играта, заставали са на стартовата линия и са спазвали всички правила. Те ще те посъветват с три думи:

„Не спазвай правилата.“

Хич няма да се поколебаят. Съветът им ще бъде бърз и ясен:

„Оцветявай и извън линиите, извън контурите.“*

„Не се бой.“

„Вслушай се в сърцето си.“

„Не давай *никому* да ти казва какво да правиш.“

В края на живота си вече ще знаеш, че нищо, което си направил, няма значение. *Важно е само какъв си бил, когато си го направил.*

Бил ли си щастлив? Бил ли си мил? Бил ли си състрадателен? Съчувствал ли си на другите, грижил ли си се за тях? Бил ли си щедър? Делил ли си с други това, което си имал? А най-важното — обичал ли си другите?

Ще видиш, че за душата ти има значение какъв си бил, а не какво си правил. И ще видиш, че в крайна сметка душата ти е онова, Коего Си Ти.

Но Илюзията за Изискването, представата, че има неща, които трябва да правиш, може да ти послужи, да бъде подтик за ума ти, докато си в своето тяло. Тя ще

ти бъде полезна, докато разбираш на някакво равнище, че това е само една Илюзия и че *никой не трябва да прави нищо, което не желае*.

За повечето хора тази мисъл е невероятно освобождаваща и едновременно с това невероятно плашеща. Плаши ги мисълта, че ако на всички човешки същества се разреши да правят само онова, което им се прави, нищо, което наистина трябва да се направи, никога няма да бъде направено.

Кой ще хвърля боклука.

Сериозно.

Кой ще върши онова, което никой не ще да върши?

Това е въпросът, това е страхът. Хората не вярват, че ако бъдат оставени сами на себе си, ще направят всичко, което трябва да се направи, за да продължава животът.

Това е празен, необоснован страх. Както ще стане ясно, хората са чудни същества. И в общност, където не би имало правила, нито закони или изисквания, все пак биха се намерили мнозина, които биха вършили онова, което трябва да се свърши. Всъщност малцина не биха го правили, защото ще им стане неудобно всеки да знае, че нямат никакъв принос.

И точно това би се променило, ако нямаше никакви правила, закони или изисквания. Би се променило не онова, което ще бъде направено, а защо ще бъде направено.

Би се променило „защо“, причината, основанието нещо да се направи.

Вместо да правят нещо, защото им е казано, че са длъжни да го направят, хората биха го правили по *свои избор* или като израз на това Кои Са Те в Действителност.

Всъщност това е единствената истинска причина да се направи нещо. Но тя обръща с главата надолу цялата парадигма, целия образец на „да правиш - да бъдеш“. Досега хората са го построили тъй: някой прави нещо и после е нещо. Според новия образец: някой е нещо и после прави нещо.

Някой е щастлив и после прави онова, което прави щастливият човек. Някой е личност с чувство за отговорност и после прави онова, което прави човекът с чувство за отговорност. Някой е мил, благ и после

прави онова, което прави милият, благият човек. Човек не върши неща, показващи чувство за отговорност, за да придобие чувство за отговорност. Човек не прави мили неща, за да бъде мил. Това води само до негодувание („След всичко, което съм направил!“), защото той очаква да бъде възнаграден за всичко. **Вярвали сте, че такова е било намерението на Небесния Баща.**

Небето е било възприемано като вашата вечна награда за всичко, сторено на земята — и за това, че не сте извършили нещата, които „не е редно, не ви е разрешено да вършите“. И тъй сте решили, че трябва да има и място, където да отидат онези, които не са извършили добри неща или пък са извършили неща, които не е редно, не е разрешено да се вършат. Нарекли сте това място ад.

А сега ще ти кажа следното. Такова място няма, ад не съществува.

Той е състояние на битието. Той е отделяне от Бога, представа, че си отделен от самия себе си, от съкровената си същност и никога вече не можеш да се обединиш с нея. Ад значи вечно да търсиш и да не намираш себе си.

Онова, което наричате рай, небеса, също е състояние на битието. То е възторгът да се съединиш отново с Всичко, Коего Съществува. То е познанието за самия себе си, за своята истинска същност.

Няма изисквания, за да идеш в рая. Защото раят не е място, където *ще отидеш, а място, където си винаги и завинаги*. Само че можеш да бъдеш в рая (в Единство с Всичко и Всички), но да не го знаеш. Както всъщност се случва с повечето от вас.

И не съществува нищо друго освен Едно Цяло.

Удивителното е, че когато си Едно Цяло с всичко, ти спираш да вършиш *всички неща, които си мислел,*

” че „*трябва да вършиш*“, за да получиш наградата, която си мислел, че можеш да спечелиш само с тежък труд. И правиш по своя естествена воля на и за другите онова, което би направил на и за себе си. И не правиш на и за другите онова, което не би направил на и за себе си. Когато си Едно Цяло с всичко, ти разбираш и виждаш осъществена представата си, че „друг“

не съществува.

Но даже и да бъдеш Едно Цяло с всичко — и това не „се изисква“. Как би се изисквало да бъдеш нещо, което вече си? Ако имаш сини очи, никой не би могъл да те кара да имаш сини очи. Ако си висок шест фута, никой не може да иска от тебе да бъдеш толкова висок. И ако си Едно Цяло с всичко, никой не би могъл да изисква това от тебе.

Затова Изискване няма, такова нещо няма.

Изискването не съществува.

Кой би предявил изискването? И от кого би се изисквало? *Съществува само Бог.*

Аз Съм Това, Което Съм, и нищо друго не съществува.

Използвай Илюзията за Изискването, за да откриеш, че наистина нищо не може да бъде изисквано. Не можеш да изживееш свободата си от Изискването, ако не съществува нищо *освен* тази свобода. Затова ще се стремиш да си представиш, че някои неща се изискват от тебе.

Всъщност това вие, хората, сте направили много добре. Сътворили сте си Бог, който изисква от вас съвършенство и който изисква да се приближавате към Него само по един определен начин, чрез обени, грижливо предписани ритуали. Трябва да изречете съвършено точно определени думи и да направите съвършено точно определени неща. Трябва и да живеете по определен начин.

След като сте създали илюзията, че подобни изисквания съществуват, за да спечелите Моето благоволение, сега започвате да изживявате невероятната радост — разбирате, че всички те съвсем не са необходими.

Най-добре ще го забележите, като наблюдавате, че на земята „награди“ често получават хора, независимо от това дали „правят онова, което трябва да правят“. Същото е в сила и за наградите, които си въобразявате, че ще получите след земния си живот. Но преживяването ви след земния ви живот няма да е награда, а изход. Естествен резултат от естествения процес, който наричате Живот.

Когато това ти стане ясно, най-после ще разбереш какво значи свободна воля.

В същия миг ще узнаеш, че истинската ти природа е свободата. Никога повече няма да смесваш любов с Изискване, защото истинската любов не изисква нищо. Винаги помни това.

Любовта не изисква нищо.

Шестата илюзия, Илюзията за Присъдата можеш да използваш, за да изживееш чудото на един Бог, който не ви осъжда и наказва, който не осъжда и не наказва никого.

Направил си избора да си създадеш преживяването на присъдата, за да преживееш чудото на един Бог, който не съди и не наказва, за да разбереш, че присъдата и наказанието не могат да съществуват в Божия свят. Единствено като почувстваш тъгата и разрушителната сила на самата присъда, ще се убедиш, че наистина любовта никога не би могла да я подкрепи. Точно когато другите те съдят, разбираш това най-ясно, защото нищо не наранява повече от присъдата.

Присъдата дълбоко те наранява, когато я произнесат, без да имат право, но още по-болезнено и дълбоко те наранява, когато имат право. Тогава Присъдата на другите реже изкъсо, разкъсвайки тъканта на душата ти. Достатъчно е да го преживееш веднъж, за да се убедиш, че Присъдата никога не е рожба на любовта. Създавайки своя илюзорен свят, сте изградили общества, в които Присъдата и Наказанието не само се одобряват, а и се очакват. Създадена е дори цяла система, наречена „правосъдие“, въз основа на идеята, че друг би могъл да отсъди дали си „виновен“ или „невинен“.

А аз ще ти кажа следното. В Божиите очи никой никога не е виновен и всеки е невинен завинаги. Защото моите очи виждат повече от вашите. Виждат защо мислите нещо, защо казвате нещо, защо правите нещо. А сърцето ми знае, че просто сте се заблудили. Аз вдъхнових изказването: „Никой не прави нищо нередно, като се има предвид как е устроен светът.“ Това е велика истина. Аз вдъхнових и изказването: „Вината и Страхът са единствените врагове на човека.“ И това е велика истина.

Във високо развитите общества техните членове никога не биват съдени и признати за виновни в какво-

то и да било. Когато правят нещо, те само биват наблюдавани, а после им се обяснява изходът, резултатът и последиците от техните действия. А после им се позволява да решат дали във връзка с това ще искат да направят нещо и какво. На други членове на обществото също се позволява да решат дали във връзка с това ще искат да направят нещо и какво. Всички те не си причиняват нищо един на друг. Дори и не им хрумва мисълта за наказание, защото самата идея за наказание им е непонятна. Защо това едно единствено същество би пожелало да се самонарани? Дори и да е направило нещо, с което си е причинило вреди, защо би пожелало отново да се самонарани? Как би могло още едно следващо самонараняване да поправи причинените вреди? Все едно да си удариш крака, а после да го ритнеш двойно по-силно, за да си го върнеш. Разбира се, в обществото, което не се вижда като едно цяло, нито пък — като едно цяло с Бога, тази аналогия би била безмислена. В такова общество присъдата и наказанието имат смисъл и са съвсем уместни.

Присъдата и наблюдението са две различни неща.

Да наблюдаваш значи просто да огледаш, да видиш кое как е. А да произнесеш Присъда, значи въз основа на наблюдението си да заключиш, че нещо *друго* трябва да бъде по един или друг начин.

Да наблюдаваш значи да свидетелстваш. Да произнесеш присъда, значи да направиш заключение. Да прибавиш „затова“ към изречението. Тогава то *става* Присъда* — често произнесена без милост.

Присъдата изсушава душата, защото дамгосва духа с клеймото на една Илюзия за това кой си ти, пренебрегвайки по-дълбоката действителност.

Никога, никога няма да те осъдя. Защото, дори и можеш да проумееш, защото си потопен, живееш дълбоко в Илюзията за Осъждането. Но дори и да живееше всеки миг в сърцевината на възхвалата, ти не би могъл да я изживееш. Възхвалата не би означавала нищо за тебе. Не би знаел какво е тя.

Великолепието на възхвалата се губи, когато тя е единственото, което съществува. Но ти си достигнал до крайна яснота в осъзнаването ѝ, издигайки илюзията за несъвършенство и Осъждане на ново равнище,

където сега всъщност вярваш, че възхвалата, а особено самовъзхвалата е грешка. Не трябва да се хвалиш или да забележиш (още по-малко — да оповестиш) великолепието и славата на това Кой Си Ти. И трябва да бъдеш пестелив в похвалите си към другите. Възхвалата, заключил си ти, не е нещо хубаво.

Илюзията за Осъждането оповестява също, че ти и Бог можете да понесете щети, че някой може да ви навреди. Разбира се, вярно е точно обратното, но ти не можеш да го знаеш, без да го преживееш, в отсъствието на каквато и да било друга действителност. И тъй ти, заедно с другите хора, си си построил една различна, алтернативна действителност, в която щетите и вредите са възможни, а Осъждането го доказва.

Да повторим, идеята, представата, че Бог може да понесе щети и вреди, е илюзия. Ако Бог е Всичко в Цялото (а Аз съм точно такъв), ако Бог е Най-Могъщата Сила (а Аз съм такъв) и ако Бог е Върховното Същество (това също е вярно), тогава никой не може да ощети Бога и да му навреди. А ако и ти си създаден по Божи образ и подобие (а ти си точно такъв), то също никой не може да те ощети или да ти навреди.

Осъждането е средство, което сте създали, за да ви помогне да преживеете това чудо в окръжение, в което тази истина има смисъл. „Вреда“, „Щета“ е една от многобройните по-малки, по-дребни илюзии, които всеки ден произлизат и се развиват от Десетте Илюзии. Първата от тях (че и Бог, и ти имате нужда от нещо), е създала и тази илюзия — че, ако не получите онова, от което имате нужда, и Бог, и Ти ще бъдете засегнати, наранени, ощетени.

Това ни изгражда свършен случай на *възмездие*, *отплата*. А то вече не е малка, а голяма илюзия.

Нищо не е грабнало по-пълно човешкото въображение от представата, че адът съществува, че във Вселената има място, където Бог е осъдил да отидат онези, които не са се подчинили на Неговите закони. Страхотни, смразяващи кръвта картини на това ужасно място се появяват във фреските по тавана и стените на много църкви по целия свят. Също толкова страшни картини украсяват страниците на текстовете по катехизис и книжките за неделното училище, раздавани на малки деца — за да бъдат още по-добре

плашени с тях.

И докато добрите, редовно ходещи на черква хора векове наред са вярвали на посланието, изпращано чрез тези картини, накрая се е оказало, че те не са верни. Ето защо Аз вдъхнових папа Йоан Павел II на Папска Аудиенция във Ватикана (на 28 юли 1999 г.) да посочи, че „неправилното използване на библейски картини не трябва да създава тревога и страхова психоза". Библейското описание на ада е символично и метафорично.

Аз вдъхнових папата да каже, че „неугасимият огън" и „пламтящата пещ", за които говори Библията, „сочат чувството на пълно безсилие и пустота в един живот без Бог". Адът е състояние на отделяне от Бога, обясни той, състояние, предизвикано от наказание, което Бог е наложил или по-скоро — *човек сам си е наложил.*

Не е работа на Бога да въздава възмездие или да наказва някого и папата обясни това в своята Аудиенция.

И все пак представата за осъждащия Бог е била полезна Илюзия. Тя е създала оръжие, в което бихте могли да преживеете всевъзможни неща, много страни на битието.

Най-напред страх. Или прошка. А също състрадание и милост.

Осъденият човек разбира в дълбините на душата си изявата на милост. Същото прави и личността, която осъжда — и опрощава.

Прошката е друг нюанс в изразяването на любов и преживяването ѝ е било полезно на човешкия род. Прошката се преживява само в примитивни култури (напредналите култури не се нуждаят от нея, разбирайки, че щом няма щети и вреди, не е нужна и прошка), но тя има огромна стойност в контекста на еволюцията — процес, чрез който културите растат и съзряват.

Прошката ви позволява да лекувате реално всякакви психологически, емоционални, духовни, а понякога дори и физически рани, които си въобразявате, че са ви били нанесени. Прошката е велик лечител. С нея можете буквално да си проправите пътя към здравето. И пътя към щастието.

От тази гледна точка Илюзията за Осъждането е изиграла съществена градивна роля, създавайки в живота ви, както и в човешката история, редица моменти, в които прощката е можела да бъде изразена. Преживявали сте ги като изяви на Божествената любов и тъй сте се приближавали все повече и повече към истината за любовта и за самото Божество.

Една от най-известните истории за прошка е разказът за Исус, простил на човека на кръста до Себе си, *разкривайки вечната истина, че никой, който търси Бога, не може да бъде осъден.* Това значи, че никой никога няма да бъде осъден, защото в крайна сметка всеки търси Бога, назовисимо дали го признава или не.

Адът е преживяване на отделяне от Бога. Но никой ме *трябва да преживее* такова вечно отделяне от Бога, ако не желае това. Простото желание да се съединиш отново с Бога ти дава тази възможност. Това твърдение е необикновено и аз ще го повтаря.

Простото желание да се съединиш отново с Бога ти дава тази възможност.

Прошката никога не е и няма да бъде необходима, тъй като срещу самото Божество не може да бъде извършено престъпление или обида, като се има предвид, че самото Божество е Всичко, Коего Съществува. Напредналите култури разбират това. Кой на кого би трябвало да прости? И — за какво?

Трябва ли ръката да прости на пръста на крака, че се е ударил? Трябва ли окото да прости на ухото? Наистина ръката може да успокои пръста на крака. Може да го потърка, да го лекува, да го накара да се почувства по-добре. Но трябва ли да прости на пръста на крака? Или може би прошка е само друга дума, която изразява *успокояване* на езика на душата? аз вдъхнових и следното изказване. *Любов означава никога да не трябва да поискаш прошка.*

Когато вашата култура също разбере това, никога няма да се самообвиняваш или да обвиняваш някой друг за времето, когато душата „си е ударила пръста на крака“. Никога отново няма да прегърнеш един отмъстителен, гневен, проклинащ Бог, който би те осъдил на вечни мъки за нещо, което за един Бог е по-незначително, отколкото да си удариш пръста на

крака.

В този миг ти ще изоставиш завинаги представата за осъждащия, наказващ Бог, защото ще узнаеш, че любовта никога не би осъдила или наказала.

Винаги помни това.

Не съди, нито осъждай.

Осмата Илюзия, Илюзията за Ограничеността от Условия, можеш да използваш, за да изживееш онази страна на своето аз, която съществува без да бъде ограничавана от условия — и която, на същото основание, може да обича, без да поставя условия.

Ти си същество, неограничавано от условия, но не знаеш това, защото съществуват условия, при които не можеш да живееш по този начин. И затова не си в добро състояние*.

Това е вярно в буквалния смисъл на думата. Защото ти не си в състояние да направиш нищо. Можеш само да бъдеш. Но чистото битие не те удовлетворява. Затова всички вие сте сътворили Илюзията за Ограничеността от Условия. Според нея, част от вас — една част от Живота, една част от Бога — зависи от друга част, за да съществува.

Това е израстък и разширение на вашата Илюзия за Разединението, която, на свой ред, води началото си от Илюзията за Нуждата, Първата Илюзия. Както вече многократно съм казал, съществува само Една Илюзия и всички други са нейно разширение, разрастване.

И точно от Илюзията за Ограничеността от Условия е произлязло онова, което наричате относителност. Горещо и студено, например, не са противоположности, а *едно и също при различни условия*.

Всички неща са едно и също. Съществува само една енергия и вие я наричате Живот. Тази дума и думата „Бог“ са взаимозаменяеми. Индивидуалните и специфични трептения на тази енергия вие наричате нейно състояние или условие*. При определени условия определени неща се появяват и проявяват по такъв начин, че ги наричате верни.

Например, при известни условия горе е долу, а долу — горе. Астрономите ви научиха, че в космоса определенията „горе“ и „долу“ изчезват. *Истината се е променила*, защото са се променили условията.

Променящите се условия създават и променяща се истина.

Истината не е нищо повече от дума, която означава „което е тъй точно сега“. Но това, което е тъй, непрестанно се променя. Затова и истината непрестанно се променя.

Вашият свят ти го е показал. Твоят живот ти го е посочил.

Процесът на Живота всъщност е промяна. Сведено до една дума, животът е промяна.

Бог е Животът. Затова Бог е Промяна.

Бог е процес. Не битие, а процес.

И този процес се нарича промяна. Някои от вас предпочитат думата развитие, еволюция.

Бог е енергията, която се развива... или —Онова, Което Става.

Онова, Което Става, няма нужда от специални условия, за да стане. Животът просто става това, което става, и за да обясните, да опишете, да измерите, да изчислите и да контролирате това, вие му приписвате определени условия.

Но в Живота няма условия. Той не е ограничен от условия. Той просто е, съществува. Животът е това, което е.

АЗ СЪМ ТОВА, КОЕТО СЪМ.

Сега вече можете за пръв път да разберете това древно загадъчно, енигматично твърдение.

Когато узнаеш, че условията трябва да изглеждат, като че ли съществуват, за да преживеете *без-условността, не-ограничеността от условия* (тоест, за да познаете Бога), ще благословиш условията в своя живот и всяко условие, с което си се сблъскал и което си преживял. Тези условия са ти позволили да изживееш усещането, че си по-голям, по-силен от всяко измежду тях. По-голям и по-силен от всички тях, взети заедно. Твоят живот ти го е показал.

Ако само за миг помислиш за това, ще видиш, че е вярно. Представи си, че си се озовал в условие, за което си си въобразил, че си самият ти. Случвало ли ти се е някога да го надраснеш, да откриеш-, че си го надхвърлил и надмогнал? Всъщност ти никога не си го надрасвал, надхвърлял или надмогвал. Ти никога *не си бил* това условие. Ти просто си отхвър-

лил представата, че условието, в което си се озовал, *си ти самият*. Видял си, че си по-голям, по-различен от него.

„Аз не съм условието, в което се намирам“, си казал може би. „Не съм своята пречка, не съм своята работа, не съм богатството си или неговата липса, не съм всичко това. *Това не Съм Аз.*“

Хората, които са заявили това, са сътворили в живота си необикновени преживявания, натрупали са необикновен жизнен опит, постигнали са необикновени резултати. Те са използвали Илюзията за Ограничеността от Условия, за да пресътворят ново себе си в следващата най-величествена проява на най-възвишеното прозрение, което някога са имали за това Кой Са Те.

Затова точно те са благославяли същите жизнени условия, които други са проклинали. Защото са приели и прегърнали тези условия като велик дар, позволяващ им да видят и прогласят истината за своето съществуване.

Като благославяш условията в своя живот, ти ги променяш. Защото ги наричаш нещо друго, различно от това, което изглеждат, като наричаш дори и себе си нещо друго, различно от това, което изглеждаш. Това е точката, в която започваш съзнателно *да твориш*, а не само да забелязваш условията и обстоятелствата в живота си, защото вече ще знаеш, че винаги си бил и винаги ще бъдеш оня, който възприема и определя всяко условие. Онова, което някой възприема като бедност, ти може да възприемеш като изобилие. Онова, което някой определя като поражение, ти може да определиш като победа (което ще правиш, след като решиш, че всеки неуспех всъщност е успех). Така ти ще преживяваш себе си като творец на всяко условие — негов „въображател“, ако искаш (но *само* ако искаш), тъй като истинска Ограниченост от Условия не съществува.

В този миг ти ще спреш да обвиняваш всеки друг човек, място или нещо в живота си за това, че си го преживял по такъв начин. И цялото ти преживяване в неговата пълнота — *минало, настояще и бъдеще* — ще се промени. Ще узнаеш, че никога не си бил наистина жертва, а каквото узнаеш, това и ще станеш. Накрая

ще разбереш и че жертви не съществуват.

Винаги помни това.

Жертви не съществуват.

Деветата Илюзия, Илюзията за Превъзходство, можеш да използваш, за да преживееш и разбереш от собствен опит, че нито едно нещо не превъзхожда друго и че малоценността също е измислица. Всички неща са равни. Но не можеш да узнаеш това, докато виждаш наоколо само равенство.

Ако всичко е равно, тогава нищо не е равно — защото самата идея, представа за „равенство“ не може да бъде преживяна дотолкова, доколкото съществува само едно нещо *и то е равно на самото себе си*.

Едно нещо не може да бъде „неравно“ на самото себе си. Ако вземете нещо и го разделите на части, частите ще са равни на цялото. Те не могат да станат нещо по-малко от цялото само защото са взети поотделно.

Но *илюзията* за неравенство позволява на всяка от тези части да забележи себе си само *като частта, която е*, вместо като принадлежаща към цялото. Не можеш да видиш себе си като част, докато не видиш себе си като отделен. Разбираш ли това? Не можеш да възприемеш себе си като част от Бога, докато не си въобразиш, че си отделен *от* Бога.

С други думи, ти не можеш да Ме видиш, докато не се дръпнеш назад и не погледнеш към Мене. Но не можеш да се дръпнеш назад и да погледнеш към Мене, ако мислиш, че ти си Аз. Тъй че трябва да си въобразиш, че ти не си Аз, за да изживееш сливането си с Мене.

Ти си равен на Бога и копнееш да изживееш това равенство с Мене. Ти нямаш по-малка стойност, не стоиш по-долу от Бога, нито от когото или каквото и да било. Но не можеш да изживееш и да познаеш от личен опит отсъствието на малоценност в окръжение, в което никой не превъзхожда другите. Затова хората са създали Илюзията за Превъзходство. Тъй можеш да разбереш, че си равен на всеки друг и всичко друго — което значи и че не превъзхождаш никого и нищо. Единството ти с Бога не може да бъде изживяно въвн от структура, където няма единство или Разединението е възможно. Трябва да бъдеш *ветре* в тази

структура или в онова, което тук нарекохме *илюзията*, за да узнаеш истината, която съществува извън тази илюзия. Трябва да бъдеш „в тоя свят, но не от тоя свят“.

По подобен начин и твоето равенство с Бога и с всичко и всекиго в живота не може да бъде изпитано чрез личен опит, освен и докато не разбереш *неравенството*.

С тази цел е била създадена и Илюзията за Превъзходство.

Тя ти е полезна и в друго отношение. Като си въобразяваш, че превъзхождаш условията и обстоятелствата в живота си, ти си позволяваш да изживееш и тази страна от своето същество, която е по-силна и могъща от всички тези условия и обстоятелства — както вече посочихме по-горе.

Ти притежаваш една чудесна част от себе си, която можеш за извикаш, когато се сблъскаш с отрицателни условия и обстоятелства. Някои от вас я наричат смелост. Затова Илюзията за Превъзходство ти е била много полезна, докато си живял в най-голямата Илюзия, наречена Живот Във Физическата Сфера, защото ти е давала сили да се издигаш над отрицателните обстоятелства и да ги превъзмогваш.

Когато видиш Илюзията като илюзия, ще разбереш, че нито една част от тебе не превъзхожда Цялото, защото всяка част от тебе е Това Цяло. Тогава няма да *призоваваш* смелостта, защото ще знаеш, че самият ти *си* смелостта. Няма да *призоваваш* Бога, защото ще знаеш, че самият ти *си* онази страна на Бога, която искаш да призовеш.

Ти си и оня, който зове, и онова, което е призовано. Оня, който предизвиква промяната, и онова, което бива променено. Творецът и творението. Началото и краят. Алфата и омегата.

Това си ти, защото това съм и Аз. А ти си сътворен по Мой образ и подобие.

Ти *си* Аз. Аз *сам* ти. Движа се в тебе, като тебе и чрез тебе. Вътре в тебе Аз съществувам.

Във всекиго и във всички неща.

Затова никой от вас не превъзхожда другия. Такова нещо не е възможно. Но вие сте създали Илюзията за Превъзходство, за да можете да познаете силата у

себе си. Като продължение и следствие от това сте познали силата на всекиго от вас; ти, както и всеки друг, си познал единството и равенството си с Бога и с другите; единството и равенството на всекиго с Бога и с другите.

Но трябва да кажа, че Илюзията за Превъзходство е много опасна, ако искате да бъде избегната човешката болка и страдание.

Вече съм ти казвал, че болката и страданието могат да бъдат избегнати, ако изживеете Единението си един с друг и с Бога. А точно Илюзията за Превъзходство отрича това единение, а дори създава и още по-голямо разделение между вас.

Превъзходството е най-прелъстителната представа, споходила някога човешкото изживяване и жизнен опит. Толкова добре се чувстваш, като си представяш, че превъзхождаш всички. Но толкова зле ти става, когато друг огласи превъзходството си над тебе.

Затова внимавай с тази илюзия, защото тя е силна, могъща. Трябва да бъде разбрана задълбочено и пълно. Както вече посочих, тя може да бъде велик дар в свят, където преживяваш усещане за относителност. Може наистина да ти даде сила и смелост да изживееш себе си като по-голям и могъщ от обстоятелствата, по-велик и непобедим от потисниците, нещо повече от това, което си мислил, че си. Но може и да бъде коварна. Дори и религиите, единствената човешка институция, създадена, за да ви доближи до Бога, много скоро са започнали да използват Превъзходството като свое основно оръжие. „Нашата религия е по-добра, тя превъзхожда другите“ са заявявали много от тези институции и тъй са допринесли много повече за разделението, отколкото за обединението на човешките същества по пътя им към Бога.

Държави и нации, полове и раси, политически партии и икономически системи — всички са се опитвали да използват своето предполагаемо Превъзходство, за да привличат внимание, уважение, одобрение, вяръност, власт или, простичко казано — членове.

Ала по-голямата част от човешкия род изглежда сляпа или странно мълчалива. Не може да види, че собственото й поведение, основано на идеята за превъзходство, всъщност по всякакъв начин е съз-

давало чувство за малоценност. Или пък вижда това, но просто отказва да го признае. Като последица от порочния кръг — заявки за Превъзходство като оправдание за всякакви действия, последвани от породеното от тях чувство за малоценност — този порочен кръг продължава.

Има път, по който той може да бъде прекъснат. Вижте Илюзията като илюзия. Узнайте и разберете най-после, че Всички Сте Едно Цяло. И човешкият род, и всичко в Живота е едно обединено поле. *Всичко Е Едно Нещо, Едно Цяло.* Затова няма нищо, което превъзхождаш и нищо, което те превъзхожда. Това е съществената истина за човешкото преживяване и жизнен опит. Нима лалето превъзхожда розата? Или планината има повече вълшебство от морето? Коя снежинка притежава по-голямо великолепие? Или може би всички са великолепни — и тъй, прославяйки заедно своето великолепие, създават удивителна гледка? А после се стопяват една в друга и в общо Единство. Но никога не се изгубват. Никога не изчезват. Никога не престават да бъдат, да съществуват. Просто *сменят формата си.* При това — не само веднъж, а многократно: от твърдо състояние преминават в течно, от течно — в пара, от видими стават невидими, а после растат и пак се връщат като нови картини — красиви, чудесни, от които и дъхът ти спира. *Това е той, Животът, Животът, който сам се възпроизвежда, Животът, който ни храни.*

Това си ти.

Метафората е завършена.

Метафората е истинска, действителна, реална.

Ще я превърнеш в действителна в своето преживяване, когато просто решиш, че е вярна, и започнеш да действаш по този начин. Виж красотата и чудото у всеки, до чийто живот се докоснеш. И един ден всички вие ще се стопите в Единството и тогава ще узнаете, че заедно създавате едно общо течение.

Такова познание ще промени изцяло жизнения ви опит на земята. Ще промени политиката ви, икономиката ви, обществените ви взаимоотношения, подхода ви към обучение и възпитание на младежта. И ще ви донесе накрая рай на земята.

Когато видите, че Превъзходството е илюзия, ще

разберете, че и чувството за малоценност е илюзия. Тогава ще изпитате чудото и могъществото на *равенството* — един с друг и с Бога. Представата ви за самите себе си ще се разшири и причината за създаването на Илюзията за Превъзходство ще бъде разбрана. Защото колкото повече се разшири представата ви за самите себе си, толкова повече ще се разшири, и вашето преживяване, вашият жизнен опит.

Винаги помни това.

Колкото повече се разшири представата ви за самите себе си, толкова повече ще се разшири и вашето преживяване, вашият жизнен опит.

Десетата Илюзия, Илюзията за Невежеството, е създала у вас представата, че не знаете нищо за всичко това; *че току-що казаното е свършено ново за вас и че не можете да го разберете.*

Тази Илюзия ви позволява да продължавате да живеете в Сферата на Относителността. Но не трябва да продължавате да живеете както досега, с болка и страдание, наранявайки се — всеки сам себе си и всички взаимно — очаквайки, очаквайки, очаквайки да дойдат по-добри времена — или да получите награда от Небесата. Можете да имате своите Небеса на Земята. Да живеете в своята Райска Градина. Никога не сте били изгонени от нея. Аз никога няма да постъпя тъй с вас.

Вие го знаете. Знаете го вече дълбоко в сърцата си. Точно както знаете и за Единството на човечеството и на всичко в живота. Точно както знаете за равенството на всички и всичко, както знаете, че любовта не познава и не поставя условия. Знаете всичко това и още много неща, но сте скътали това познание в съкровенияте дълбини на душата си.

Невежеството е илюзия. Използвате я мъдро, когато я виждате като илюзия, когато знаете — не е вярно, че не знаете. *Знаете... и знаете, че знаете.* Ето, това казват всички Майстори.

Те знаят, че знаят и използват познанието си, за да живеят *сее*, а не взе илюзорния свят, където сами сте се поставили. Това ги кара да изглеждат във вашия свят, като че ли са вълшебници, лесно създаващи и използващи всички илюзии на Живота.

„Да не знаеш“ е една чудесна и полезна илюзия. Тя

ти позволява отново да узнаеш, отново да научиш, за пореден път, отново да си спомниш. Позволява ти да преживееш отново целия кръговрат. Да се превърнеш в една снежинка.

Илюзия е, че не знаеш, че ти е позволено да знаеш онова, което знаеш. Ако знаеш всичко и знаеш, че знаеш, тогава не можеш да знаеш нищо.

Взри се дълбоко в тази истина и ще я разбереш.

След това си създай илюзията, че си невежа в нещо. *В каквото и да било.* В същия миг ще изживееш онова, в което не си невежа — и внезапно ще стане очевидно онова, което знаеш.

Това е чудото на смирението. Силата на твърдението: „Има нещо, което не зная и познанието за което би могло да промени всичко.“ Това едно единствено твърдение може да излекува света.

Призивът към смирение е призив към слава.

От гледна точка на вашата теология не би могло да има по-добро средство за напредък. Аз вдъхнових изказването, че малко „теология на смирението“ е онова, което е нужно на света. Малко по-малко увереност, че знаете всичко и още малко готовност да продължите търсенията си, да признаете, че може да има нещо, което ме знаете — познанието за което би могло да промени всичко.

Пак ще ви кажа, незнаенето води към знаене.

Знаенето на всичко води към незнаене на нищо.

Ето защо Илюзията за Невежеството е толкова важна. Същото е и с всички Илюзии. Те са ключ към това Кой Си Ти в Действителност. Отключват дверите от Сферата на Относителното към Сферата на Абсолютното. Дверите към всичко.

Но както с всичките Десет Илюзии, когато Илюзията за Невежеството те грабне и отнесе, когато се превърне в цялото ти преживяване, в твоя вечно-присъстваща действителност, тогава тя престава да ти служи. Ти заприличваш на вълшебника, който е забравил своите собствени фокуси. Превръщаш се в човек, измамен, изигран от своите собствени илюзии. Тогава вече ще имаш нужда да бъдеш „спасен“ от някой друг, някой, чийто поглед прониква зад илюзията, който те събужда и ти напомня Кой Си Ти в Действителност.

Тази душа ще е единственият ти спасител, то-

чно както и ти можеш наистина да станеш спасител на други, като просто им напомниш Кой Са Те в Действителност, като им помогнеш да се върнат към себе си.

„Спасител“ е просто различна дума, която означава „напомнящ“. Някой, който ти напомня и тъй те потиква да обновиш съзнанието си и отново да познаеш себе си като член*, член на Тялото на Бога. Направи това и за другите. Защото днес си техен спасител. Ти си Възлюбен от Мене, защото съм много доволен от теб. Ти си един от онези, които изпратих да доведат другите у дома.

Затова излез от Илюзията, но не бягай от нея.

Живей с нея, но не в нея. Направи го и ще бъдеш в този свят, но не от този свят. Ще познаеш своето собствено вълшебство, а каквото познаеш, такъв ще станеш. Представата, идеята ти за твоето вълшебство ще се разширява, докато един ден разбереш, че самият ти си вълшебството.

Винаги помни това.

Ти си вълшебството.

ваш, ще признаеш, че има още много неща, които още не знаеш (не си спомняш), но това истинско смирение ще те издигне над обикновеното смирение и ще те подтикне да разбереш повече, да си спомниш повече, да проясниш още повече будното си съзнание. Сега вече ще си сред со̀с̀по̀с̀еп1л — ония, които знаят.

Спомнил си си, че просто използваш илюзиите, за да създадеш определено място, обкръжение, структурно поле, в рамките на което да преживееш, а не просто да разбереш една от милиардите страни на Това, Което Си. Започваш да използваш това място, обкръжение, структурно поле, както художникът използва четката за рисуване, създавайки чудесни картини и сътворявайки силни и необикновени мигове — мигове на благодат — в които можеш да познаеш себе си въз основа на собствен опит.

Ако, например, искаш да изживееш себе си като прошка, можеш да смесиш Илюзиите за Присъда, Осъждане и Превъзходство. Прожектирайки ги пред себе си, можеш внезапно да намериш (създадеш) хората в живота си, които са ти дали възможност да дадеш прошка. Можеш да прибавиш дори и Илюзия-

та за Неуспеха, прожектирайки я върху себе си, за да подчертаеш преживяването. Накрая можеш да използваш и Илюзията за Невежеството, за да се престориш, че не знаеш, че правиш всичко това.

Ако искаш да преживееш себе си като съчувствие или великодушие, трябва да смесиш Илюзиите за Нужда и Недостиг, за да създадеш определено място, окръжение, структурно поле, в рамките на което да изявиш тези страни на Божественото у себе си. Можеш да намериш себе си, когато крачиш по улицата или когато срещаш просяци. Странно, може да си кажеш, не съм виждал още просяци на този ъгъл...

Изпитваш към тях състрадание и то трогва сърцето ти. Чувстваш как щедростта у теб се раздвижва, бъркаш в джоба си и им даваш джобни пари.

Или пък ти се обажда роднина и те моли за финансова помощ. В тоя миг би могъл да избереш усещането за някоя от многото страни на своято същество. Но в тоя случай избираш благост, грижовност, любов. Казваш: „Разбира се, колко ти трябва?“

Но внимавай, защото, ако не внимаваш, няма да разбереш как просякът на улицата или роднината на телефона са намерили пътя си към твоя живот. Ще забравиш, че *ти си ги поставил там*.

Ако затънеш дълбоко в илюзията, ще забравиш, че ти си извикал *при себе си* всеки човек, място и събитие в живота си. Ще забравиш, че те са се озовали там, за да създадат съвършената предпоставка, съвършената възможност, за да познаеш себе си по определен начин. **Ще забравиш моя най-велик урок. Не съм ти изпратил нищо освен ангели.**

Ти можеш да дадеш на моите ангели роли на злодеи в своята история. Ако не внимаваш, ще видиш себе си като жертва, вместо като облагодетелстван от многобройните мигове на благодат, които са настъпвали в живота ти — не всеки от тях си посрещал като добре дошъл, но всеки ще остане като дар за тебе.

Или ще решиш, че можеш да бъдеш облагодетелстван по начин, различен от оня, който си избрал отначало. Например — че искаш да изживееш не само съчувствие и състрадание, а също тъй власт и контрол. Би могъл да продължиш всеки ден да минаваш по същото време край същия ъгъл, давайки на същия

просяк милостиня, докато двамата с него превърнете това в ритуал. Би могъл да продължиш всеки месец за пращаш по пощата чек на оня роднина, докато двамата с него превърнете това в ритуал.

Сега ти държиш всичко под контрол. Овладял си положението. Имаш власт. Отнел си я буквално от *тях двамата* — властта им да пре-сътворят живота си — и тъй си се почувствал прославен, възнаграден и могъщ. Внезапно те са усетили, че не могат да живеят без тебе. Нито един от двамата, просякът и роднината — съществували дълги години на планетата без твоята помощ — вече не могат да живеят без тебе. Накарали си ги да се чувстват безсилни и непълноценни и си създал непълноценна връзка с тях.

Вместо да им помогнеш да се измъкнат от ямата, като им хвърлиш въже и ги издърпаш нагоре, ти си захвърлил долу въжето и после си скочил при тях. Та затова се вирай внимателно в подбудата си да свършиш нещо. Продължавай да наблюдаваш своите проекти и дневен ред. Следи отблизо коя страна от своето битие изживяваш. Има ли начин да го сториш, без да отнемеш властта и силата на някой друг? Има ли начин да си спомниш Кой Си Ти, без да накараш друг да забрави кой е той?

Ето някои от начините, по които можеш да използваш Десетте Илюзии и още безброй по-малки илюзии около тях. Сега виждаш, сега разбираш, сега си спомняш как се използват Илюзиите.

Запомни и нещо друго, което по-рано бях казал. В настоящия момент не е необходимо да използваш Илюзиите, за да създадеш определено място, обкръжение, структурно поле, в рамките на което да изпиташ повисши страни на своето аз. По-напредналите същества вече не само са излезли извън Илюзиите, но и са се отдалечили от тях. Тоест, обърнали са им гръб и ги използват само *като спомен*, за да създадат това определено място, обкръжение и структурно поле.

Независимо дали ги използваш като спомени или в тяхната физическа форма, ти си служиш с тях всеки ден. Но ако не ги използваш съзнателно — ако не знаеш, че *ги създаваш* и защо го правиш — би могъл да си въобразиш, че си резултат, а не причина и двигател в своя живот. Би могъл да си мислиш, че животът ти

и всичко в него се случва ма тебе, а не *чрез тебе*.
Ето какво може би не си знаел, а познанието за
него може да промени всичко.

*Ти си причина за всичко, което се случва в живо-
та ти.*

Ще го разбереш напълно, съвършено ясно, като
излезеш от Илюзиите. Ще го разбереш с *тялото си*,
на клетъчно равнище, когато изживееш общуване с
Бога.

За това копнее всяка душа. Това е крайната цел
на живота и на всичко в него. Ти си потеглил на
пътешествие към майсторството. С него се връщаш
към Единението. За да познаеш в душата си чудото и
славата Божия. За да се изяви тя чрез тебе, като тебе,
по хиляди начини през милиони мигове на безбройни
жизнени цикли, които достигат до вечността.

Да Пре-сътвориш Своята Действителност

През пътешествието си към вечността, по пътя си
към майсторството, можеш да се сблъскаш с много
обстоятелства и събития в развитието на живота си,
някои от които би нарекъл нежелани. Първото, което
повечето хора правят в подобни моменти, е последно-
то, което би трябвало да направиш — опитът да си
представиш какъв е смисълът, какво означава всичко
това.

Някои хора си мислят, че всичко, което се случва,
си има причина и затова се опитват да открият тази
причина. Други казват, че има неща, които са „знак“.
Те пък се опитват да разберат какво иска да им каже
този знак.

По един или друг начин хората се опитват да
намерят смисъла на събитията и преживяванията в
своя живот. Но фактът е, че нищо няма въобще
никакъв смисъл. В изживяванията, срещите, сблъсъ-
ците в живота няма някаква скрита съществена исти-
на. *Кой би я скрил? И защо?*

Ако вътре имаше нещо, което трябва да откриете,
нямаше ли да е много по-целесъобразно, то да бъде
очевидно? *Ако Бог имаше нещо да ви каже, нямаше ли
да е много по-лесно (да не кажем по-мило) просто да
ви го каже, вместо да го превръща в загадка, която*

*трябва да разгадаете*⁷

Всъщност нищо няма смисъл, освен оня, който вие влагате в него.

Животът е безсмислен.

За мнозина е трудно да се съгласят с това, но то е Моят най-велик дар. Като придавам безсмислие на живота, Аз ви давам възможност да решите какъв е смисълът на всяко нещо в него. Въз основата на своето решение ще се самоопределиш — във връзка и по отношение на всичко, на каквото и да било в живота. Това всъщност е *начинът**, по който ще изживееш Кой Избираш да Бъдеш.

Това е акт на само-сътворяване, пре-сътворяване на себе си наново в най-величествената проява на най-възвишеното прозрение, което някога си имал за това Кой Си Ти.

Затова, когато ти се случи определено нещо, не се питай защо се случва то. *Избери* защо се случва. *Реши* защо се случва. Ако не можеш умишлено, съзнателно да избереш и решиш, измисли си го. *Във всички случаи* ти го правиш. Ти си измисляш, съчиняваш всички причини, основания да направиш нещо или защо нещата се случват по този начин. Обикновено правиш това несъзнателно. А сега реши и съчини, сътвори живота си** съзнателно!

Не търси смисъла на живота или пък на някое определено събитие, случка или обстоятелство. *Придай* му смисъл. После обяви и прогласи, изрази и изживей, изпълни и стани Оня, Който Избираш да Бъдеш във връзка с това.

Ако притежаваш остра наблюдателност, ще забележиш, че продължаваш отново и отново да влизаш в едно и също положение или сред едни и същи обстоятелства в живота си, докато се пре-сътвориш наново.

Това е пътешествието към майсторството.

Майсторът, както и ученикът, потеглил в пътешествие към майсторството, *знае*, че Илюзиите са илюзии, решава защо са тук и съзнателно *сътворява* онова, което му предстои да преживее вътре в себе си чрез Илюзиите.

Когато се сблъскаш лице в лице с което и да било преживяване в живота си, можеш да използваш

една формула, един процес, чрез който би могъл да напреднеш по пътя си към майсторството. Просто заяви следното.

1. Нищо в моя свят не е реално, истинско.
2. Всяко нещо има смисъла, който аз му придавам.
3. Аз съм оня, който кажа, че съм, и преживяването ми е такова, каквото кажа, че е.

Ето как да си служим с Илюзиите в Живота.

А сега ще хвърлим още един поглед върху някои примери от „реалния, действителния живот“ и ще се върнем отново към някои по-ранни наблюдения, защото подчертаването им ще внесе по-голяма яснота.

Когато се сблъскаш лице с лице с Илюзията за Нуждата, може да ти се стори, че я изживяваш съвсем реално.

Нуждата ще ти се яви под една от двете **маски**:

твоята нужда или нуждата на другите.

Когато Нуждата изглежда да е твоя, ще я усещаш като много по-неотложна. Бързо може да те обхване страх — в зависимост от природата на Нуждата, която си въобразяваш, че изпитваш.

Ако, например, си въобразяваш, че ти е нужен кислород, може веднага да бъдеш обзет от паника. Това логично би последвало от вярата, че животът ти е заложен на карта. Само един истински Майстор или някой, който е бил на крачка от смъртта и е наясно, че тя не съществува, би могъл да запази самообладание при такива обстоятелства. Другите ще трябва да се тренират, за да го постигнат.

Но е възможно да го направят.

Иронията е в това, че точно такова спокойствие би било необходимо. Само то може да тласне мислите и делата във вярна насока и в крайна сметка да доведе до мирен изход.

Плувците, които се гмуркат, го знаят. Затова се учат да не изпаднат в паника, когато усетят, че не им достига въздух, или че е отрязан притокът на кислород. Други, също като тях, са се научили как да избягват паниката при условия, които мнозина биха нарекли натоварващи и страшни.

Човек може да се озове и в положение, което не е толкова крайно, но също застрашава живота му и буди страх. Например новина за болест, която неминуе-

мо води до смърт. Или въоръжен грабеж. Но някои хора са открили, че могат да посрещнат смъртоносна болест, дори възможно насилие над личността им с необикновено самообладание.

Как го правят? Как се случва?

Всичко това е свързано с перспективата.

А точно за това става дума тук — за твоята перспектива.

Виждането на илюзията за смъртта като илюзия променя всичко. Познанието, че тя няма никакъв смисъл, освен оня, който ти ѝ придаваш, ти позволява да решиш какъв е нейният смисъл. Разбирането, че всичко в живота е процес на пре-сътворяване, създава контекст, в който можеш да преживееш Кой Си Ти Наистина във връзка със смъртта.

Исус направи това и удиви света.

Други също са го направили, посрещайки смъртта със спокойно благородство, което е изумило и вдъхновило всички около тях.

Под равнището на застрашаващите живота преживявания Нуждата е Илюзия с много по-малка сила. Мнозина, но не всички, понасят много трудно физическата болка. Ако в момент на силна болка някой би им казал, че „това е илюзия“, те биха му отвърнали нещо съвсем различно.

Наистина, за много хора болката — и възможността да я изпитат — е по-страшна и от смъртта.

Но с тази илюзия също можеш да се справиш.

По-рано ти бях говорил за разликата между болка и страдание. Майсторите знаят тази разлика. Знаят я и хората, които виждат Илюзиите в Живота такива, каквито са.

Илюзията за Нуждата подсказва, че хората трябва да не изпитват болка, за да не страдат и да бъдат щастливи. Но болката и щастието не се изключват взаимно — както биха свидетелствали много жени, които са раждали.

Отсъствието на болка не е нужда, а предпочитание, предимство. Издигайки Нуждата до равнището на предпочитание и предимство, ти постигаш необикновена власт над преживяването си.

Можеш да постигнеш власт дори над болката, достатъчна власт, за да не и обръщаш внимание, а често

и да я накараш *да изчезне*. Мнозина са показали това. Да се справиш с Илюзията за Нуждата под равнището на физическата болка е дори още по-лесно. Можеш да си мислиш, че определен човек ти е нужен, за да бъдеш щастлив, или определена работа — за да имаш успех, или определено емоционално или физическо удовлетворение — за да се почувстваш доволен. Това става, когато би желал да отбележиш, че си тук *точно сега, без него*. *Защо тогава си мислиш, че то ти е нужно*⁷

Близкото наблюдение ще ти разкрие, че то не ти е нужно, за да оцелееш, а дори — и за да бъдеш щастлив. *Щастието е решение, не преживяване.*

Можеш да решиш да бъдеш щастлив без онова, което си мислил, че ти е нужно, и действително *ще бъдеш щастлив*.

Това е едно от най-важните неща, които някога ще успееш да разбереш. Точно затова отново се връщам към тази тема.

Щастието е решение, не преживяване. Можеш да решиш да бъдеш щастлив без онова, което си мислил, че ти е нужно, и действително *ще бъдеш щастлив*.

Преживяването ти е резултат от твоето решение, не *причина* за него.

(Същото е присъщо и на любовта. Любовта не е отклик, реакция, тя е решение. Ако запомниш това, ще се доближиш към майсторството.)

Втората маска на Нуждата е нуждата на другите. Ако не видиш тази Илюзия като илюзия, би могъл да се хванеш в капана на непрестанните опити да задоволиш нуждите на другите, особено на онези, които обичаш — деца, съпруга, приятели.

Това би могло да те доведе до тихо разкаяние, а после — до кипяща ярост, както у тебе самия, тъй и у онези, на които помагаш. Иронията на съдбата е в това, че, продължавайки да задоволяваш нуждите на другите, включително (а може би особено) на децата и родителите си, можеш повече да ги обезсилиш, отколкото да им помогнеш — нещо, за което също стана дума по-рано.

Когато видиш, че другите са в „нужда“, позволи си да използваш Илюзията, за да изявиш онази част

от себе си, която искаш за изживееш. Може би ще избереш да я наречеш съчувствие и щедрост, благодетелство, доброта или твоето собствено изобилие, та дори и всичко, изброено по-горе — но бъди наясно, че никога не правиш нещо за другите. Запомни това твърдение.

Всичко, което правя, го правя за себе си.

Това също е едно от най-важните неща, които някога ще успееш да разбереш. Затова ще го повтора.

Всичко, което правя, го правя за себе си.

Това е Божията, а също така и твоята истина.

Единствената разлика е, че Бог знае това.

Не съществува друг интерес освен твоят собствен.

Защото твоето аз е всичко, което съществува. Ти си

Едно Цяло с всичко и не съществува нищо, което ти да не си. Когато бъдеш наясно с това, определението ти за твоя собствен интерес ще се промени.

Когато се сблъскаш лице срещу лице с Илюзията за Неуспеха, може да ти се стори, че я изживяваш съвсем реално.

Неуспехът ще ти се яви под една от двете маски:

твоя „неуспех“ и „неуспеха“ на другите.

Когато се сблъскаш с онова, което ти изглежда като неуспех, веднага направи трите изявления на основната истина.

1. Нищо в моя свят не е реално, истинско.
2. Всяко нещо **има** смисъла, който аз му придавам.
3. Аз съм оня, който кажа, че съм, и преживяването **ми** е такова, каквото кажа, че е.

Това е триединството на истината — или Светата Троица.

Реши какво означава за тебе преживяването за неуспех, какъв смисъл влагаш в него. Избери да наречеш неуспеха си успех. После пре-сътвори себе си наново пред очите на този неуспех, въпреки неуспеха.

Реши Кой Си Ти във връзка с това свое преживяване.

Не се питай защо го преживяваш. *Не съществува защо, освен онова, което ти влагаш в него.*

И затова реши така: „Преживях това, за да се приближа с още една крачка към успеха, към който се стремя. Това преживяване ми е поднесено в дар. Прегръщам го като съкровище и ще науча нещо, ще извлека поука от него.“

Спомни си как ти бях казал, че *всяко научаване е*

припомняне.

Затова *прославяй неуспеха*. На вашата планета има просветлени компании, които наистина правят това. Когато бъде направена „грешка“, когато бъде открита „заблуда“ или бъде постигнат „неуспех“, ръководителят кани всички да отпразнуват събитието! Той разбира онова, което ти казвам тук — и неговите служители биха обиколили земното кълбо, газейки в леденостудена вода заради него. Не съществува нещо, което те не биха направили, защото той им е създал атмосфера на сигурност и климат на успех, в който те могат да преживеят най-великолепната част от себе си и от своята творческа сила.

Когато се сблъскаш лице срещу лице с Илюзията за Разединението, може да ти се стори, че я изживяваш съвсем реално.

Разединението ще ти се яви под една от двете маски: твоето усещане за „отделеност“ и усещането за „отделеност“ у другите.

Можеш да се почувстваш ужасно откъснат от Бога. Можеш да се почувстваш ужасно отделен от твоите събратя, хората. И можеш да усетиш, че другите са напълно отделени от тебе. Това би могло да създаде по-малката илюзия за самота и потиснатост.

Когато се сблъскаш с онова, което ти изглежда като Разединение, веднага направи трите изявления на основната истина.

1. Нищо в моя свят не е реално, истинско.
2. Всяко нещо има смисъла, който аз му придавам.
3. Аз съм оня, който кажа, че съм, и преживяването ми е такова, каквото кажа, че е.

Това предизвиква три последователни действия.

А. Виж Илюзията като илюзия.

Б. Реши какъв е нейният смисъл.

В. Пре-сътвори себе си наново.

Ако се почувстваш самотен, виж своята „самота“ като илюзия. Реши — самотата значи, че не си протегнал достатъчно ръка на света около себе си. Как може някой да бъде самотен в свят, пълен със самотни хора? После избири да пре-сътвориш себе си наново и да докоснеш другите с любов.

Прави го три дни подред и цялото ти настроение ще се промени. Прави го три седмици подред и от твое-

то чувство за самота няма да остане и следа. Прави го три месеца подред и никога отново няма да се почувстваш самотен.

И после ще разбереш, че твоята самота е била една илюзия, *изцяло контролирана от тебе*.

Дори и хората, които се намират в затворнически килии или лежат на болнична постеля, свършено отделени от другите, ще променят изживяването си, ако променят своята действителност. Това може да бъде постигнато чрез общуване с Бога, към истинското преживяване на което те води тази книга. Защото щом веднъж си се срещнал с Твореца вътре в себе си, никога вече няма да имаш нужда от каквото и да било извън себе си, за да избягаш от чувството за самота. Мистиците и монасите, религиозните общности и отдалите се на духовна дейност от край време са доказвали това. Вътрешният възторг от духовното общуване и Единение с цялото творение (която означава — с Мене!) не може да се сравни с нищо във външния свят.

Наистина, Разединението е Илюзия.

Затова ти също ще видиш всичко като илюзорно, като благословен дар, позволяващ ти да избереш изживяването на това Кой Си Ти в Действителност. Нека да приведем още няколко примера, като използваме още няколко от Илюзиите (всяка от тях би могла да бъде използвана, формулата си остава една и съща).

Когато се сблъскаш лице срещу лице с Илюзията за Осъждането, може да ти се стори, че я изживяваш съвсем реално.

Осъждането ще ти се яви под една от двете маски: твоето „осъждане“ и „осъждането“ на другите.

Когато се сблъскаш лице срещу лице с Илюзията за Превъзходство, може да ти се стори, че я изживяваш съвсем реално.

Превъзходството ще ти се яви под една от двете маски: твоето „превъзходство“ и „превъзходството“ на другите.

Когато се сблъскаш лице срещу лице с Илюзията за Невежеството, може да ти се стори, че я изживяваш съвсем реално.

Невежеството ще ти се яви под една от двете мас-

ки: твоето „невежество" и „невежеството" на другите. Виждаш ли образаца? Започваш ли вече да пресмяташ, дори преди да ти ги кажа, някои добри начини, по които можеш да използваш тези Илюзии?

Като се сблъскаш с осъждането на другите, сам ще бъдеш изкушен да осъждаш. Като се сблъскаш с твоето осъждане, другите ще бъдат изкушени да те осъждат.

Като се сблъскаш с чувството на превъзходство у другите, сам ще бъдеш изкушен да си помислиш, че ги превъзхождаш. Като се сблъскаш с твоето чувство за превъзходство, другите ще бъдат изкушени да си помислят, че те превъзхождат.

Виждаш ли образаца? Започваш ли вече да пресмяташ, дори преди да ти ги кажа, някои добри начини, по които можеш да използваш тези Илюзии?

Важно е да се види образацът. Това е образацът, който сте хвърлили върху тъканта на вашата собствена културна история. Той ви е накарал да изживявате колективната си действителност на своята планета.

Но няма нужда да ви давам повече примери за това как да излезете извън тези Илюзии и как да ги използвате. Всъщност, ако продължавам да ви давам конкретни примери, ще станете зависими от Мене. Ще имате чувството, че не разбирате или не знаете как да пре-сътворявате себе си в ежедневните си преживявания в рамките на „действителния живот".

Затова ще започнете да се молите. Ще ме призовавате: „Помогни ми, Боже!", после ще ми благодарите, когато нещата вървят добре и ще ме проклинате, когато вървят зле. Като че ли Аз изпълнявам едни желания и отхвърлям други... или, още по-зле — *изпълнявам желанията на едни и отхвърлям желанията на други.*

Ще ти кажа следното. *Не е работа на Бога да изпълнява или отхвърля нечии желания. Въз основа на какво бих го направил? Какъв критерий бих използвал?*⁷ Разбери едно, ако не разбереш нищо друго. Бог не се нуждае от нищо.

Щом не се нуждае от нищо, значи нямам и критерий, с чиято помощ да решавам дали и вие трябва да получите нещо.

Вие решавате това.

Можете да го правите съзнателно или несъзнателно.

Векове, не, хилядолетия наред сте го правили несъзнателно. Ето как можете да го правите съзнателно.

А. Виж Илюзията като илюзия.

Б. Реши какъв е нейният смисъл.

В. Пре-сътвори себе си наново.

Използвай следните твърдения, изявления на основната истина като средство да изпълниш казаното по-горе.

1. Нищо в моя свят не е реално, истинско.

2. Всяко нещо има смисъла, който аз му придавам.

3. Аз съм оня, който кажа, че съм, и преживяването ми е такова, каквото кажа, че е.

Връзката, която имахме тук с тебе, е твоят опит да се изрази с човешки думи в цялата ѝ сложност общата представа, която ясно се откроява на дълбоко вътрешно равнище в твоето съзнание.

И по-рано тези идеи са идвали при тебе и чрез тебе.

Ако не внимаваш, ще ти изглежда, че те идват при някой друг и чрез някой друг. *Това е илюзия.*

Сега имаш възможност да превърнеш тези идеи в преживяване от плът и кръв, замествайки своите Илюзии с ново преживявана действителност. Това е преображението на живота на вашата планета, за което говорих. Затова вдъхнових и следното изказване: „И Словото се превърна в плът и кръв и се засели сред нас.“

Да Овлaдееш Тялото Си

За да се превърнат думите в плът и кръв — за да станат те нещо повече от звуци във вашия физически свят — трябва да обърнеш внимание на физическата част от себе си в тоя свят.

Общуването ти с Бога, срещата ти с твореца вътре в тебе, започва с опознаване на твоето физическо тяло, разбиране на твоето физическо тяло, уважение към твоето физическо тяло и използване на твоето физическо тяло като средство, което трябва да ти служи.

За да сториш това, най-напред трябва да разбереш, че ти и твоето физическо тяло не сте едно и също. Ти си онова, което владее, управлява и контролира твоето

физическо тяло, живее и действа във физическия свят чрез твоето тяло. Но ти не си самото тяло.

Ако си въобразяваш, че си своето тяло, ще изживяваш Живота като израз на своето тяло. Когато разбереш, че си своята душа, ще изживяваш Живота като израз на своята душа. Когато узнаеш, че твоята душа и Бог са едно и също, ще изживяваш Живота като израз на Единния Дух.

Това ще промени всичко.

За да опознаеш своето тяло, за да го разбереш в цялото му великолепие, постарай се да се отнасяш към него по един красив и благороден начин. Обичай го, грижи се за него, вслушвай се в него. То ще ти каже кое е вярно.

Спомни си, че е вярно онова, което съществува и се случва точно сега. А това е нещо, което знае всяко тяло. Затова вслушвай се в онова, което ти казва твоето тяло. Спомни си *как* да се вслушваш. Вгледай се в онова, което ти показва твоето тяло. Спомни си *как* да се вглеждаш.

Наблюдавай не само езика, с който говорят телата на другите, наблюдавай и езика на собственото си тяло.

Здравето е показател за съгласие между твоето тяло, разум и дух. Когато не си здрав, вгледай се, за да разбереш коя от тези части не е в съгласие с другите. Може би е време да дадеш отдих на тялото си, но разумът ти не знае това. Може би в ума ти са се заселили отрицателни, гневни мисли или тревоги за утрешния ден и тялото ти не може да се отпусне и да откъхне. Твоето тяло ще ти покаже истината. Просто го наблюдавай. Забележи какво ти показва, чуй какво ти казва.

Уважавай, почитай тялото си. Поддържай го в добра форма. То е най-важното физическо средство, с което разполагаш. Можеш да упражняваш върху него нечувано насилие, а то продължава да ти служи по най-добрия възможен начин. Но защо да намалиш способностите, възможностите, ефективността му? Защо да упражняваш насилие върху системите в него? Както вече ти бях казал да медитираш всеки ден, тъй че да успокояваш съзнанието си и да изживяваш Единение с Мене, така сега ти казвам да правиш и гим-

настика, физически упражнения всеки ден.
Гимнастиката, физическите упражнения, са медитация за тялото.

То също ти помага да изпитваш Единение с всичко в Живота. Никога няма да се чувстваш толкова жив и в толкова голяма степен *част* от Живота, както по време на физически упражнения. Движенията на тялото ще повишат равнището на естествената ти енергия и сила.

Това усещане е намерило и своето подходящо име. Ти си високо, на високо равнище, когато си свързан с Твореца! А си свързан с Твореца, когато тялото ти е здраво и се намира в съзвучие с Живота.

Тогава си на много, много високо равнище!

Тялото ти не е нищо друго освен една енергийна система. Енергията, която е Живот, тече, протича по твоето тяло. Ти можеш да я направляваш. Ти можеш да я контролираш. Ти можеш да я овладееш и управляваш.

Тази енергия има много имена. Някои я наричат *чи*. На други езици — *ки*. Има и други имена. Но е все едно и също.

Когато си спомниш как да използваш тази енергия, нейната нежност и изтънченост, нейната мощ и сила, ти можеш да си спомниш също и как да я овладееш и контролираш, как да я насочваш и управляваш. Има Майстори, които могат да ти помогнат да го направиш. Те са представители на различни дисциплини, различни култури и различни традиции. Можеш да сториш това и сам, опирайки се единствено на своята решимост да си помогнеш. Но ако потърсиш ръководството на Майстор, учител или гуру, много важно е да знаеш как да го намериш, как да го различиш.

Можеш да разпознаеш Майстора чрез начина, по който той или тя те учи да влезеш в досег с Бога, чрез начина, по който той или тя ти сочи как да се срещнеш с Твореца.

Ако крещят и те навикват, ако те подлъгват, убеждават и примамват да търсиш Бога извън себе си — в тяхната истина, в тяхната книга, в тяхното окръжение — бъди нащрек, отваряй си очите. Въръжи се със своята „бдителност“ и си спомни, че това е една

илюзия.

Ако кротичко те поканят да потърсиш Бога у себе си, ако ти кажат, че ти и Аз сме Едно Цяло — и че не ти е нужна тяхната истина, тяхната книга, техният път или тяхното окръжение — тогава си намерил Майстор дори само защото си бил доведен при Майстора вътре в тебе.

Когато и да го правиш, по какъвто и начин или програма, поддържай своето физическо тяло в добра форма. Тъй то ще те подкрепя пълноценно, стига да следваш ясно своята цел.

Помни, че онова, което се стремиш да постигнеш в тоя живот, е да изживееш най-величествената проява на най-възвишеното прозрение, което някога си имал за това Кой Си Ти. Ако не преживяваш това на съзнателно равнище, ако не правиш онова, което ти се струва, че се стремиш да направиш, тогава нищо от посланието, което ти изпращам сега, няма да намери приложение. Много малка част от него въобще ще има някакъв смисъл.

Ако *си наясно* на съзнателно равнище, че си дошъл в тоя живот, за да направиш това, ти ще четеш Моето послание и ще ти се струва, че разговаряш сам със себе си.

А ти правиш точно това.

Тогава няма да се изненадаш на съвета да правиш гимнастика и физически упражнения. Както и да спазваш диета, която ще ти помогне да осъществиш намеренията си. *Като се вслушаш в тялото си*, ще узнаеш точно каква е тази диета. Дори когато наблизко има разнообразни храни, веднага ще разбереш кои от тях ще ти бъдат полезни.

За да узнаеш това, трябва да направиш само едно просто движение с ръка над храната. Тялото ти веднага ще усети всичко, което искаш да знаеш — дали тази храна е в хармония с най-съкровените ти намерения по отношение на тялото и душата. Ще бъдеш в състояние да доловиш тези трептения. Не ще ти бъде нужно да четеш книги за диети, нито да посещаваш курсове или да слушаш външни съвети и наставления. Трябва просто да се вслушаш в своето собствено тяло и да последваш *неговите* съвети.

Да Овлдееш Чувствата Си

Навикът да се грижиш по-добре за тялото си ще бъде последван от нова крачка към постигане на общуването с Бога. Срещата ти с твореца вътре в тебе включва и овладяване, контрол и управляване на чувствата. Не е трудно да разбереш какво е чувството, емоцията. Тя е енергия в движение*.

Можеш да поемеш тази енергия и да я *повишиш* или *понижиш*. **

Когато понижаваш тази енергия — тоест, придвижваш я към по-ниско равнище — създаваш отрицателно чувство, отрицателна емоция. Когато я повишаваш — тоест, придвижваш я към по-високо равнище — създаваш положително чувство, положителна емоция.

Радостните гимнастически упражнения на твоето физическо тяло са един от начините да повишиш енергията си. Ти буквално повишаваш трептенията на своята енергия *ки*, която се превръща в изразяването от тебе положително чувство, положителна емоция.

Медитацията е друг начин, по който можеш да повишиш равнището на Жизнена енергия, която винаги присъства в тялото ти.

Съчетаването на физически упражнения с медитация има изключителна сила и могъщо въздействие. Това съчетание става част от своята духовна дисциплина и създава възможности за огромен растеж и развитие.

Използването на това съчетание ти напомня, че можеш да владееш, да управляваш, да контролираш, а оттам — да изживяваш, както избереш, и своето тяло, и своите чувства. За много — всъщност, за повечето хора — това е един разтърсващ, вълнуващ спомен. Чувствата, емоциите са изживявания, които избирате, не изживявания, на които сте подложени. Мнозина не разбират това.

Вътрешните преживявания в своя духовен живот не трябва непременно да са свързани с външните обстоятелства във физическия ти живот. Не трябва непременно да не изпитваш болка, за да не чувстваш страдание. Не трябва непременно в живота ти нищо да не е разрушено, за да царят в него спокойствие и мир.

Всъщност истинските Майстори изживяват чувство за мир, *сблъсквайки се* с конфликти и разруха, не защото успяват да ги избегнат.

Всички човешки същества се стремят към вътрешен мир, защото той е тяхната същност. А ти, както и всеки от събратята ти, винаги ще се стремиш да изживееш Кой Си в Действителност.

Можеш да постигнеш този вътрешен мир и при среща с каквито и да било външни условия и обстоятелства, просто като разбереш, че ти не си своето тяло и че нищо, което виждаш наоколо, не е действително, реално.

Спомни си, че изживяваш Десетте Илюзии. А после разбери истината за тях — че ти си ги създал, както Десетте големи, тъй покрай тях и всички други малки илюзии, които ти дават възможност да заявиш и прогласиш, да изразиш и изживееш, да станеш и осъществиш Кой Си Ти в Действителност.

Вече много пъти съм ти казвал и пак ще ти кажа.

Всичко в живота е дар, всичко е съвършено — съвършено средство, с което да сътвориш съвършената възможност, за да може чрез тебе да бъде изживяно по съвършен начин самото съвършенство.

Разбереш ли това, оцениш ли го, ще останеш завинаги изпълнен с признателност. Тоест, непрестанно ще растеш. Растежът е смисълът на признателността. Всичко, което бъде оценено и събуди чувство на признателност, расте, става нещо повече от онова, което е било.

Истината е, че можеш да избираш, а оттам — и да овладееш, да контролираш, да управляваш чувствата си не само при среща с всякакви обстоятелства, а дори и преди да се сблъскаш с тях.

Тоест, можеш да решиш *предварително* как да пуснеш енергията си в движение — което всъщност ще бъде твоята емоция*, твоето чувство — като отговор на всяко събитие, което предвиждаш да се случи в твоя живот.

Достигнеш ли това равнище на майсторство, ще бъдеш вече в състояние да правиш такъв избор и като отговор на всяко непредвидено събитие в своя живот. По този начин ще си решил Кой Си Ти в Действителност по-скоро в съгласие, отколкото в противоре-

чие с външните илюзии в своя живот.

Обяснил съм подробно как можеш да направиш това в трилогията си *Разговори с Бога* и в *Приятелство с Бога*, както и чрез много други източници в много други различни случаи. Тук само го напомням.

След като си спомниш как да се грижиш за физическото си тяло и как да овладееш, да контролираш, да управляваш чувствата си, ти вече си готов да направиш и следващата крачка в срещата с Твореца вътре в себе си.

Сега вече си утъпкал пътя и единственото, което ти е нужно, е готовността — да се срещнеш с твореца вътре в себе си, да изживееш общуването си с Бога. Тази среща може да бъде изживяна физически или психически — или пък по двата начина. Можеш да плачеш от радост, да трепериш от вълнение или да се люлееш от възторг. А можеш чисто и просто някой ден тихо и кротко да съзреш с пробудения си ясен поглед всичко, което сега вече знаеш.

Знаеш за Илюзията и за Действителността.

Знаеш за себе си и за Бога. Разбираш Единението и поканата за Единение.

Разбираш всичко това.

Изживяването на това познание може да остане с тебе или да те споходи и да те напусне. Не се чувствай възторжен, ако то остане, нито пък обезкуражен, ако те напусне. Просто отбележи как стоят нещата и избери какво да бъде следващото ти преживяване. Знае се, че дори Майсторите не винаги избират да изживеят своето майсторство — понякога се отказват от него заради радостта за почувстват неговото повторно събуждане, друг път — за да събудят другите. Ето какво може да се случи и на Майсторите, макар ти, от позицията си на съдник, да си мислиш, че това не би трябвало и не *би могло* да им се случи, ако са „истински Майстори“.

Затова не съди и не осъждай. Защото всеки ден можеш да срещнеш своя Майстор — като продавачка на улицата или като фокусник в парка, а не само като гуру на някой планински връх. Всъщност много рядко ще го срещнеш в този вид. Майсторът, който изглежда като Майстор, рядко получава признание, а най-често бива смъртен. Но Майсторът, който ходи

сред вас и изглежда като един от вас, има най-силно въздействие.

Затуй бъди нашрек, защото не знаеш в кой час може да дойде твоят Майстор. Той може да се яви като човек, когото сте избрали да наречете престъпник, който не спазва най-светите закони и обичаи на обществото и затова дори може да бъде разпънат на кръст.

Но впоследствие ще се стремите да си спомните всяка изречена някога от него дума.

Ако постигнеш майсторство или ако поне през част от времето се издигаш до това равнище, ти също можеш да бъдеш съден, порицан, осъден или разпънат на кръст от вашето общество. Защото другите могат да се боят от тебе — да се тревожат, че знаеш нещо, което те не знаят, или че отправяш предизвикателство към нещо, което мислят, че знаят. А точно страхът превръща наблюдението в осъждане, а осъждането — в гняв.

Точно както вече ти бях казал. Гневът е изява на страха.

Гневът на другите може да бъде част от Илюзията им за това кои са те и кой си ти. И тъй Майсторът у тебе ще им прости, защото те не знаят какво правят. Това е ключът към изява и преживяване на Божественото в тебе: прошката.

Не ще откриеш Божественото в себе си, докато не простиш за онова, което вярваш, че не е Божествено. А докато не сториш това, няма да можеш да съзреш Божественото и у другия.

Прошката разкрива, разширява възприятието.

Простиш ли си за онова, което ти и другите не сте, ще преживееш онова, което ти и другите сте наистина. И в тоя миг ще осъзнаеш, че всъщност прошката не е необходима. Защото кой ще прости, на кого? И за какво?

Всички Ние Сме Едно Цяло.

Тук това е най-важното. И най-голямата утеха.

Дарявам ти своя мир. Нека мирът бъде с тебе. Върви си в мир, живеи си в мир.

Прошката е просто друго име за мира на езика на душата.

Разбираш това в цялата му дълбочина, като се

събудиш от съня на своята въображаема действителност.

Мигът на пробуждането може да те споходи по всяко време и с помощта на всеки човек. Затуй прославяй всяко време и всеки човек, защото мигът на твоето освобождение може да бъде съвсем близо. Освобождението ти от Илюзията ще настъпи в мига, когато ще можеш да бъдеш с нея, но не в нея.

В живота ти ще има не един, а повече подобни мигове. Всъщност животът ти затова е и създаден — за да ти поднесе точно такива мигове.

Това са миговете ти на благодат, в които яснотата и мъдростта, любовта и разбирането, ръководството и прозрението са дарени — на тебе и чрез тебе.

Тези мигове на благодат променят завинаги живота ти, а често — и живота на другите.

Такъв миг на благодат ти донесе и тази книга.

Ето защо си в състояние да получиш и дълбоко да разбереш това послание.

То е една от формите, в които се срещаш с Твореца.

То дойде при тебе благодарение на твоята готовност, на твоята откритост, на прошката и любовта, които даряваш. Любовта ти към самия себе си, любовта ти към другите и любовта ти към Живота.

Ах, да, и любовта ти към Мене.

Любовта ти към Бога води Бога при тебе. Любовта ти към самия себе си ти носи ясна представа за тази част от тебе, която е Бог — и затова знай, че Бог не е дошъл *при* тебе, а чрез тебе. Защото Бог никога не е отделен от тебе, а винаги е част от тебе*.

Творецът не е отделен от творението. Любящият не е отделен от любимия. Това не е в природата на любовта, това не е в природата и на Бога.

Нито пък е в твоята природа. Не си отделен от нищо и от никого, а най-малко — от Бога.

И си го знаел от самото начало. Винаги си го разбирал. Сега, най-после си си дал разрешение да го изразиш; да получиш истински миг на благодат; да постигнеш общуване с Бога.

Как се чувстваш в такова състояние — в състояние на общуване с Бога? Ако чувстваш сега, че си стигнал поне до ръба на това преживяване, ти вече знаеш отговора. Ако си постигнал тази връзка поне за миг

по време на медитация, ти вече знаеш отговора. Ако си изпитал невероятния полет на индивидуална идентичност, най-радостното физическо преживяване, ти вече знаеш отговора.

В състоянието на общуване с Бога временно ще изгубиш изцяло усещането си за индивидуална идентичност. Но няма да изпиташ чувството, че си изгубил нещо, защото ще узнаеш, че просто си разбрал своята истинска идентичност. Тоест, *разбрал си, усетил си го като нещо действително* *.

Ще те обгърне невероятен благослов, изящен възторг. Ще чувстваш как се сливаш с любовта, как ставаш едно цяло с всичко. И никога вече няма да бъдеш удовлетворен от нещо по-малко.

Хората, изпитали това преживяване, се връщат в света и в своя живот вече по нов начин. Чувстват се влюбени във всеки, който им се мерне пред очите. Преживяват Единение с всички други в изненадващите мигове на Свещено Общувание.

Повишената, изострена яснота и дълбоката благодарност към природата могат да извикат в очите им радостни сълзи по най-дребен повод. Новото прозрение за всичко, което съзират в околния свят, може да ги преобрази. Често започват да се движат по-бавно, да говорят по-меко и да се държат по-нежно.

Тези и други промени могат да продължат няколко часа или няколко дни, няколко месеца, няколко години или цял живот. Продължителността на това преживяване е чисто и просто личен избор. То може от само себе си да отслабне и избледнее, ако не бъде възобновявано. Точно както отслабва, избледнява блясъкът на светлина, колкото повече се отдалечава от нея, тъй и блаженството на Единението отслабва, избледнява, колкото по-дълго си далеч от него. За да те озарява светлината, трябва да стоиш близо до нея. Същото трябва да сториш и ако искаш блаженството да те озарява.

Ето защо, докато живееш със своята настояща Илюзия, ти бързаш, втурваш се да направиш всичко, което е нужно — да медитираш, да спортуваш, да се молиш, да четеш, да пишеш, да слушаш музика, където и да намериш подобни занимания — за да възпламеняваш ежедневно, отново и отново, тази своя

духовна яснота.

А после ще стигнеш и на свящото място там, Най-Високо. И ще усещаш, че си нависоко, ще те спохождат възвишени чувства, ще те спохождат възвишени мисли — за теб самия, за другите и за всичко в Живота.

А после и ти самият ще твориш и ще даваш своя принос към Живота, както не си го правил никога досега.

Посланието на Твореца

След като преживееш срещата си с Твореца вътре в теб, ти ще запомниш посланието на този Творец, защото то е послание на собственото ти сърце.

То не е по-различно от посланието, което пее в твоето сърце всеки път, когато се взреш в очите на другия с любов. То не е по-различно от посланието, което крещи в твоето сърце всеки път, когато видиш някой някъде да страда.

Това е посланието, което носиш на света, и което би оставил на света, когато намериш своето истинско аз.

Това е посланието, което ти оставям сега и Аз, за да си го припомниш още веднъж и да го споделиш с ония, до чийто живот се докоснеш.

Бъди мил към всеки Друг, бъди и добър.

Бъди мил и към себе си, бъди и добър.

Разбери, че тези две неща не се изключват взаимно.

Бъди щедър и великодушен към всеки друг и споделяй с него, каквото имаш.

Бъди и към себе си щедър и великодушен.

Знай, че само ако споделяш със себе си, можеш да споделяш и с друг. Защото не можеш да дадеш другиму онова, което нямаш.

Бъди благ и нежен към всеки друг и му бъди верен.

Бъди благ и нежен и към себе си, а също така и верен.

Бъди верен на себе си и от това ще следва, както нощта следва деня, че тогава няма да измамиш никого.

Помни, че предателството към себе си, извършено,

за да не предадеш друг, все пак е предателство. То е най-висша проява на предателство.

Винаги помни, че любовта е свобода. Нямах нужда от друга дума, за да я определиш. Нямах нужда от друга мисъл, за да я разбереш. Нямах нужда от друга постъпка, за да я изразиш.

Търсенето ти на точно, вярно определение на любовта приключи. Единственият въпрос сега е дали можеш да поднесеш този дар на любовта — на самия себе си и на другото, точно както аз го поднесох на тебе.

Всички системи, споразумения, решения и избори, които изразяват свобода, изразяват и Бога. Защото Бог е свобода, а свободата е изразена любов.

Винаги помни, че светът ти е свят на Илюзията, че нищо, което виждаш, не е истинско, реално и че можеш да използваш Илюзията, за да ти въздаде велико преживяване на Основната Действителност.

Всъщност, това си дошъл да направиш на този свят.

Живееш в сън, сътворен от самия тебе. Нека бъде сънят на един земен живот, защото той е точно това.

Сънувай, мечтай за един свят, където Богът и Богинята у тебе никога не са отречени и в който никога вече няма да отричаш Бога и Богинята у другото.

Нека твоят, вашият поздрав сега и во веки веков остане
Namaste

Мечтай за един свят, където любовта е отговор на всеки въпрос, отговор на всяко събитие, изживяване на всеки миг.

Мечтай за един свят, където Животът и това, което го поддържа, е най-висша ценност, получава най-висока почит и е най-висшето преживяване.

Мечтай за един свят, където свободата се превръща в най-висша изява на Живота, в който никой, заявявал, че обича другото, не се стреми да го ограничава и в който на всекиго е позволено да изразява великолепието на своето същество и съществуване в пълна и истинска мяра.

Мечтай за един свят, където на всички са предоставени равни възможности, където за всички са достъпни равни източници на благоденствие, където всички имат еднакво зачитано чувство за собствено достойнство, така че всички да могат в еднаква сте-

пен да преживеят несравнимото чудо на Живота.
Мечтай за един свят, където никой никого няма да съди отново, в който никога ограничеността от условия няма да предхожда любовта и в който никога вече страхът няма да бъде разглеждан като средство да се спечели почит и уважение.

Мечтай за един свят, където различията никога вече няма да водят до разделение, а величието на Цялото се отразява върху величието на неговите части.

Мечтай за един свят, където винаги има достатъчно, в който простият дар на споделянето води до ясно-то осъзнаване на това — и го създава, и в който всяко действие го подкрепя.

Мечтай за един свят, където страданието никога вече няма да бъде отминавано с безразличие, в който никога вече няма да бъде изразявана нетолерантност и в който никой никога вече няма да изрази омраза.

Мечтай за един свят, където егото ще отслабне и изчезне, където вече няма да съществува чувство за Превъзходство и в който Невежеството ще бъде отстранено от действителността на всекиго, сведено до Илюзия, каквато то е всъщност.

Мечтай за един свят, където грешките не водят до срам, съжалението не води до вина и Съденето не води до Присъда и Наказание.

Сънувай, мечтай за всички тези неща и за повече от тях.

Избираш ли ги?

Тогава превърни съня, мечтата за тях в действителност.

Със силата на сънищата и мечтите си прекрати кошмара на своята действителност.

Можеш да направиш този избор.

Или — да избереш Илюзията.

Казвал съм ти, казвал съм ви и по-рано с думите на поети, водачи и философи. Има хора, които виждат нещата такива, каквито са, и казват: „Защо?“ А има хора, които сънуват и мечтаят за неща, които никога не са се случили, и казват: „Защо не?“

Какво ще кажеш ти?

Да прегърнеш Своя Миг па Благодарат

Настъпи времето на твоето решение. Удари часът на твоя избор. Ти, както и целият човешки род — стигна до кръстопът.

В рамките на предстоящите дни или седмици, на месеци или години трябва да избереш какъв искаш да бъде животът на вашата планета — или дали искаш въобще на нея да има живот.

Или ще избереш да продължиш преживяването на Илюзията, създадена от тебе, все едно че тя е реална, действителна. Или ще избереш вместо това да излезеш от Илюзията, да я видиш като Илюзия и да *използваш* Илюзията, за да преживееш рая на земята и Основната Действителност за това Кой Всъщност Си Ти.

Ето моето послание към света.

Можете да сътворите нов вид цивилизация. Можете да се устремите към изграждането на нов свят. Изборът е ваш. Имате възможност. Моментът е непосредствено пред вас. Това е вашият миг на благодарат. Използвайте тоя миг.

Прегърнете тоя ден.

Започни, още като се събудиш. Виж себе си като оня, Който Наистина Си Ти. Прослави всичко, което някога си бил и което някога ще бъдеш. И точно в тоя миг на благодарат започни, избирайки да станеш нещо повече от онова, което някога си бил или което някога си сънувал, че ще бъдеш; да се протегнеш и да достигнеш нещо недостижимо; да си спомниш, че нищо не е недостижимо.

Виж себе си като светлина, която ще озари света. Заяви, че си такъв. Огласи го тъй, че да стигне до сърцето ти, а *чрез* сърцето ти — до всекиго. Превърни действието си в такова *известие* към всички. Изпълни света с любов.

Знай, че си спасителят, когото са чакали всички — да дойде, за да спаси всекиго, до чийто живот се е докоснала мисълта, че някога би могъл да отрече чудото на това, което е, и славата на своето вечно общувание с Бога.

Знай, че си дошъл на това място, за да го изцелиш.

Дошъл си в това пространство, за да го изцелиш. Това

е единствената причина да бъдеш тук.
Ти си по пътя си към майсторството и вече е време да побързаш — хайде, давай! Прегърни свещения миг. Това е моето послание, а ето и неговото продължение. Бъди в света, сред събитията и хората, не ги пренебрегвай. Духовният живот не означава да намериш някоя пещера и да се скриеш завинаги в нея. Бъди в тоя свят, но не от него. Живей с Илюзията, но не в нея. Ала не я напускай, не се оттегляй от света. Не това е пътят да сътвориш по-добър свят, нито пък — да изживееш най-великолепната част от себе си. Запомни, че светът е бил създаден за тебе, тъй че да имаш поле, контекст, където да изживееш себе си като Тоя, Който Си в Действителност. Сега е време да направиш това. Светът, който си създал, скоро може да бъде унищожен от мнозина сред вас. Това ще стане, ако пренебрегваш оня много по-широк свят. Ако го оставиш да си върви по своя път, докато ти си вървиш по твоя, в който включваш само ежедневните си преживявания ден-за-ден. Ако играеш съвсем малка роля в стремежите да се съ-сътвори едно по-широко общо изживяване наоколо. Вгледай се в околния свят. Изпитай страстните чувства, които събужда той. Остави го да ти каже коя част от него, околния свят, искаш да пресътвориш наново. След това използвай инструментите, които ти бяха дадени, за да започнеш това пре-сътворяване. Използвай инструментите на твоето собствено общество: религията, образованието, политиката, икономиката и духовността. Използвайки тези инструменти, можеш да правиш *изявления*, да заявиш Кой Си Ти. Не си въобразявай, че духовността и политиката не бива да се смесват. *Политиката е проява на духовността.* Не си въобразявай, че икономиката няма нищо общо с духовността. Вашата икономика разкрива вашата духовност. Не си мисли, че образованието, възпитанието и политиката са или трябва да бъдат отделени. Защото кой, ако не духовността, ще те научи кой си ти? И не си въобразявай, че религията и духовността не са едно и също. Духовността строи моста между тялото, разума и душата. А всяка истинска религия

също строи мост, не стена.

Тъй че стани строител на мостове. Затвори пропастите, зейнали между религиите, между културите, между расите и между националностите. Съедини разделеното на части, разкъсаното на парчета.

Почитай своя дом във Вселената и бъди негов добър стопанин. Защити и спаси околната среда. Обновявай природните запаси и ги споделяй с другите. Слави Бога, прославяйки всеки друг. Виж Бога у всекиго и му помогни да види у себе си Бога. Всички вие прекратете завинаги своето съперничество, състезания и борби, своите войни и взаимно изтребление. Прекратете ги. *Сложете им край.* Всяко цивилизовано общество в крайна сметка прави това. Това е моето послание, а ето и неговото продължение.

Ако наистина желаяш да преживееш света на своите най-възвишени представи, трябва да обичаш без условия, свободно да споделяш всичко, да общуваш открито, да твориш в сътрудничество с другите. Не можеш да имаш скрити проекти и планове, да поставяш ограничения пред любимия, да се отказваш от обещаното.

Трябва да решиш, че всички вие сте Едно Цяло, че онова, което е добро за другия, е добро и за тебе, а онова, което е лошо за другия, е лошо и за тебе, че онова, което правиш за друг, го правиш и за себе си, а онова, което не си направил за друг, също не си направил и за себе си.

Можеш ли да постъпваш така? Способни ли са човешките същества на такова величие, на такова прекрасно отношение един към друг?

Да. Казвам ти — да, да и хиляда пъти да!

И не се безпокой, че тогава няма да ви е останало достатъчно от „онова, което не. сте“, за да можете да създадете контекст, окръжаващо ви структурно поле, в рамките на което да преживеете Кой Сте Вие в Действителност. Цялата Вселена е това окръжаващо ви структурно поле!

Цялата ви памет — също.

По-старите и мъдри сред вас често ви призовават да издигате паметници, да създавате специални дни и тържествени ритуали, за да си спомняте своето ми-

нало — вашите войни, холокоста, всички нещастни мигове и бедствия. „Защо да си спомняме това?“ — биха попитали някои. — „Защо да продължаваме отново и отново да възкресяваме и обсъждаме миналото?“ А онези, по-старите, биха отвърнали: „За да не го забравим.“

Съветът им е повече от призив, който добре познавате. Защото, като създадете това окръжаващо ви структурно поле в паметта си, вече не ви е нужно да го осъществявате в настоящия момент. Просто казвате: „Никога отново“ и наистина мислите така. И, заявявайки това, *използвате* миговете си на бедствие и нещастие, за да създадете мигове на благодат и щастие.

Може ли човешкият род наистина да заяви това?

Може ли да си спомни какъв е бил, когато отразяваше във всяка своя мисъл, дума и дело, че човек е създаден по Божия образ и подобие? Способни ли сте на такова величие?

Да. Казвам ти — да, да и хиляда пъти да!

Такива трябваше да бъдете според първоначалния замисъл, такъв трябваше да бъде и живота ви — преди да се изгубите в Илюзиите.

Още не е късно. Не, далеч не е късно. Вие сте цяло чудо, вие сте славни, вие можете да направите това, *можете да вадете* това. Вие *можете да бедете любов*. Знай, знайте, че през цялото време, винаги ще бъда с вас. Това е краят на настоящия ни разговор, но никога няма да дойде краят на нашето сътрудничество, нашето съ-творчество и нашето общуване. Ще продължава, без да спре, разговорът ти с Бога, приятелството ти с Бога, общуването ти с Бога.

Ще бъда с тебе, с всички вас до края на времето, во веки веков. Не бих могъл никога да не бъда с тебе, защото Аз съм ти и ти си Аз. Това е истината, а всичко друго е Илюзия.

И тъй, тръгни на път, приятелю Мой, тръгни на път. Светът очаква да чуе *твоето* послание за спасението си.

Това послание е животът ти, както го живееш.

Ти си пророкът, чието време е дошло. Защото онава, което показваш, че е истина за живота ти днес, е свършено точно предсказание за истината в живота

ти утре. Това наистина те прави пророк.
Светът ви ще се промени, защото ти решаваш да
го промениш, защото вие решавате да го промените.
Делото ти ще му донесе по-голямо изцеление, отколко-
то предполагаш. Границите на достижимото далеч ще
надхвърлят утрешния ден.

Всичко това е вярно благодарение на избора ти да
позволиш на това чудо, общуването ти с Мене, да бъде
показано във, като и чрез тебе. Прави често този избор
и донеси мир на Моя свят.

Превърни се в инструмент на мира, Моя мир.

Където има омраза, посеи любов;

Където има несправедливост, прости

Където има съмнение, вярвай

Където има отчаяние, надявай се,

Където има мрак, разпространявай светлина;

Където има тъга, носи радост;

*Стреми се не толкова да получиш, колкото да
дадеш утеха;*

*- не толкова да бъдеш разбран, колкото да разби-
раш;*

- не толкова да бъдеш обичан, колкото да обичаш.

Защото любовта е онова, Което Си Ти и което
винаги си бил. Тя е всичко, което някога е било, е
и някога ще бъде.

Ти търсеше истина, в съгласие с която да изживе-
еш живота си, и Аз отново ти я давам тук.

Бъди любов, Възлюблени Мой.

Бъди любов и дългото ти пътешествие към май-
сторството ще е завършило, точно както новото ти пъ-
тешествие — да доведеш другите до майсторството,
току-що е започнало. Защото любовта е всичко, кое-
то си ти, всичко, което съм Аз и всичко, което е било
замислено да бъдем Ние.

Тъй за бъде.

В Заключение...

Това необикновено послание, което, вярвам, беше
плод на божествено вдъхновение, отговори на много
от последните ми въпроси за Бога и живота. Като
продължение към предишните книги С Бога, то из-
гради удивително ясна и последователна представа за

света, Вселената.

За мене най-значителното „откритие“ е, че тези пет книги въобще не ми са нужни — както не ми е нужно и каквото и да било друго по този въпрос. Цялата ни представа за света е една Илюзия, а Първата Илюзия е Илюзията за Нуждата.

Това е удивително прозрение. То изразява ясно и кратко определението за това Кой Съм Аз в Действителност.

А аз съм:

Онова, Което Няма Никакви Нужди .

Или, просто, *Онова, Което Е.*

Или, още по-просто, *Онова.*

Това се превръща в основно, окончателно твърдение за същността на Битието.

Аз Съм Онова.

Интересното е, че това е било изричано от всички истински Майстори. Аз просто никога не съм го разбирал. Сега го разбирам.

Единственото, което трябва да направиш, когато нещата станат неясни, когато животът стане объркан, е да се изправиш срещу онова, което гледаш, и да кажеш: „Аз съм Онова.“

Цялото объркване е заличено. Целият гняв и цялото негодувание са изчезнали. Цялото разстройване и прекъсване на дейността вече ги няма. Останали сте само ти и любовта, което е едно и също.

В такова състояние на крайна яснота и будно съзнание решенията на проблемите си идват от само себе си. Всъщност, най-великолепното решение е ясното съзнание, че проблем дори не съществува.

Нищо не представлява проблем в очите на Бога.

А ти гледаш през очите на Бога. Само не знаеш това. Докато го узнаеш. Тогава запяваш: „*Някога бях слеп, но сега прогледнах*“.

А това наистина е удивително блаженство. Един от миговете ти на благодат — мигове на ясна представа за Божественото — които могат да те споходят по всяко време.

Вярвам, че всички тези мигове са части от един процес. Процес, който започнах да наричам припомняне. (Други го наричат развитие, еволюция.) Това е процес, който всички ние преживяваме.

Как протича той?

Най-напред съзнанието ни се пробужда и ясно съзира всичко Божествено около нас. После също тъй ясно съзира всичко Божествено вътре в нас. Най-накрая ясно осъзнаваме, че всичко е Божествено и че *нищо друго* не съществува.

Това е мигът на нашето истинско пробуждане.

А след като веднъж сме се пробудили, ще пожелаем да събудим и другите. Това е естествено. То следва. То ни позволява да живеем и действаме, да изживеем *Кои Сме в Действителност*.

Ще търсим възможности да го сторим. Някои от нас сами ще създадат такива възможности.

Ако се обединим в това съзидание, то ще бъде много по-могъщо, много по-успешно. Това е и смисълът на думите: „Ако двама или повече се съберат и обединят в *Мое Име...* **

Напомням ви думите на чудесния християнски химн: *Всички се събрахме да помолим Господ да ни благослови...*

Към това водят много пътища. Един от тях е да се присъединиш към другите, които са преживели дълбоко съприкосновението си с посланията в *Общуване с Бога*, *Приятелство с Бога* и *Разговори с Бога* и които желаят цялото това откровение, идващо от Разговорите с Бога, да стигне до всекиго и да бъде преживяно от него.

Това послание промени живота на милиони хора и притежава силата да промени света.

Ние притежаваме силата да променим света.

До този момент *Разговори с Бога* са преведени на двадесет и седем езика. Придружаващите ги книги също намериха пътя си до домове в целия свят. Това породило надигането на вълна от огромна енергия. Хората навсякъде питат: „Как бих могъл да превърна мъдростта, освобождаваща душата, в част от ежедне-

ния си живот? Как бих могъл да я споделя с другите

Когато през 1995 г. бяха издадени за пръв път *Разговори с Бога*, ние с жена ми Нанси отваряхме писмата и им отговаряхме на кухненската маса. Сега тези писма се изсипват по повече от триста на седмица — а през някои седмици броят им достига до шест-

стотин! Прибавете към това още толкова телефонни обаждания и съобщения по електронната поща, и ще можете да си представите колко отдавна мина времето, когато можехме да се справим с всичко това. Тази прииждаща енергия включва всичко — от обаждания, търсеци обяснение на най-трудните теми и настойчиви въпроси за това как може всичко това да се приложи в ежедневието, до искания, молби за повече учебни книги, касетки или програми, до вълнуващи и въодушевяващи делови предложения на хора отвсякъде, хора, които имат идеи за по-нататъшното разпространяване на посланието в *Разговори с Бога*. За да отговорим на тези нужди, двамата с Нанси създадохме две организации: едната, с нестопанска цел, е фондацията Recreation, а другата, която осъществява и стопанска дейност, е Greatest Vision. Фондацията ни дава възможност да осъществяваме в целия свят изключително широка дейност във връзка със споделянето и прилагането по много различни начини на посланието от книгите *С Бога*. Компанията ни дава максимална гъвкавост при създаването на фондовете, необходими за тази дейност. Печалбата на Greatest Vision след облагането ѝ с данъци се дарява на фондацията Recreation и други организации с нестопанска цел, чиито цели са в дълбоко съгласие с идеите на *Разговори с Бога*.

Дейността на тези две организации се разрасна дотолкова, че днес ние получаваме помощ от хора навсякъде по света, хора, направили избора да се присъединят към тази дейност, защото я разглеждат като своя собствена. Заявихме, че мисията, целта ни е „да помогнем на хората да се върнат към самите себе си“. Което значи — да се върнат към най-великолепната изява, най-възвишеното преживяване и най-великото и ясно осъзнаване на това какво значи да бъдеш напълно човечен.

Не са много хората, които изживяват това. Прекалено голям е все още броят на онези, които живеят в тихо, безмълвно отчаяние. Можем да сложим край на това отчаяние. Никога не са ни липсвали идеи как да го сторим. Не ни е достигала единствено воля да го направим.

Но сега, все повече и повече, волите ни се обединя-

ват. Все повече и повече виждаме онова, което трябва да видим, казваме онова, което трябва да кажем, призоваваме онова, което трябва да бъде призовано — било то мъдрост, било то смелост, било то решимост — за да помогнем на хората навсякъде да изживеят живота си, такъв, какъвто би трябвало да бъде, да сложат край на нашия общ кошмар и да осъществят най-великолепната ни мечта.

Все повече и повече се вглеждаме в своя свят и решаваме да пре-сътворим себе си наново в съответствие с най-величествената проява на най-възвишеното прозрение за това Кои Сме Ние.

Нашите две организации са въввлечени дълбоко в осъществяването на този процес. И каним да участват в него всички, чийто живот е бил докоснат от *Разговори с Бога*.

Съществуват много равнища, на които някой може да „остане свързан“ с тази енергия или да се включи в тази дейност.

Информационният бюлетин *Разговори (Conversations)* е един от начините да сторите това. Можете да го получавате, ако изпратите 35 щатски долара за 12 книжки (45 щ.д. извън САЩ) до “Newsletter” на адреса на фондацията — The Recreation Foundation, който е поместен на стр. 225. Бюлетинът *Разговори (Conversations)* съдържа новини за предстоящи програми, възможности за оттегляне в усамотение и отдиш, семинари, лекции и други дейности, както и практически, земни съвети как можете да проявите най-възвишеното си прозрение за своя живот сега, веднага, а също така и отговорите ми на въпроси, изпратени от читатели в целия свят.

Той съдържа също и Справочник за Наличните Възможности (Resource Directory) от хора, продукти, програми и услуги, които можете да намерите в цялата страна и които биха ви подпомогнали във вашето пътешествие към по-великолепно духовно преживяване и по-дълбока връзка с Бога. И най-накрая, той съдържа раздел, посветен на Правилния Начин да си Изкарваш Прехраната (Right Livelihood), предлагащ ръководство за начините, по които посланията от книгите *С Бога* могат да бъдат успешно използвани на пазара.

Нашата програма в „Седмицата за Упълномощаване“ (Empowerment week) е събитие, предлагащо ръководство за по-задълбочено разбиране на материалите *С Бога* и практическа помощ и съвети към ония, които искат да играят активна роля в разпространение на това послание в своята община, общност от хора или в целия свят или пък да подпомагат изучаването му в групи, да ръководят учебни класове или психологически „работилници“. „Седмицата за Упълномощаване“ (Empowerment week) предлага полезни начини за споделяне на онова, което е докоснало толкова дълбоко вашата душа.

Петдневното Интензивно Оттегляне за Самовъзстановяване и Пресътворяване на Себе Си също предлага необикновена възможност успешно да приложите в ежедневието си живот мъдростта от *Разговори с Бога* — и тъй да се възстановите и да пре-сътворите себе си наново.

Тези и други програми направиха дейността ни много вълнуваща, какъвто е и вашият отговор на възможностите, които тя предлага. Вярвам, че заедно можем да постигнем една голяма промяна.

Разговори с Бога в Действие (Conversations with Gog In Action), например, ви предлага възможност да се хванете за ръце с други хора като членове в една организация, чрез която бихте могли да подпомогнете някои старания с необикновено широко влияние като: — Международния форум, насочен към използването на духовността за прекратяване на конфликти, който ще се проведе в Сеул, Южна Корея, през юни 2001 година — организиран от Фондацията за Мир през Новото Хилядолетие (The New Millennium Peace Foundation), чието раждане бе подпомогнато от членове на организацията *Разговори с Бога в Действие* (Сопуег5а1юп5 \У11Ь Сос1 1п Ас1юп).

— Програмата на Училищата Хартлайт (The Heartlight School Program), дързък опит да се създадат нов вид училища с новаторска, вълнуваща учебна програма, изградена върху принципите на *Разговори с Бога*, програма, чийто пилотен проект беше въведен от Фондацията в Ашланд, щата Орегон.

— Кръгът на Мъдростта (The Wisdom Circle), чрез който стотици хора по света предлагат проникновени

идеи за това как принципите на *Разговори с Бога* могат да бъдат приложени в ежедневиия живот на онези, които ни изпращат писма и ни молят за съвет.

— Дом, Улица Дом (Home, Street Home), програмата за подпомагане на онези, чийто „дом, скъп дом“ е странична уличка или парк или място под моста. Тя предлага незабавно задоволяване на належащи нужди, тъй че да се помогне на хората да задоволят собствени-те си нужди — ив крайна сметка да видят, че **самата** Нужда е една Илюзия.

За членуване в организацията *Разговори с Бога* в Действие може да се кандидатства с вноска от 125 щ. д., които ще помогнат

— съвсем пряко, чрез описаните по-горе начини, да се превърнат *Разговорите с Бога* в действие. Присъединявайки се към организацията *Разговори с Бога* в *Действие*, вие изпра-

щате послание за подкрепа на онова, което правим и за решението си да присъедините своята енергия към нашата. Членовете на тази организация получават специален Актуализирам *Тримесечен доклад*, отразяващ къде отиват парите им и как помагат да бъде променен светът. Получават и красиво удостоверение — високата оценка на Фондацията за важната им роля в смяната на образа, парадигмата на нашия колективен опит на планетата.

Някои от вас проявиха не само интерес към дейността ни при разпространяване на посланието, докоснало живота им в толкова положителна насока, а и желание *да го разпространяват заедно с нас*.

Хора от целия свят ни писаха, питайки как биха могли да сторят това и дали то е възможно.

Отговорът, разбира се, е да. Ако чувствате, че много добре сте вникнали в това послание и бихте желали да го споделите с други хора, непременно го направете — по какъвто и да било начин. Не ви е нужно разрешение от мене. Повечето от съществуващите над 250 Учебни Групи (Study Groups) по света (за които знаем!) са започнали дейността си, без да си представят каква ще е тя, дори — без да знаят за какво се залавят. Нито сме имали инициативата за тяхното организиране, нито пък сме ги подпомагали по какъвто и да било начин.

Ако ви е нужна помощ, за да осъществите този чудесен замисъл, свържете се с Фондацията, за да ви изпрати нашата Програма, Упълномощаваща Съдружниците ни. Тя се изпраща безплатно. Съдържа съвети и напътствия, както и възможности за съвместна дейност на онези, които са поели отговорността да разпространяват посланието на *Разговори с Бога* по света. За повече информация относно *Разговори с Бога в Действие*, Програмата, Упълномощаваща Съдружниците, Петдневното Интензивно Оттегляне за Самовъзстановяване и Пресътворяване на Себе Си, „Седмицата за Упълномощаване“ и други страни на нашата дейност, моля чувствайте се свободни да влезете във връзка с нас на адрес:

The ReCreation Foundation

PMB 1150

1257 Siskiyou Blvd.

Ashland, Oregon 97520

On the Internet at www.conversationswithgod.org

Telephone: 541-482-8806

E-mail: recreating@cwg.cc

Ако бихте желали да предложите някакъв продукт или услуга, свързани с книгите *С Бога*, ако считате, че те от една страна биха ни донесли допълнителен доход за разпространяване на идеята в *Разговори с Бога* по света, а от друга страна — доход на вас и семейството ви, моля свържете се с нас на адрес:

Greatest Visions, Inc.

PBM 502

2305-C Ashland Street

Ashland, Oregon 97520

On the Internet at www.conversationswithgod.org

Telephone: 541-482-8806

E-mail: recreating@cwg.cc

Бог да благослови всички ви и благодаря, че бяхте с мене тук, сега и през целия процес на създаване на серията книги *С Бога*. Това беше необикновено преживяване. Ако то е оказало върху живота ви малка част от влиянието, което оказа върху моя, зная, че всички сме преживели чудотворна промяна.

А сега, ще променим ли света?

НДУ

Повечето хора вярват в Бога.

**Те просто не вярват в Бог,
който вярва в тях...**

Ти се научи да говориш на Бога, да разговаряш с него. От приятелството си с Бога получи сила и надежда, а после ги върна обратно, защото вярата е двупосочна. Сега Бог ти протяга ръка отново... предлагайки ти... пълноценно общуване. Сега ще познаеш Бога, който вярва в тебе.

Ти дойде тук да научиш от собствен опит, че Бог живее вътре в тебе. Дойде да се срещнеш с Твореца — един творец, който е вътре в тебе и навсякъде около тебе. За да постигнеш това, трябва да погледнеш отвъд пределите на Десетте Илюзии на Хората.

Когато разпознаеш тези илюзии, можеш да промениш начина си на мислене. Когато приемеш, че те са само илюзии, можеш да промениш вярванията си. А когато заживееш без тях, можеш да промениш света.